

အလင်းစာပေ

မမာဒွါဇော်

အနက်ပိုင်းဆုံးနေရာမှာ

အလင်း
စာပေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၀၈၀၃၁၂
- ပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၆၇၀၄၁၂
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂ ဇွန်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် (၄)၊ အခန်း (၁၀)
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။
- ပျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆန်း
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင် ၀၉၅-၈၃
 အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာမှာ / မမသဒ္ဒါမောင်။ - ရန်ကုန်
 ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။
 ၃၀၈ - ၈၇ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ. ။
 (၁) အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာမှာ

'ကြကွဲနေ'

ချစ်သူ...
 ပြန်လာခဲ့ပါလား
 ဇွဲဇွာသွားတဲ့ရက်ကို
 လက်ချိုးရေရင်း
 မင်းမရှိတဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ
 အလင်းတန်းတွေကုန်ဆုံး
 အမှောင်တွေသာ စိုးမိုးနေခဲ့...
 ချစ်သူ...
 သက်မဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့
 ငါ့ရင်ခုန်ခြင်းကို
 နင်ရက်စက်မယ်ဆိုရင်တောင်
 လွမ်းခွင့်တစ်ခုတော့ ချန်ခဲ့ပါ...
 ထင်မထားတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံက
 ချစ်ခြင်းတွေနဲ့အတူ
 လဲပြိုနေတဲ့ငါ့နှလုံးသားကို
 ထာဝရအလှဆင်ပေးခဲ့တာလေ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချစ်သူ...

ကျော်လွန်ခဲ့တဲ့ နေ့တစ်နေ့ရဲ့
 စွဲလန်းစရာရက်စွဲတွေက
 ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့
 ဝင်ရိုးစွန်းတစ်ခုမှာ
 အထီးကျန်ခြင်းကို အဖော်ပြုရင်း
 ကြွေကွဲခြင်းရလာခံခဲ့အတူ
 နှလုံးသားရဲ့ ဗဟိုရံတည့်တည့်မှာ
 ဆူးချက်တွေနဲ့ပေါ့...

အခန်း (၁)

'ခွမ်း'ခနဲ ရေအိုးခွဲသံအပြားမှာ သူ့မျက်စိရှေ့မှ ထရော်
 လီကို တွန်းယူသွားကြလေ၏။ တခြားအုပ်စုထဲမှ ငိုသံတွေ စိ
 ခနဲထွက်နေကြပေမယ့် သူရှိနေသည့် လူနည်းစုလေးကဖြင့် တိတ်
 တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရယ်ပါ။

ခြေလှမ်းတို့က လူကြားထဲ လိုက်လျှောက်နေသော်ငြား
 စိတ်နှင့်လူ မကပ်သည့်နယ်လေ။

“သနားပါတယ်နော်... ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မုဆိုးဖိုဖြစ်ရ
 တယ်လို့”

ဝေဖန်တာလား၊ ကရုဏာစိတ်ဖြင့် ပြောခြင်းလား မသိ
သည့်အသံတို့က နောက်နားဆီမှ တီးတိုးထွက်လာလေ၏။

အသက် (၂၉)နှစ်အရွယ်ဆိုတာ အရမ်းကိုငယ်လွန်းပါ
သေးတယ် 'နွေ'ရယ်၊ လောကကြီးထဲမှာ နေပျော်သေးတဲ့အရွယ်
ပါ။ ဒီအရွယ်လေးနဲ့မှ မောင့်ကိုထားရစ်ခဲ့ရတယ်လို့။

မေးကြောကြီးတင်းလျက် ရစ်ဝဲလာသည့်မျက်ရည်စကို
ထိန်းရပါ၏။ လွမ်းပြီး မျက်ရည်ကျမိရင်တောင် ဝိုင်းပြီးဝေဖန်ကြ
ဦးမလား။ သူ့နေရာမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်နေရင်တော့ ချိုးပွဲ
ချ ငိုကောင်းငိုပေမည်။ ယောက်ျားရင့်မာကြီးမို့ မျက်ရည်မကျ
သင့်ဘူးလား... သံယောဇဉ်ကြောင့် ခွဲခွာသူတွေကို နောက်ဆုံး
နှုတ်ဆက်မျက်ရည်တော့ အနည်းနဲ့အများ ကျကြစမြဲပါ။

ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်သက်တမ်းရှည်ကြာပြီးမှ တည်
ဆောက်ခဲ့တဲ့မေတ္တာအိမ်လေးက ဒီလိုကာလတိုလေးနဲ့ ပြိုလဲပျက်
စီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်ထားမှာတဲ့လဲ။ လက်ထပ်
ရက်ရှည်ကြာချိန်က နှစ်နှစ်ပဲတဲ့လား 'နွေ'ရယ်။ မောင်တွဲထား
တဲ့လက်ခွေးခွေးလေးက မောင့်ကိုဖြုတ်ချရစ်ခဲ့မယ်မှန်း မောင်
မယ့်ရက်ဘူးလေ။

“မောင်နိုင်”

နောက်နားဆီမှခေါ်သံကြောင့် သတိဝင်သွားရပါ၏။
ဘေးနားတိုးလာသည့် ဦးမျိုးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ် သင်္ဂြိုဟ်စက်
ဝန်ထမ်းကို ငဲ့ပြရင်း စကားဆက်လေသည်။

“ဘာပြန်ယူချင်သေးလဲတဲ့”

ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်မိ၏။ ထုံးစံအရ လုပ်နေကျတိုင်း
ထင်ပါရဲ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က 'နွေ'ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ရေမွှေးနှင်းဆီတစ်
ပွင့်ကို ကောက်ကိုင်လျက် 'မနွေပန်းချီ' ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်
ဝိညာဉ်ခေါ်ပေးလျက် သူ့လက်ထဲသို့ ပန်းပွင့်ကိုထည့်ပေးပြီး အသံ
ထွက်ခေါ်ခိုင်းလေ၏။ ဂူဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်နေသည့်စိတ်ကို ပြန်စုစည်း
လျက် အသံထွက်အောင် မနည်းကြီးအားစိုက်လိုက်ရပါသည်။

“မောင်နဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ နွေ”

ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခေါ်တာပါ 'နွေ'၊ လုပ်ရိုး
လုပ်စဉ်ထက် အပိုတွေလို့မမြင်ပါနဲ့။ အနီးဝန်းကျင်မှာ မောင့်ကို
စောင့်ကြည့်နေမယ့် နွေဝိညာဉ်လေးကို မောင့်နောက်မှာ ကပ်ပါ
လိုက်စေချင်စိတ်အပြည့်အဝနဲ့ ခေါ်ခြင်းပါ။ ရုပ်နဲ့နာမ် ကင်းကွာ
လို့ ထားမဖြစ်တဲ့ခန္ဓာကို စွန့်ရပေမယ့် နွေဝိညာဉ်လေးကိုတော့

မောင်နဲ့အနီးဆုံးမှာ ထာဝရခေါ်ထားချင်တာ အမှန်ပါကွယ်။

“အိမ်ရောက်တဲ့အထိ စကားမပြောမိပါစေနဲ့”

သတိပေးစကားကို ခေါင်းညိတ်နာခံလိုက်စဉ် ခေါင်းကို သံဖြင့်ရိုက်ပိတ်၍ အတွင်းခန်းထဲမှတစ်ဆင့် သင်္ဂြိုဟ်စင်ထက် တင်လေပြီ။ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည့်သူ့ကို ဦးမျိုးက ကျောဘက် မှ သိုင်းဖက်တွဲခေါ်လျက် အပြင်ကိုဆွဲခေါ်ထုတ်လာလေ၏။ နေ ပါဦး... နွေ့ရဲ့ခန္ဓာမှဖြစ်လာတဲ့မီးခိုးလေးတွေကိုတော့ ကြည့်ပါ ရစေဦးလေ။

“ငိုချင်ရင် ငိုချလိုက်ပါလား”

လက်မောင်းကိုညှစ်ပြီး သတိပေးလေတော့ သက်မော ကို ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ငိုရမလား နွေ့... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ‘မျက် ရည်ကျရင် ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမယ့် မောင့်အနာဂတ်အတွက် ခွန် အားတွေ ဆုတ်လျော့သွားမှာစိုးလို့ မငိုမိစေနဲ့’ တဲ့။ နွေ့ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို မောင်နားထောင်ပါတယ်။ ယုံပေးပါ နွေ့။

အသင့်ဖွင့်ပေးသည့်တံခါးမှ ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက် ရပါ၏။ ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းထွက်လာသည့် ကားပြတင်းပေါက် မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မျှော်ကြည့်လိုက်မိစဉ် မိုးယံထက် လွင့်ပျံ့တက်

သွားသည့် မီးခိုးငွေ့တို့ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

နှုတ်သက်လိုက်ပါတယ် နွေ့။ နောက်ဘဝဆိုတာတွေ ရှိခဲ့ရင် နွေ့နဲ့မောင် ထပ်တစ်ဖန် ပြန်ဆုံကြပါစို့။ ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူ ရဲ့လွမ်းခြင်းဆိုတာ အသင်ချေမှန်း နွေ့လည်း သိမှာပါကွယ်။ နှစ် ကိုယ်တူရှိဖူးတဲ့သစ္စာနဲ့ မောင်တို့ ကတိတွေ တည်ခဲ့တာလည်း နွေ့မျက်မြင်ပါပဲ။ ဒါနဲ့များ မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ခဏတာ နှစ် တိုတိုလေး ပေါင်းစည်းခွင့်ကိုပဲ ကံကြမ္မာက ဘာကြောင့်ပေးခဲ့ ပါသလဲ။

ခြံဝင်းထဲကို ကားကွေ့ဝင်လိုက်တာမို့ သူ ကိုယ်ကိုမတ် ထိုင်လိုက်မိ၏။ ခြံထဲမှ အပင်တွေပင် ညှိုးကုန်လေသလား။ အိမ် ရှင်မ မရှိတော့တာနှင့် တစ်ခြံလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည် က ထိတ်လန့်စိုးရိမ်စဖွယ်။ တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲမှ ‘ဝါး’ခနဲအော်ဟစ်ငိုလိုက်သည့် ကလေးငယ်အသံက သူ့ရင်ကို စူးခနဲအောင့်သွားစေ၏။ (၈)လသား ကလေးရဲ့ အမိ မဲ့ ရင်ကွဲသံက သူ့နှလုံးသားကို ဆုပ်ညှစ် ချေမှုသွားသည့်နယ် ပင်။

“တိတ်ပါ သားလေးရယ်၊ ဖေဖေပြန်လာတော့မှာပါ”

ဒေါ်ကြီးသောင်း၏ မချော့တတ် ချော့တတ် ချော့မြူသံ က သားအသံကို မဖုံးနိုင်ပါလေ။ အိမ်ထဲအဝင်မှာ သူ့ကိုမြင်သွား ပြီး လက်ကမ်းလိုက်သည့်သားကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မချို ဖြစ်သေး။ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းဆီ ခပ်သုတ်သုတ်တက်ခဲ့ပြီး နွေ့ ကုတင်ထက် အိပ်ရာဖြူဖြူပေါ် ရှိနေသည့် ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ နှင်း ဆီပွင့်လေးကို အသာအယာတင်ပေးထားလိုက်ပါသည်။

“အိမ်ရောက်ပြီ နွေ့၊ နေခွင့်ရတဲ့အချိန်ထိ မောင်နဲ့အတူ တူနေလှည့်ပါ”

ခပ်တိုးတိုးပြောအပြီးမှာ ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်က ပေါက်ခနဲကျလေ၏။ မောင်ထိန်းထားပေးမယ့် မရလို့ပါနွေ့။ မောင် ခံစားနေရတာထက် အဆပေါင်းများစွာ နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကို နွေ့ ခံစားသွားရတာကို ဘာကြောင့် မောင်မတတ်နိုင်ခဲ့ရပါသလဲ။

‘ကံပေါ့ မောင်ရယ်’ လို့ တိုးလျှလျှပြောခဲ့သည့် နွေ့အသံ လေးကို ကြားလိုက်သည့်နယ်လေ။ ကံဆိုရင်လည်း မောင့်ကို အရင်ဆုံးခေါ်ရောပေါ့ နွေ့ရယ်။ မောင့်ထက် တစ်နှစ်ငယ်တဲ့နွေ့ ကိုမှရွေးပြီး သေမင်းက ခေါ်လိုက်ပါသလဲ။

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ချလိုက်ပြီး အံကျိတ်ငြိမ်သက်နေ

မိ၏။ ဒီအခန်းထဲမှာ နွေ့ နေခဲ့တာလေ။ ဒီအိပ်ရာထက်မှာ နွေ့ လဲလျောင်းခဲ့တာပေါ့။ ဒီမှန်တင်ခုံမှာထိုင်ပြီး နွေ့ အလှပြင်ခဲ့တာ။ နွေ့မှာ အဲဒီကင်ဆာဆိုတဲ့ ရောဂါဆိုးကြီးဝင်ကတည်းက မောင့် အတွက် သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုဖန်တီးပြီး ဒီအခန်းလေးထဲမှာပဲ နွေ့ ရှင်သန်ခဲ့တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။

‘ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသာ ကြိုသိရင် မောင့်ကို နွေ့လက် မထပ်ခဲ့ပါဘူး’ တဲ့လား။ ‘ဒုက္ခတောထဲမှာ သားကိုလည်း မောင့် အတွက် မပေးဖြစ်ပါဘူးကွယ်’ တဲ့။ ပြောရက်လိုက်တာ။ မောင့် မှာ အမှတ်တရ အလွမ်းပြေဆိုလို့ နွေ့ကိုယ်ပွား ဒီသားကလေး ပဲ ရှိတာကို သိရဲ့သားနဲ့ကွယ်။

အောက်ထပ်ဆီမှ စူးခနဲညီသံကြောင့် သူ ခေါင်းကို ဆတ် ခနဲမော့လိုက်ရပါ၏။ မောင်ငိုနေလို့မဖြစ်သေးပါလား။ နွေ့ သား ရဲ့အနာဂတ်အတွက် မောင်ပြင်ဆင်ရဦးမှာလေ။

နွေ့ကုတင်ထက် ထိုင်နေရာမှ မျက်နှာထက်ရှိ မျက်ရည် တို့ကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ဖယ်လျက် ထရပ်လိုက်မိသည်။ မရွေ့ ချင်ပါဘဲ ရွေ့ခဲ့ရသည့်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်ကာ လှေ ကားထစ်တို့ကို ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သားက ဒေါ်ကြီးသောင်း

လက်ထဲမှာ ခါးကျော့ငြင်းဆန်နေပြီ။

“ဟော... ဖေဖေလာပြီ သားလေးရဲ့။ ကျွတ်! ကျွတ်!
ကျွတ်! တိတ်ပါတော့ကွယ်”

“သားဇွဲ နို့မှုန့်ဖျော်ပေးပါ ဒေါ်ကြီး”

“အေးပါကွယ်”

ဒေါ်ကြီး ကမ်းပေးလိုက်သည့်သားကို သူ ဝှေ့ချိုလိုက်
ပါသည်။ အဲ့ခနဲငိုသံက လျော့သွားပေမယ့် လုံးဝမတိတ်သေးပါ။
ရွဲရွဲစိုနေသည့် ပါးဖောင်းဖောင်းလေးထက်မှ မျက်ရည်တို့ကို သူ
အသာသုတ်ပေးရင်း မျက်ရည်ဝဲလာပြန်ပါ၏။ ဘာမှနားမလည်
နိုင်သေးပေမယ့် မိခင်ရင်ငွေ့ ပျယ်သွားတာကိုများ ဆက်သွယ်
မှုရှိနေသည့်စိတ်ဖြင့်များ သားအလိုလိုသိနေပါသလား။

“နာနီ ခေါ်မှထင်တယ် မောင်နိုင်ရဲ့ဇော်။ ဒေါ်သောင်း
က မီးဖိုချောင်အလုပ်တွေနဲ့ပဲ မအားဖြစ်နေတာ။ ကလေး ကရိ
ကထကို လုပ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးက သိပ်ငယ်လွန်း
တော့ ကလေးထိန်းကောင်းကောင်းနဲ့မထားရင် မဖြစ်ဘူး။ မင်း
ကလည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့လေ”

ဘေးအိမ်မှ အန်တီသက်က အကြံပေးစကားပြောလိုက်

တာကြောင့် သူခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်မိ၏။ လိုတာပေါ့။ မရှိ
မဖြစ် လိုတာအမှန်ပါ။ လူမမယ်အရွယ်လေးကို သူစိမ်းသူရံတွေ
လက်ထဲ စိတ်ချလက်ချ သူ မည်သို့အပ်ရပါမည်နည်း။ သူ့မှာ
ဒီသားလေးသာ စိတ်ဖြေရာ ကျန်ရစ်တာလေ။

“အန်တီလည်း နီးစပ်ရာ စုံစမ်းပေးပါဦးမယ်။ ချက်ချင်း
ကြီးတော့ ရမယ်မထင်ဘူး။ ကလေးထိန်းဆိုတာ အနည်းဆုံး
နှစ်နှစ်သားလောက်ကလေးမျိုးပဲ ထိန်းတတ်ကြတာဆိုတော့လေ”

“သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်ရင်ရော အန်တီ”

“ကောင်းသားပဲ၊ လစာကို ထည့်မရေးနဲ့ဦး။ ဒီမှာနေ
ပြီး စားစရိတ်ငြိမ်းပေးရမှာဆိုတော့ လူကြည့်ပြီး ညှိမှရမယ်”

“အန်တီပဲ ကောင်းသလိုစီစဉ်ပေးပါဗျာ”

“အန်တီစီစဉ်တာထက် သားလေး အလွယ်တကူ ငြိမ်
တဲ့လက်မှ ဖြစ်မှာ မောင်နိုင်ရဲ့”

ဟုတ်သားပဲ၊ အိမ်ကဒေါ်ကြီးလက်ထဲမှာတောင် မနေချင်
တဲ့သားကို ဘယ်လိုလူက ထိန်းပေးနိုင်မှာလဲ။ နွေနေမကောင်း
တဲ့ကာလမှာ အိမ်ရှိုလူကုန် လက်ဆင့်ကမ်းချီရသည့်သားက မအေ့
အခန်းထဲ ချိပိုးတာကျ အငြိမ်သားပါလေ။

အိပ်ရာထက် ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသည့် နွေ့လက်
လေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်လုံးချင်းဆုံလျက် အသံတိတ်ဆက်
သွယ်ပုံက အဆန်းတကြယ်ပါပဲ။ သွေးဆိုတာ အတော်စေးပျစ်
သည့်အရာပေကိုး။ ရိုးရိုးမွှေးဖို့ခက်ခဲသဖြင့် ခွဲမွှေးဖို့ဆေးစစ်ရင်း
နွေ့မှာ ကင်ဆာရောဂါရှိတာကို သိခဲ့တဲ့အချိန်ကစပြီး သူ့တို့အိမ်
မှာ ကျိန်စာတိုက်မိသလို ပျော်စရာအချိန်တွေက ကုန်ဆုံးခဲ့တာ
ပါပဲ။

မောင့်ကိုချစ်လှပါသည်ရဲ့ဆိုတဲ့ နွေ့အသည်းမှာမှ ကင်
ဆာအမြစ်က တွယ်ခဲ့ရတယ်လို့၊ ဝေဒနာကို ကျိတ်ခံစားပြီး အပြုံး
မပျက်စကားပြောခဲ့တဲ့နွေ့ကို မောင်တစ်သက်တာအတွက် အမြတ်
နိုးဆုံးချစ်ခဲ့တာကို ယုံပါနွေ့ရယ်။

“ဘာများ ကူညီစရာရှိသေးလဲ မောင်နိုင်”
“မရှိပါဘူး အန်တီ၊ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးကျမှပဲ အလုပ်
များမှာပါ။ ဒီလောက်ကူညီပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”
“ရပါတယ်ကွယ်၊ အိမ်နီးချင်းတွေပဲဟာ။ ဒါဖြင့် အန်တီ
ပြန်ဦးမယ်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ကလေးကို သီချင်းဆိုပြီး သိပ်လိုက်ပါကွယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”

ခက်တာပဲ။ နွေ့ကြောင့် အပူမီးတောက်နေတဲ့သူကိုမှ
သီချင်းဆိုပြီး သိပ်ခိုင်းရတယ်လို့။ နို့ဘူးကို တစ်ဖက်ကိုင်ကာ
တိုက်ရင်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ပါ၏။ သူတို့မင်္ဂလာအခန်း
မှ ကုတင်ကျယ်မှာ သားနှင့်သူ အတူအိပ်ခဲ့တာ တစ်ပတ်သာ ရှိ
သေးပါသည်။ နွေ့မဆုံးခင်အထိ နွေ့အနီးမှာပင် သားကို သိပ်
စေခဲ့သည်ကိုး။

နာနီတော့ ခေါ်ရမှာ သေချာပါတယ် သားရယ်။ နို့မို့
ဆို သားကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ပြီး ကုမ္ပဏီမှာ သူငိုက်ရသည်ကိုး။
အိပ်ရာဘေးချထားသည့် CD Player ကို ခပ်တိုးတိုးဖွင့်ကာ
အခန်းထဲမှာ ဟိုဒီချီလျှောက်ရင်း သားကိုသိပ်ရလေ၏။ နွေ့ဦး
လေပြည်က ပြတင်းဝမှတစ်ဆင့် သူ့ဆီကို တိုးဝင်လာလေ
သည်။ လေတောင်မှ မအေးမြနိုင်ပါလား နွေ့ရယ်။

‘နွေ့ဦးကံကော်များ x x x ဒီအချိန်လေးတိုင်းမှာ x x x
ကိုယ်သတိရစရာတွေ x x x ပေါ်လာမြဲအချစ်ရေ x x x မမေ့ဘူး
သိရဲ့လား x x x ကံမဆုံလည်း မမေ့နိုင်ဘူး x x x

နေဦးကံကော်များ x x x (ဪ) ခြံထဲအလှဝေ x x x
ဆွတ်သင်းပျံ့ဝေမြဲ x x x ဝါရွှေအပွင့်ဖြူ x x x ရင်ထဲလှိုက်ဖိုသွား
x x x ချိုမြိန်သောကိုယ့်အချိန်လေး x x x

စကားလေးပြောသလိုပဲ x x x သူ ကိုယ့်အနားရောက်
လာပြီးတော့ ကပ်ထိုင်သွားသလိုပဲ x x x ဒီအတိတ်အဆွေးဟောင်း
ကမ္ဘာလေးဟာ ချစ်စရာလေးပါကွယ် x x x ချစ်စရာလေးပါ
ကွယ် x x x

ကိုယ့်လက်ကလေးတွေ နွေးထွေးလာတယ် x x x ချစ်
သူရယ် ထွေးလှည့်ပါကွယ် x x x

ဒါလည်း အတွေးပါပဲ x x x ရေပြင်လေး ကြည့်ကာ
သက်ပြင်းလေးတွေချ x x x ကိုယ်မျှော်တဲ့အကြောင်းတွေ သိများ
သိပါ့မလား x x x (ဪ) နေဦးကံကော်ရေ x x x

ကိုယ့်လက်ကလေးတွေ နွေးထွေးလာတယ် x x x ချစ်
သူရယ် ထွေးလှည့်ပါ x x x

ဒါလည်း အတွေးပါပဲ x x x ရေပြင်လေး ကြည့်ကာ
အတွေးထဲ အမောလေးများ x x x ကိုယ်မျှော်တဲ့အကြောင်းတွေ
သိများ သိပါ့မလား x x x (ဪ) နေဦးကံကော်ရေ x x x

နေ့ရယ်... သားအိပ်ပျော်အောင် သိချင်းဖွင့်တာတောင်
နေ့ကို သတိရစရာဖြစ်တဲ့သီချင်းကိုမှ ဖွင့်မိရတယ်လို့။ အလွမ်း
သင့်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အိပ်မပျော်တဲ့ညပေါင်းများစွာကို ကာလရှည်
ကြာ ဖြတ်သန်းစေဖို့ ဖေးကူစေသလား။

နို့ဘူးသောက်ရင်း (ငိုလို့မောသွားသည်ထင်) အိပ်ပျော်
သွားသည့်သားကို အိပ်ရာထက် အသာချသိပ်ရင်း စောင်ပါးလေး
တို့ လှမ်းခြုံပေးလိုက်ပါ၏။

လန့်နိုးမှာစိုး၍ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးပိစိလေးကို
ခပ်ဖွဖွတင်ပေးလိုက်မိသည်။

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝရံတာသို့ ထွက်ရင်နေမိ၏။ ညနေ
ဆည်းသာနေက သူ့မျက်နှာကို ခပ်စောင်းစောင်းပြာကျနေသည်။
အရိပ်ကလေးတောင်မှ မြင်ခွင့်မရတော့ပါလား နွေ။

တစ်လခန့်ကြာပြီးနောက်

အခန်း (၂)

မုံနေအောင် ခြယ်သပေးထားသည့် မျက်နှာကို အလှ ခြယ်ပေးနေသည့် မာမိချိုက သူမ၏မေးစေ့လေးကို လှည့်ပေး လိုက်တာမို့ မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ အဲဒီလို ပြင်ဆင်တာကို မနှစ်သက်သည့်မိန်းကလေးမို့ မျက်နှာက စူပုပ် နေတာလေ။ မျက်တောင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် မျက်တောင်တု ကြောင့် မျက်တောင်ခတ်တာ ခုလှခုလှဖြစ်နေတာရော၊ မိတ်ကပ် ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူနေရုံမျှမက နှုတ်ခမ်းဖူးထက်မှာ ဆိုးပေးထားသည့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကြောင့် စိတ်အိုက်လိုက်တာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မပြောပါနှင့်။

ခေါင်းထက် ပုံပြီး ထုံးထားသည့်ဆံထုံးက သိပ်မကြီးပေမယ့် ခေါင်းပေါ်မှာ တစ်ခုခုရွက်ထားသလို ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ခပ်သွယ်သွယ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ပေးထားသည့် ထိုင်မသိမ်းက အဖြူဆွတ်ဆွတ်မို့ သူမ၏ဖြူဖွေးလှပလွန်းသည့် အသားရောင်ကို ပို၍ဝင်းမွတ်စေသလိုပါပင်။

စိတ်ကြီးရယ်... ညစ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကောင်မလေး၏ ရှုံ့တွနေသည့်မျက်နှာကြောင့် မာမိချိုက မျက်စောင်းခဲ့လိုက်လေသည်။

“မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးလေး ထားပါဟဲ့၊ ခဏနေပဲ ဧည့်သည်တွေ ဧည့်ခံဖို့ထွက်ရတော့မယ့်ဟာကို။ ရှစ်ခေါက်ချိုးထားရသလား”

“မပြုံးနိုင်ပါဘူး။ စိတ်တိုနေပါတယ်ဆိုနေမှပဲ”

“စိတ်ညစ်ပါတယ်အေ၊ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး သတို့သမီးကို ဒီလိုစုပုပ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးပါရဲ့”

“ပြီးပြီလား၊ ဒီမှာ ဇက်တွေရော လက်တွေပါ ညောင်းလို့ သေတော့မယ်”

“မသေချင်ပါနဲ့ဦးဟယ်၊ ရတနာဆင်ဖို့ ကျန်သေးတယ်ဟဲ့။ ပုလဲလား၊ စိန်လား သေချာအောင် ရွေးရဦးမှာ။ သတို့သားက တစ်မောင့်၊ ညည်းအဘိုးက တစ်မောင့်။ စိတ်နဲ့ငါနဲ့ ညစ်တယ်”

မလှသည့်မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လျက် ခြေကိုပါ ဟန်ပါပါဆောင့်ပြလိုက်သည့် မာမိချိုကြောင့် ပြုံးလိုက်ချင်သော်ငြား မပြုံးဖြစ်။ ဘယ်ပြုံးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီမင်္ဂလာပွဲက ‘နီနီ’သဘော လုံးဝမှမပါတာလေ။ အခုမှ အသက်လေး (၂၀)ပဲ ရှိသေးတာကို ယောက်ျားအတင်းပေးစားရတယ်လို့။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ အသက် (၇၀)ရှိပြီဖြစ်တဲ့ဘိုးဘိုးက သူ့မျက်စိမမှိတ်ခင် ပြေးဖြစ်သူကို စိတ်ချချင်တဲ့ စေတနာဗလပွကြောင့်ပါပဲ။

ခက်တာက နီနီပါ။ ဘွဲ့တောင် တက်မယူရသေးခင် ဒီလို အတင်းအကျပ်စီမံတာမို့ သေချင်လိုက်တာမပြောပါနှင့်။ သတို့သားဖြစ်တဲ့ ‘ကိုဘုန်းမြတ်ကို’က နီနီထက် ငါးနှစ်သာ အသက်ကြီးတာပါ။ အိမ်ကို ဝင်ထွက်လည်ပတ်လေ့ရှိတာမို့ ခင်ခင်မင်မင်ပါပဲ။ သို့သော် အစ်ကိုတစ်ယောက်ပေါ်ထားသည့် သံယောဇဉ်ထက် မပိုနိုင်သည့် နီနီနုလုံးသားက ရေခဲတမျှ အေးစက်လွန်း

နေတော့ ခက်သားလား။

မဖြစ်သေးပါ။ နီနီ ကြိထားတဲ့အကြံအစည်ကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပါရစေ။ သူငယ်ချင်း မေမိကတော့ ကြိုတင်အကွက်ချပေးထားတာပါပဲ။ မှန်တင်ခုံထက်ရှိ နာရီကိုကြည့်တော့ နေ့လယ်တစ်နာရီ ရှိနေပြီ။ ရောက်တောင် ရောက်နေပါ့မလား။ အစောကြီးကတည်းက ပြောထားတာမို့ အနီးကပ်မှာ ထပ်မတိုင်ပင်ဖြစ်။

ဘုရား... ဘုရား... သတို့သား လာမကြိုခင် အကြံအစည်အောင်မြင်ခွင့် ရပါရစေနော်။

“ပန်းပန်မလား... ဆံထိုး ထိုးချင်လား”

“ဆံထိုး”

“အေး... ခဏစောင့်ဦး။ မာမီချို ရတနာဘူး သွားယူလိုက်ဦးမယ်။ သိလား”

“အင်း”

ပိန်ကပ်ကပ်ကိုယ်လုံးကို တမင်နွဲ့ပြီး လျှောက်သွားသည့် မာမီချို အခန်းပြင် ထွက်သွားသည်နှင့် သူမ ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်မိ၏။ နှစ်မိနစ်ဆိုရင် အပေါ်ထပ်လှေကားကို မာမီချို ရောက်မှာ

လေ။ သူမ ထွက်ရမှာက နောက်ဖေးကြောင်လိမ်လှေကားကို ပါပဲ။ ကဲ! လုပ်လိုက်မယ် ကြာသလားလို့။ ကံကောင်းရင် တစ်သက်တာ Free ပါပဲ ‘နေနီနီ’။

အင်္ကျီလဲရန် အချိန်မရှိတော့တာမို့ ထိုင်မသိမ်းလုံခြည်အောက်နားစကို ကောက်ကိုင် ‘မ’လိုက်ပါ၏။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် လူရိပ်သော်မျှမရှိ။ OK ပါပဲ။ ခြေသံကိုဖွဲ့၍ နောက်ဖေးဝရံတာရှိရာဆီ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ကာ ကြောင်လိမ်လှေကား (နီနီ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆော့ခဲ့သည့်)ကို ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် အပြေးဆင်းလာခဲ့တော့၏။

နောက်ဖေးမြေကို ခြေချမိစဉ် ဖီးဖိုဆောင်ထဲ အကြည့်ပို့မိလေသည်။ လူရိပ်မမြင်။ အားလုံး အိမ်ရှေ့မှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာ ထင်ပါရဲ့။ ခြံစည်းရိုးအုတ်တံတိုင်းဆီ ခြေကုန်သုတ်ပြေးပြီး ခြံပြင်ကို ထိုးထွက် ကိုင်းနေသည့်မာလကာပင်ပေါ် အမြန်ဆုံး နှုန်းဖြင့် တွယ်တက်လိုက်ပါသည်။

ချွေးစီးတို့ကြောင့် လက်က ချော်ချင်ချင်။ အပင် ပင်စည်ကိုင်းမှတစ်ဆင့် အုတ်တံတိုင်းထက် ထိုင်မိစဉ် မျက်စိရုံပိုတ်လျက် နောက်ဖေးလမ်းကြားပေါ်ကို ခုန်ချလိုက်ပါ၏။ ဖိနပ်မပါသည့်ခြေ

ဖဝါးက မြေပျော့ကိုနင်းမိစဉ် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲအေးသွားရလေသည်။ လွတ်ပြီ... လွတ်ပြီထင်ပါရဲ့။

လမ်းကြားထဲမှာ နောက်ကိုမကြည့်စတမ်း အပြေးထွက်ခဲ့တာမို့ မောလိုက်တာ မပြောပါနှင့်။ ရင်ဘတ်ထဲ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်နေပေမယ့် ဂရုမစိုက်အား။ လမ်းသွယ်မှတစ်ဆင့် လမ်းမကြီးကို အပြေးသွားရဦးမှာလေ။ နီနီပျောက်သွားတာကို ချက်ချင်းသိတာနဲ့ ကားတွေ ထွက်ရှာနိုင်တာကိုး။

ဟော!... ဟိုရှေ့မှာ ရပ်ထားတာ မေ့အိမ်က ကားပါပဲ။ နီနီ ကံကောင်းပါရစေနော်။

“မိ... ဟောဟဲ့... ဟောဟဲ့”

“နင်ထွက်လာနိုင်သားပဲ နီနီ၊ တက်တက်... မြန်မြန်”

နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အမြန်တက်လိုက်ရပါ၏။ ကားလေး ဝှေးခနဲမောင်းထွက်လိုက်သည်က လေးညှို့မှ ပစ်လိုက်သည့် မြှားတစ်စင်းနယ်ပင်။

“ငါပြောထားတာတွေ ပါရဲ့လား၊ မိ”

“ပါတယ်၊ ရော့... မြန်မြန်လဲ။ အဝေးပြေးဂိတ်ကို နာရီဝက်နဲ့ရောက်မှာ။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ကြားဂိတ်မှာပဲ ချပေးမယ် နီနီ။

ဒါမှ သူတို့ ဂိတ်ရင်းမှာ လာရှာရင် မမိအောင်လို့”

“အင်း”

စကားပင် များများမပြောနိုင်ဘဲ ဆံထုံးကို အမြန်ဖြုတ်လိုက်ရပါ၏။ ဆံတုကို ခွကလစ်တွေနဲ့ပဲ ထုံးပေးထားတာမို့ အမြန်ဖြုတ်လို့ရပါ၏။ ဆံပင်တွေကို ခါချလိုက်စဉ် ပခုံးသာသာ ဆံပင်တို့က ဝဲခနဲဖြာကျသွားလေ၏။

ကားထဲမှာပင် ခက်ခက်ခဲခဲ Sport Shirt ကို ခေါင်းမှစွပ်ကာ Jean Pants ကို ကုန်းကုန်းကွကွ ဝတ်လိုက်ရပါ၏။

“မျက်နှာကို ရေခဲစင်အောင် သစ်လိုက် နီနီ။ Towel အသေးလေး ပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ပွတ်။ ပြီးသွားရင် နင့်ဆံပင်တွေကိုခေါက်ပြီး ဒီဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ နင်သုံးဖို့ ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက် ငါထည့်ပေးထားတယ်။ အဝတ်အစားကတော့ သုံးလေးစုံပဲပါတာ၊ ဖြစ်ရဲ့လား”

“အေးပါ”

“ရော့၊ လိုလိုမယ်မယ် ဒီမျက်မှန်ကိုပါ တပ်ထားလိုက်ဦး။ နံကို ငါ့နာမည်နဲ့ပဲ ဝယ်ထားတာနော်၊ ဒီမှာလက်မှတ်။ တစ်နာရီခွဲထွက်မယ့် (---)နာမည်နဲ့ကားပဲ။ တားပြီးသာ စီးလိုက်။

မှားစရာမရှိဘူး... သိရဲ့လား”

“အင်းပါ”

ကားထဲမှာ နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးဖြင့် ကိုယ့်ကိုကားယား ပြင်ဆင်ခြင်းက ပြီးချေပြီ။ မေ့မိကားနောက်ကြည့်မှန်ကို ကိုယ် ကိုင်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ နေကာမျက်မှန်ကို တပ်လိုက်ပါ၏။ ဒီပုံဆို နို့ကို ဘယ်သူတွေ မှတ်မိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ငါမစောင့်ပေးတော့ဘူးနော်။ တော်ကြာ ငါပါပျောက် သွားနေရင် ဘိုးဘိုး ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါ ပီ၊ ဘယ်လိုပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိ တော့ပါဘူး”

“ရပါတယ်ဟယ်... ကံကောင်းပါစေ နီနီ”

မေ့မိလက်ဖဝါးလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် နှစ်သိမ့် လိုက်မိ၏။ ဤသူငယ်ချင်းလေးသာ နို့ဘဝရဲ့ကယ်တင်ရှင်ပေ ကို။ ဝင်းအပြင်ဘက်ကားဂိတ်မှာ အမှတ်မထင်ရပ်နေစေရန် ကား ကို ရပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ လူတွေကြားထဲ ရောနေရင် ဘယ်သူမှ သတိမထားမိနိုင်ပေ။

မေမိက လက်ပြလိုက်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်သွားတော့

၏။ နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲရန် ငါးမိနစ်။ ဘုရား... ဘုရား... ဝင်း ထဲကနေ ကားအမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့ပါတော့။ ဒီမြို့ကနေ နီနီ အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးချင်လို့ပါလေ။

ကားဂိတ်ခုံတန်းမှ ကျောပိုးအိတ်ကိုပိုက်၍ ခပ်ကွယ် ကွယ် ထိုင်စောင့်နေမိ၏။ ဖိနပ်က မေ့မိ Size မို့ နီနီနှင့်အတန် ငယ် သေးနေပါသည်။ ကိစ္စမရှိ၊ ဝတ်စရာပါလာရင် ပြီးတာပါပဲ။

ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ၊ လက်မှန်ကိုကြည့်မိပြန် ၏။ ဒီနာရီကလည်း မေမိချွတ်ပေးလိုက်တာပင်။ အိမ်ကထွက် ပြေးလာတဲ့နို့မှာ ပိုင်တာဆိုလို့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးလေးသာ ရှိတာ လေ။

ဟော! ကားဝင်းထဲက ကား ချိုးကွေ့ထွက်လာပြီပဲ။ လက်မှတ်မှ ကားနာမည်ကို သေချာအောင် တစ်ချက်ပြန်ဖတ် လိုက်ပြီး ရှေ့ကိုထွက်ကာ လက်တားလိုက်မိသည်။

“ပွမ်း!...”

“လိုင်းကားမဟုတ်ဘူး အစ်မလေးရဲ့”

“ဒီကားနဲ့လိုက်မယ့်လူပါ၊ ကျွန်မ အိမ်ကထွက်လာတာ နောက်ကျနေလို့၊ ခုံနံပါတ်က (22)ပါ”

“ဪ၊ မမေမိပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို တက်ပါ၊ အစ်မ၊ ဘာသယ်စရာရှိသေးလဲ”

“မရှိဘူး၊ ဒါပဲပါတာ”

စပယ်ယာက လက်ထဲမှ ထိုင်ခုံဖယား လူစာရင်းကို ကြည့်ပြီး သူမကို တက်စေလေ၏။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းနေသည့် ကားပေါ်မှာ ခုံကျောမှီတို့ကို ထိန်းကိုင်လျက် လျှောက်ဝင်လာခဲ့ ၏။ ခုံနံပါတ်က အိတ်တင်သည့်အပေါ်မှာမို့ ခေါင်းမော့ကြည့်ရင်း ဝင်လာပါသည်။

ဟော... ဟိုမှာ ခုံလွတ်ပါလား။ ပြတင်းပေါက်ဘေး မှာမို့ သူမစိတ်ကြိုက်ခုံကို မေမိရွေးချယ်တတ်သားပါပဲ။ လမ်း ဘက်မှာထိုင်နေသည်က လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်နေတာမို့ စိတ်တော့ နည်းနည်းအိုက်ရမှာလေ။ ထိုလူက မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ဖိမ်ခံလိုက် လာတာကြောင့် နှိုးရတော့မှာပဲ။ နီက လမ်းသွားရင်း ကားပေါ် မှာ မငိုက်တတ်ပါချေ။

“ဒီမှာ...”

“...”

“ဒီမှာ!...”

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်သွားလေ၏။ နီကို နှောင့်ယှက်ရ ကောင်းလားဟူသည့်အကြည့်ဖြင့် မေးဆတ်ပြလေသည်။

“အထဲဝင်မလို့ လမ်းနည်းနည်းလောက် ဖယ်ပေးပါ”

“ကျွန်!”

စုတ်တစ်ချက်သပ်ပြီး ဒူးကို နည်းနည်းလေးသာ ဖယ် ပေးတာမို့ အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် ခပ်နာနာတိုးဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ဘယ်လိုကပ်သပ်တဲ့လူပါလိမ့်နော်။

“အတင်းတိုးရလားကွ”

“ရှင် လွတ်လွတ်ကင်းကင်းဖယ်ပေးရင် ထိမလားရှင်။

အပျင်းနည်းနဲ့ ရှောင်ပြီးတော့များ”

“ကျွတ်... အဲဒါကြောင့် မိန်းမတွေနဲ့ အတူမထိုင်ချင် တာ”

“ဪ... ကျွန်မကလည်း ထိုင်ချင်လို့ ထိုင်ရတာမှ မဟုတ်တဲ့ဟာပဲရှင်။ အဲဒီလောက် ကြီးကျယ်နေရင်လည်း ကိုယ် ပိုင်ကားပဲစီးပေါ့။ ဘာလို့ ဒီလိုကားမျိုး စီးနေသေးလဲ”

ထိုလူက နီကို ငြိုဟ်ကြည့် ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှဆက်

မပြောတော့ပါလေ။ စကားနည်း ရန်စဲသဘောဖြင့် ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့စောင်းကာ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်လေ၏။ ကျောပိုးအိတ်ကို ရင်ဘတ်ထဲ ပိုက်ထားလျက် မှန်မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို ငေးကြည့်လိုက်လာခဲ့ပါ၏။ နေမပူသည့်ဘက်မို့ တော်ပါသေးရဲ့။ Air Con ကလည်း အနေတော်သာ ပေးထားတာမို့ နေသာထိုင်သာ ရှိပါသည်။

လမ်းနံဘေးမှ သစ်ပင်တို့က တရိပ်ရိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ ဇာတိမြေကို စွန့်ခဲ့ရခြင်းထက် နို့ဘဝ လွတ်မြောက်ရတာက ပိုအဓိကကျတာမို့ ဝမ်းမနည်းနိုင်ခဲ့။ မချစ်လို့မဟုတ်ရပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်။ နို့ဘဝလမ်းကို နိပဲရွေးချယ်ပြီး လျှောက်ချင်သလို နို့ရဲ့လက်တွဲဖော်ကိုလည်း နီကိုယ်တိုင်ပဲ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးခွင့်ရချင်လို့ပါပဲ။

ရင်းနှီးသလို ခင်မင်ခွင့်ရရုံနဲ့ 'ကိုဘုန်း'ကို နို့ရဲ့ဘဝလက်တွဲဖော်ဆိုပြီး ဘာကြောင့်များ အခုလိုလက်ထပ်ပေးရပါသလဲ။ မမတုန်းက ဘိုးဘိုးစကားကို နာခံသလိုမျိုး နီကိုလည်း စိတ်တိုင်းကျစိစဉ်ပေးရတယ်လို့။ 'တိမ်ဖြူဖြူ'နဲ့ 'နေနီနီ'ဆိုတဲ့ညီအစ်မအရင်းနှစ်ယောက်ဟာ သွေးချင်းနှောတာမှန်ပေမယ့် စိတ်ချင်းက

ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ယူခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသားကို ရေလိုက်ငါးလိုက် နေခဲ့တဲ့မမဘဝကတော့ နောင်ကြိုးတစ်မျှင်ဖြစ်တဲ့ သားသား 'လပြည့်ဝန်း'လေးကြောင့် သံယောဇဉ်ခိုင်မြဲနေခဲ့တာ မျက်မြင်ပါ။ သို့သော် အဲဒီကာလအထိ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆင်းရဲခြင်းအပြည့်နဲ့တော့ နို့ဘဝကို မဖြတ်သန်းပါရစေခဲ့။

ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ မပြောချင်ပေမယ့် နားလည်ပေးနိုင်မိစေ ကိုဘုန်းရယ်။ မင်္ဂလာပွဲမှာ အရှက်တကွဲဖြစ်ဖို့ နီ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ လက်မှတ်ထိုးဖို့ကိစ္စကိုတောင် မင်္ဂလာပွဲပြီးမှလို့ အချိန်ဆွဲခဲ့မိတာ ဒီအကြံတွေ ရှိနေတာကြောင့်ပါပဲ။ အရှက်တရားကြောင့် ကျဆင်းသွားရမယ့် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် နီကို မုန်းတီးစော်ဆုပ်သွားလေမလား။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းမှာမှ အငယ်ဖြစ်တဲ့နီကို ပိုရေတစိုက်နဲ့ အလိုလိုက်ထားခဲ့တဲ့ ဘိုးဘိုးက ပိုပြီးစိတ်နာနေမယ်ဆိုတာကို နီ သိနေပါတယ်။ ဘိုးဘိုးထက် နီတို့ကိုပြုစုပေးခဲ့တဲ့ ကြီးမေကို ပိုသတိရသလို နီကိုသိပ်ချစ်လွန်းတဲ့မမကို ပိုလွမ်းအာယ်ဆိုရင် ပိုတယ်လို့ဆိုလေမလား။ အထူးသဖြင့် နီ ထိန်းပေး

မျိုးပေးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်သား တူလေး 'လလေး'ကို ပိုလွမ်းလို့ မျက်ရည်တောင် ဝဲမိတာအမှန်ပါ။

လောလောဆယ် နို့ မဆက်သွယ်သေးဘူးနော်။ နို့အပေါ် ဘိုးဘိုး စိတ်ပြေလောက်တဲ့အချိန်လောက်မှပဲ ပြန်ဆက်သွယ်လိုက်ပါမယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ နို့ဝမ်းကို ကျောင်းနိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားပါရစဉ်း။

ဘဝရဲ့သင်ခန်းစာကို သေချာမသင်ယူခဲ့ဖူးတဲ့ နေနီနီဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုး ဘယ်လိုပင်ပန်းမှုမျိုးနဲ့ စောင့်ကြိုပြီး Lesson ပေးမလဲဆိုတဲ့ စာမေးခွန်းတွေက ရှေ့မှာ စောင့်ကြိုနေပါပြီ။

ကားပေါ်မှာ ဖွင့်ပေးသည့်သီချင်းသံတွေကို နားထောင်ရင်း မျက်စိမှိတ် လိုက်ခဲ့ပါ၏။ နို့ကို ချစ်သူနောက်လိုက်သွားတယ် ယူဆလေမလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ငြိမ်းခြောက်ခေါ်ဆောင်သွားတယ်လို့ပဲ ထင်လေမလား။ နို့ မတွေးချင်တော့ပါလေ။

ရင်မနာပါရစေနဲ့။ ခါးသည်းတယ်ဆိုရင်တောင်မှ အဲဒီကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝတိုက်ပွဲကိုပဲ နို့ ရွေးချယ်ပါရစေ။ လမ်းတွေ

တောင် အနိမ့်အမြင့် အကျွေ့အကောက်တွေ ရှိစပြုမဟုတ်ပါလား။

အားတင်းထားပါ နေနီနီ...

အခန်း (၃)

ငိုပြန်ချေပြီ။ သားက အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါလား။ နွေ
ချီတော့တဲ့နောက် နွေစဉ် အော်ဟစ်ငိုကျွေးနေတတ်တဲ့ အငို
သားလေးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီလေ။

“တိတ်ပါ ဖိုးသားရာ၊ မမ ရောင်စုံဘောလုံး ဆိုပြမယ်
လေ။ နော်... တိတ် တိတ်”

မတောက်တခေါက်ဖြင့် လာထိန်းပေးနေသည့် အန်တီ
ဆတ်အိမ်မှ ကောင်မလေး၏ ကလေးချောသံက ရယ်ချင်စဖွယ်။
ကလေးထီးသွားခါနီး ပြင်ဆင်နေရတာမို့ သားကို မချော့အား။ ဒါ

လည်း တစ်ဒုက္ခပါပဲ။ သားက အလုပ်လာလျှောက်ကြတဲ့နာနီ
တွေရဲ့လက်ထဲမှာလည်း မငြိမ်ဘဲ ခါးကော့အော်ငိုပြီး ဆန္ဒပြတာ
မို့ နာနီတိုင်း နှစ်ရက်ထက် ပိုမမြဲပါချေ။

သားရယ် . . . မေမေတောင်မှ သားကို ဘာမှသိပ်ပွေ့ခို
ခဲ့ရတာမဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ အခုလိုလုပ်ပြနေရတာလဲ။ ဘယ်လို
ကလေးထိန်းမျိုးရဲ့လက်ထဲမှာမှ သား နေပျော်မှာပါလိမ့်။ အခု
တော့ ဒေါ်သောင်းနဲ့ ပူစူးမလက်ထဲမှာ ဟိုပြောင်း ဒီလွှဲနဲ့ နို့ဘူး
ချောတိုက်နေရပြီကော။ ညဘက် သူနဲ့အတူအိပ်နေခိုက် မသောင်း
ကျန်းဘဲ ငြိမ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့။

အဝတ်အစားဝတ်ပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ သူထွက်လာ
ခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းရှိခုံမှာ သားကို ဝိုင်းထိန်းပေးနေသည့် ဖိုးချိုက
အသံမြည်သည့်အရုပ်လေးတွေနှင့် ချောမြူလေသည်။ သားက
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဝါးခနဲငိုလိုက်ပြန်ချေ၏။

“သားရေ”

“အဝတ်အစားလဲပြီးနေပြီ၊ မချီနဲ့တော့လေ ဦးရဲ့”

“နင်တို့ချောနေတာတောင် ဒီလောက်ငိုနေတာ မမြင်
ဘူးလား . . . ပေး”

သားက သူ့လက်ပေါ်ရောက်စဉ် မငိုတော့ပေမယ့် ရှိုက်
သံက ရှိနေဆဲ။ ကလေးအဖေဘဝကို အခုမှရောက်တာမို့ အသား
က မကျသေး။ ဒီပုံစံနဲ့ ရှေ့ကိုဘယ်လိုဆက်ပြီး လျှောက်ရမှာပါ
လိမ့်။ ဂျပန်ရောက်နေသည့် ဖေဖေအကြံပြုချက်ကတော့ ‘နောက်
ထပ် အိမ်ထောင်အမြန်ပြုပါ’ တဲ့။

သူ့လို လသားကလေး တို့လို့တွဲလောင်းနဲ့ မုဆိုးဖိုကို
ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးက ယူချင်မှာလဲ။ ဥစ္စာပစ္စည်းပြည့်စုံတဲ့လူမို့ ဒါ
တွေကို မက်မောပြီး သူ့ကိုယူရင် အမွေဆက်ခံမယ့်သားကို နှိပ်
စက်မှ ဒုက္ခအတိလေ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖေဖေရေ . . . နောက်အိမ်
ထောင် ထပ်ပြုစေချင်တဲ့အဆိုပြုချက်ကိုတော့ လုံးဝကန့်ကွက်
ပါရဲ့။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ သားရယ်”

“ဗူး . . . ဗူး . . .”

“ဟာ! စကားပြောသဟ”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ ဖိုးချိုရာ၊ ဘာလဲ သား၊ နို့ဘူး
ဟုတ်လား . . . သား ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

နို့ဘူးကို တပ်ပေးပြန်တော့လည်း လျှာဖြင့်ထိုးကလော်

သဖြင့် ပြန်ဖယ်ရလေ၏။ သားပြောတာကို ဘယ်လိုမှနားမလည်။ ပါးစပ်က ဗူးမှတ်သမျှ လှူကြီးတွေ လျှောက်လုပ်တာ တစ်လွဲတွေ ချည်းပါပဲ။

“ချိုချိုမဆာရင် သားဘာကိုတောင်းတာလဲကွာ”

“အား... ပါး”

“ဟာ... မီးသတ်ဥသြသံက ထွက်ပြန်ပြီ”

“ဒီပုံနဲ့ ဦး၊ ရုံးသွားဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သမီးတို့ ကြည့်ထားပေးပါ့မယ်”

“အေးပါ၊ ခဏလေး... သား အငိုတိတ်မှပဲ သွားတော့မယ်”

အန်တီသက် ပြောသလို လက်ကြိုက်၊ လမ်းကြိုက်တဲ့ ကလေးမျိုး ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။ အိမ်ထဲနေတာ မကြိုက်ဘူးထင်၍ တိုက်ရှေ့ထွက်တော့ ငိုသံတိတ်ချေ၏။ အလာသားပါပဲလား။ နေရောင်သိပ်မစူးသေးတာမို့ အပြင်ရှုခင်းတို့ကို ဝေ့ဝဲကြည့်လျက် ငြိမ်နေလေသည်။ ဒီခေတ်ကလေးတွေများ တစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးဘူး... လောကကြီးကို စူးစမ်းတတ်နေပြီလေ။

“ကားထုတ်လိုက်တော့ ဖိုးချို၊ ဦးမျိုးရော”

“ထမင်းကြော်စားနေတယ် အစ်ကို”

“ပြီးရင် သွားမယ်လို့ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပူစူးမလည်း ပင်ပန်းနေပြီ”

“ရပါတယ် ဦးရဲ့၊ အန်တီက နာနိစိတ်တိုင်းကျ မရမချင်း ဖိုးသားကို ဝိုင်းထိန်းပေးလို့ မှာထားပါတယ်”

“ဟင်း... ခက်တာပဲ၊ သားကလည်း လက်ကိုရွေးလွန်းအားကြီးတယ်”

ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာ နှစ်နှစ်သာ ရှိပါသေးသည်။ မေမေဆုံးပြီး ငါးနှစ်ကျော် သူ့အိမ်ထောင်ပြုပြီးဆိုတော့မှ အန်တီနုကို ယူခဲ့တာပင်။ ကုမ္ပဏီကိုဦးဆောင်တာ ကြာပြီမို့ သူ့လက်ထဲသို့လွှဲပေးကာ ယခု အန်တီနုအမျိုးတွေရှိသည့် နိုင်ငံစုံကို လျှောက်လှည့်နေတာပင်။ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထားပေးသည့်သားက အိမ်ထောင်ကံ မကောင်းဘဲ အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့် ဒီလိုဖြစ်တော့ ပြန်လာမည်ပြောတာကို သူ မနည်းတားခဲ့ရတာပါ။

ဒီအရွယ်ထိ သူ့ကို ဂရုစိုက်လွန်းအားကြီးရင် မိထွေးဖြစ်

သူ ဖေဖေကို ငြိုငြင်မှာကိုတော့ မလိုလားပါချေ။ သူလည်း သူ့လမ်းကို သူ့လျှောက်နေရင်းမှ မထင်မှတ်ဘဲ အခုလိုကြုံခဲ့ရတာပါ။ တူနစ်ကိုယ် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ သူတို့ရဲ့နန်းတော်လေးကို ကံကြမ္မာက ဘယ်အငြိုးနဲ့များ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးခဲ့တာပါလိမ့်။

“ရပြီ အစ်ကို”

ကားထုတ်ပြီးပြီမို့ ဖိုးချိုလာပြောစဉ် ဦးမျိုးပါ အဆာပြေစားပြီး၍ ထွက်လာချေပြီ။ အနီးမှာစောင့်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ထဲသို့ သားကိုကမ်းပေးစဉ် သားတော်မောင်က သူ့အင်္ကျီစကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်က မြဲမြံနေလေ၏။

“ဖေဖေ ရုံးသွားတော့မယ်လေ သားရာ။ မမတို့နဲ့ နေခဲ့ပါဦး”

“အဲ့...”

“ဒီဂျစ်တူးလေးနဲ့ အစ်ကိုတော့ မလွယ်ပါဘူးဗျာ”

ဖိုးချိုပြောလေမှ နားလည်သည့်အလား ဗြဲခနဲငိုချေလေပြီ။ ဒေါ်ကြီးသောင်းပါ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးပြီမို့ ထွက်လာသဖြင့် သားကို ဒေါ်ကြီးက ခေါ်လေ၏။ အင်္ကျီစကိုလွှတ်ပေးလိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်ပွကာ ငိုသံက သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ညံပါလေရော။

“ဖေဖေသွားပြီ သားရေ ညနေစောစောပြန်လာပါမယ်ကွ”

သားနဖူးလေးကို ဖျတ်ခနဲမွှေးကာ ကားပေါ်အမြန်တက်ရလေ၏။ ဒီသားလေး အငိုတိတ်အောင် ချောပေးနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက် အိမ်ကို အမြန်ဆုံးရောက်လာနိုင်ပါစေသား။

လောလောဆယ် ဖေဖေက သူ့ကို စိတ်မချဘူးဆို၍ ဦးမျိုးကို ကားမောင်းခိုင်းထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဖေဖေဒရိုင်ဘာမို့ ဖေဖေပြန်ရောက်လျှင် ဦးမျိုးကို ဖေဖေပြန်ခေါ်ပေမည်။ ချစ်စနိုးကို တမ်းတပြီး ငိုကျွေးခြင်းခံစားချက်က အနည်းငယ်လျော့နေပြီဖြစ်သော်ငြား သားကိုချောသိပ်ရသည့်အခါတိုင်း မျက်ရည်ဝဲဖြစ်တုန်းပါပဲ။

လူမမယ်အရွယ်လေးကတည်းက အမိမဲ့ခဲ့ရတဲ့သားကို သနားလို့မဆုံး။ ဘာမှမသိသေးတဲ့ အရွယ်ပေမယ့် မိဘနှစ်ပါးစလုံးကိုတော့ သားက ကောင်းကောင်းကြီး ရွေးသိနေတာ အမှန်ပါ။

ကုမ္ပဏီမှာ ကားရပ်သည်နှင့် ဦးမျိုးကို အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ ရုံးခန်းရှိရာဆီ တက်ခဲ့စဉ် သူ့ Secretary နှင်းမုံမုံက

မတ်တပ်ရပ် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“Good Morning...GM”

“Morning... ဝါ၊ နှင်း”

“ခဏနေ GM သူငယ်ချင်းလာမယ်လို့ Phone ဝင်ထားပါတယ်ရှင့်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရှေ့နေ ဦးသက်ဦးပါ”

“ဪ... အင်း... ဒီနေ့ စောစောပြန်မှာမို့ Meeting မရှိပါဘူးနော်”

စောပြန်သည်ရက်တွေသာ များနေတာမို့ နှင်းမို့မို့ ပြုံးလိုက်လေ၏။ လသားလေးရှိသည့် ဒီ BOSS အနီးကို တစ်နေ့တစ်မျိုးလာနေသည့် မမလှလှတွေအန္တရာယ်က မသေးပါချေ။ ကလေးထက် လူကြီးကိုပဲ ဘက်ပိုနေပုံမို့ ကြားထဲက ဝန်ထမ်းတွေ သက်မချနေရတာ နေ့တိုင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

“မရှိပါဘူး GM...ရိုရင် နှင်း ကြိုပြောပါ့မယ်”

လက်မှတ်ထိုးစရာ File တစ်ထပ်ကြီး လာချပေးတာမို့ သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိလေ၏။ သူကလည်း လျှာရှည်ပြီး Sign

ကို နာမည်အပြည့် ခပ်ရှည်ရှည်ထိုးပုံနဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်ပါပဲ။ ငါနော်... တံဆိပ်တုံးသာ လုပ်ထားလိုက်ရ။

“အန်ကယ် ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး နှင်းရဲ့၊ နွေးကိစ္စနဲ့တုန်းက ပြန်လာမယ်ချည်းလုပ်နေလို့ မနည်းတားထားရတာ။ အန်တီနုက ကနေဒါကိုလည်း ဝင်ဦးမယ်လို့ ပြောသွားလို့လေ”

“အင်း... ပူးစာဆိုတာ အဆန်းသားနော်၊ ဒီလောက်ပြည့်စုံချစ်သောတဲ့ ဒေါ်နုနုသိမ့်လိုအမျိုးသမီးက အသက် (၅၀)အထိ အန်ကယ်ကိုစောင့်နိုင်တာ အာဂဇွဲပါပဲ”

“နှင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာတဲ့လေ”

“အမယ်လေးနော်... နှင်းဖြင့် မစောင့်နိုင်ပေါင်း၊ ဖူးစာမင်ရည်ကျပြီး ဝေးပါပြီဆိုမှ သစ္စာတွေ မေတ္တာတွေ ပေါင်းပြီး အချိန်အကုန်မခံနိုင်ပါဘူး။ အန်တီနုလို အရွယ်တင်တုန်းဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ GM ရဲ့”

“အဲဒါ နှင်း တကယ်မချစ်ဖူးသေးလို့ ပြောတာပါကွာ။ နောက်မှ ကိုယ်ပြောတာ သွေးထွက်အောင် မှန်နေပြီလို့ မပြော

မရှိခဲ့ နှင်းရဲ့။ အခုပဲကြည့်... ဒီလာမယ်ဆိုတာ ကိုယ့် Phone ကိုဆက်ရင် ရရဲ့သားနဲ့ နှင်းဆီ တမင် Phone ဆက်တဲ့ကောင် လာတော့မှာလေ”

“ဘယ်သူလဲ, ကိုသက်ဦးကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါ”

“ဟင်! အဲဒီ အာဗြဲလျှာရဲကြီးကို စိတ်မကူးပေါင်။ သူ လာရင် အဝေးကြီးကတည်းက အသံကို ကြိုကြားနေရတာနဲ့ ဒီ မှာ လန့်နေပြီ”

“အသံအောင်တာပါ နှင်းရဲ့”

မပြုံးတာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အပြိုးက ခပ်ယဲ့ယဲ့။ နှင်းမုံ့က ဖေဖေလက်ထက်ကတည်းက အလုပ်ဝင်ခဲ့သူမို့ သူနှင့်အတော် ရင်းနှီးပါ၏။ သူ့အပေါ်မှာလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ရိုသေ မှုနှင့် လေးစားမှုအမြဲရှိတာမို့ ပေါင်းသင်းရလွယ်ပါသည်။ နောက် ပြီး အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး ရောက်ရောက်လာတတ်သည့် အမျိုးသမီးတို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး စကားလှလှဖြင့် သူ့ကိုယ်စား 'ပ'ထုတ်ပေးတတ်တာမို့ ကျေးဇူးတင်ရသူလည်း ဖြစ်လေ၏။

“Phone တောင်မှ သိပ်မဖွင့်ဖြစ်ဘူး။ အဝင်တွေကို

ကြောက်နေရလို့”

“လေဒီတွေကြောင့်လား”

“မှန်၏...”

“Hello!...မစ္စတာဖိုးနိုင်”

လာပါပြီ ကိုအာဗြဲ၊ အသံဟိန်းကြီးဖြင့် သူ့ရုံးခန်းတံခါး ကို မခေါက်ဘဲ ဝင်ချလာပြီလေ။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော, အမှတ် သည်းခြေကိုမရှိတာ ခက်ပါ။ သက်ဦးကိုမြင်သည်နှင့် နှင်းမုံ့ မျက်နှာလေး စူပုပ်သွားတော့၏။ ဒီကောင် သူ့ဆီကို အကြောင်း မရှိ လာလာနေတာ နှင်းကြောင့်ပင်မဟုတ်ပါလား။

“သေခဲဦးမယ်”

“ဘာလဲ... ငါ့အတင်းအုပ်နေကြတာပေါ့လေ။ ဟုတ် လား နှင်းမုံ့”

“ဘယ်ကသာ, နှင်းလား... မင်းနာမည်ရွတ်မှာ”

“ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ နှင်းရော ဘာစားခဲ့လဲ”

တွေ့လား... အကြောင်းရှာ စပ်စုပြီလေ။ နှင်းက သူ ရောက်တာနှင့် ကော်ဖီဖျော်, မုန့်ချအလုပ်ကို အမြဲလုပ်ပေးလေ့ ရှိတာမဟုတ်လား။ သက်ဦးကျွေးမယ်ဆိုလည်း သူက လိုက်စား

အားတုံလူမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်စား နှင်း ဧည့်ခံကျွေးမွေးသမျှကို သာ ဒင်း၊ အုပ်အုပ်သွားတာသာ များတာလေ။

“ဘာမှမစားခဲ့ဘူး... နှင်း ကော်ဖီဖျော်တိုက်မှာပေါ့။ သောက်ချင်ရင် စောင့်၊ အငတ်ရဲ့”

“မင်းကလည်း စားချင်ရင် ငါမှာပြီး ကျွေးမှာပေါ့ကွ။ လူကို အထင် Small လိုက်တာ”

“နေပါဦး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ ငါ့ဆီ ခဏခဏလာနေရတာ လဲကွ။ ဒီမှာအလုပ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ”

“မင်းကလည်း”

“ဘာ၊ မင်းကလည်းလဲ၊ ငါပြောတာမဟုတ်လို့လား”

နှင်းယုံက ကော်ဖီဖျော်ရန် ထွက်သွားပြီမို့ သူတို့စကား ပြောရန် အဆင်ပြေသွားရပါ၏။ နို့မို့ နှင်းရှေ့မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖို့ ခက်နေမှာလေ။

“မင်း၊ နှင်းကို လာကြည့်တာပဲမဟုတ်လား”

“ဟာကွာ... မင်းကလည်း”

“လာပြန်ပြီလား၊ မင်းကလည်းဆိုတာ”

“ကြည့်တာ ဘာဖြစ်လဲကွ။ ယောက်ျားဆို ပူးနဲ့ဒူးပဲ ရှိ

တာဆို

“ဟေ့ကောင်! နှင်း ကြားသွားဦးမယ်။ ပြောလိုက်ရင် ဗရတ်သုက္ခနဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ၊ လေဒီတွေ တော်တော်မှ အံ့ကြရဲ့လား။ အရေးကြီးတာ သားနော်၊ မင်းသား ‘ငွေဝန်းသော်တာ’ က အမွေ တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရမယ့်ကလေး။ ဒီကောင်လေးက ကံ ကောင်းတာ ဘယ်သူရှိတော့မလဲ။ အတွားအသစ် ထပ်ရတာ တောင် သူ့ကိုအမွေပေးမယ့်အတွားတဲ့။ တောက်! ငါနဲ့များ လဲ လိုက်ချင်တယ်။ ငါ့ပဲမွေးစားလိုက်ပါလား၊ မိုးနိုင်ရာ”

“မင်းကိုခေါ်ထားရင် ကုန်ဖို့ပဲရှိတာ ငသက်ရဲ့။ အရိုး ဈေးပဲ ရမှာမို့ ပေါ်ရောင်းရင်တောင် အရှုံးပဲ”

သက်ဦးနှုတ်မှ အသံတိတ်ဆဲသံတွေ ထွက်လာတော့ ၏။ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ပြောမနာဆိုမနာပေကို။

“ပြောလိုက်ရင် တစ်တစ်ခွခွပဲ။ မင်းသား ဟိုလိုလိုဒီလို လို့ ရွေးမရဘဲ နောက်ဆုံးမှ နာနီနဲ့မညားစေနဲ့”

“အောင်မာ! ဘာကိစ္စ နာနီနဲ့ညားရမှာလဲ”

“အေး... မညားချင်ရင် အသက်ကြီးကြီး ရုပ်ဆိုးဆိုး

နာနီမျိုး၊ ရှာ”

“ရမလား၊ ငါ့သား လန့်ငိုမယ့်ရုပ်မျိုး ဘယ်လိုခန့်မှာလဲ။ စိတ်သာချ... မှုံ့နေအောင်လှတဲ့ ရွှေရုပ်လေးမျိုးပဲ ခန့်မယ်မှတ်”

နှင်းရောက်လာပြီပို့ စကားစကို ဖြတ်လိုက်ရလေ၏။ သူ့စကား တကယ်အတည်ဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့ အဲဒီတုန်းက မသိခဲ့ပါလေ။

အခန်း (၄)

“တိ!...”

ဥြတ်ခါးဖွင့်ရန် ဟွန်းတီးလိုက်စဉ် ဖိုးချိုက အံ့ပြေးဖွင့်ပေးလေ၏။ ကားကို ဆင်ဝင်ရှေ့အထိ မောင်းခဲ့ပြီးမှ ရပ်လိုက်ပါသည်။ အမယ်! ဒီတစ်ခါတော့ သားရဲ့ငိုသံကို မကြားရပါလား။

“အစ်ကိုညီ ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်လို... မျိုးမင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီကောင် ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး”

ဖေဖေညီမက မော်လမြိုင်မှာနေပြီး ဖေဖေလိုပဲ သား တစ်ဦးသာ မွေးခဲ့ပါ၏။ အန်တီလေးက ဖေဖေနောက်ထပ်အိမ် ထောင်ပြုတာကိုသိတော့ မေမေအပေါ် သစ္စာမရှိရကောင်းလား ဆိုပြီး ဖေဖေကိုစိတ်ခုကာ စကားမပြော အဆက်အသွယ်မလှင် တာ နှစ်နှစ်ပင်ကျော်နေပြီလေ။ အခုတော့ ညီဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မှီ မင်းသော်တစ်ယောက် ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး သူ့အိမ်ကိုရောက် နေရတာပါလိမ့်။

“ကိုကိုပြန်လာပြီလား”

“အေး၊ ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“ညကတည်းက ရောက်တာ၊ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ဝင် နားပြီး ဒီမနက်မှပဲ ကိုကိုဆီရောက်တာ။ မနက်က ကိုကိုခွဲထွေ လွှဲလေးပဲ လွှဲသွားတယ်”

“အန်တီလေးနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ၊ ကိုကိုသားက ငရစ်ပဲကွ၊ လူစေ့ လက်ပေ အကုန်ချီပြီး ငိုလို့ဝမှပဲ အိပ်တော့တယ်”

စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်ပြီမို့ သူနားလည်ပါ၏။ သားအိပ်ပျော်နေတာမို့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတာကိုး။

ပြီးသောင်းက သူ့သောက်ရန် သံပုရာဖျော်ရည် ယူလာပေးပါ၏။

“ဒီနေ့ ဘယ်နေ့ယောက် လာသေးလဲ”

“မလာဘူး မောင်နိုင်ရဲ့”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ကိုကို”

“ဪ... နာနီခန့်ဖို့ခေါ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာ”

“ဟာ... နာနီခန့်မယ့်အစား ကိုကိုအတွက် New မဒီ လေးပဲ ခေါ်ပါတော့လားဗျ။ ပိုက်ဆံအပိုမကုန်တော့ဘူးပေါ့”

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်... တဆိတ်ရှိ ငါ့ကို နောက် နီးနီးမ ထပ်ယူဖို့ပဲ မဲပေးနေတယ်”

“ဒါမှ ဘာသား ပီသမှာပေါ့ ကိုကိုရ”

“ဖေဖေက မေမေဆုံးတာ ငါးနှစ်ကျော်မှ ယူဖြစ်တာ ကွ။ ငါက နွေတောင် နှစ်မပြည့်သေးဘဲ ထပ်ယူစရာလား။ မင်း အဘသိရင် လည်ပင်းညှစ်ခံရမယ်”

“ကိုကိုကို ဘယ်သူတွေ ပြောနေလို့လဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဟိုကောင် ဖိုးသက်ပေါ့။ ငါ့ကုမ္ပဏီ

ကို အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး လာလာပြောနေတာ”

“ကိုသက် မစွဲသေးဘူးလား”

“အေး၊ အမြန်စွဲပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပါရဲ့။ နို့မို့ဆို သူ့ကိုမြင်တိုင်း နှင်းရဲ့မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက်လေး ဖြစ်ဖြစ်သွား လို့”

မျိုးမင်းသော်က သဘောကျစွာ ရယ်လေ၏။ ငယ်စဉ် ကတည်းက ကစားဖော်ဖြစ်ခဲ့သည့် ညီနှင့်သူက ငါးနှစ်ခန့်ကွာ ပါသည်။ မောင်နှမအရင်းအချာမရှိတာကြောင့် ဝမ်းကွဲပေမယ့် သူနှင့်မျိုးမင်းသော်က တကယ့်ညီအစ်ကိုရင်းလို ချစ်ကြလေ၏။

“ကလေးထိန်းတော့ မခန့်လို့မဖြစ်ဘူး ညီရဲ့။ နို့မို့ တစ် အိမ်လုံး ဘယ်သူမှမနေရဘူး။ ဟိုဘက်ခြံက အန်တီသက်လည်း မနေရ သူ့အိမ်က ပုဂံမလည်း ဒီလာပြီး ကလေးထိန်းနေရတယ်။ ငါလည်း ညည အိပ်ရေးပျက်ရတာများပြီ။ ဒီလမှ အလုပ်ကောင်း ကောင်းပြန်ဆင်းဖြစ်တာ”

“အလုပ်သမားရှားလို့လားဗျ”

“မရှားဘူး ညီရေ၊ ငိုသားကိုက လက်ရွှေ့တာ။ ခန့်လိုက် တိုင်း ဘယ်နာနီမှ နှစ်ရက်ထက် ပိုမထိန်းနိုင်ဘူး။ ပြေးတာပဲ”

“ဒါကြောင့် ကိုကို မိန်းမထပ်ယူဖို့ပြောတာပေါ့”

“ကျစ်!... လာပြန်ပြီ”

အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ပြီး ရေချိုး အဝတ်အစားလဲသည့် အလုပ်ကိုလုပ်ရ၏။ သားကို နေ့ခင်းဆို အောက်ထပ်က အိပ်ခန်း မှာ သိပ်ပြီ။ ညမှ သူ့အခန်းထဲ ခေါ်သိပ်ရတာပင်။ အကယ်၍ ကလေးထိန်းရောက်လာရင်တော့ အလွတ်ဖြစ်နေသည့် သူ့ခြေ ရင်းအခန်းမှာ သားနှင့်အတူ သိပ်ခိုင်းရမှာပါပဲ။ သူက တစ်ရေး နှီးလည်း သားကို ထကြည့်ကျင့်က ရှိနေတာကိုး။

အဝတ်အစားလဲပြီး နာရီကိုကြည့်တော့ ည (၆)နာရီ နီးနေချေပြီ။ ညနေစာစားရင် သားကိုအလှည့်ကျထိန်းရတာ သူ တို့ရဲ့တာဝန်ပဲမဟုတ်ပါလား။ လှေကားမှ သူဆင်းလာတော့ ညီ သက်ထဲမှာ သားကရှိနေလေပြီ။

“ဟောဗျာ... ဘယ်အချိန်က နိုးသွားတာလဲ”

“ကိုကို ရေချိုးနေတုန်းကပဲ နိုးသွားတာလေ။ ထမင်း စားတော့မှာလား”

“အေး၊ ကလေးကို ဖိုးချို ထိန်းပေးထားမှာ”

စိစဉ်နေကျဖြစ်ပေမယ့် သားက မငြိမ်ပါချေ။ ဖိုးချိုလက် ထဲ ပြောင်းတာနှင့် ငိုသံက ထွက်လာတော့တာပါပဲ။ ကဲ! ဘယ် ဆိုလုပ်ရမှာလဲ။ သားက အဖေဖြစ်တဲ့သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး

မှတ်မိနေတော့တာလေ။

“ဖေဖေတို့ ညစာစားရဦးမှာလေ သားရာ။ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ငိုရပြန်တာတုန်း”

“တော်ပြီ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုသားကိုမြင်ရုံနဲ့တင် ကျွန်တော် မိန်းမယူချင်စိတ်ပျောက်တယ်... အဟုတ်ပဲ”

“အပြောမကြီးနဲ့ ညီရေ၊ အစားကိုသာ ကုန်အောင်စား၊ စကားကို ကုန်အောင်မပြောနဲ့ဆိုတာ မင်းကြားဖူးတယ်မဟုတ် လာ။ လာပါဦး ဖေသားရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဂျစ်တူးလုပ်ရတာ အကျင့်ဖြစ်သွားတာလဲ”

သားက သူခေါ်တော့ အသာတကြည်လိုက်လာလေ၏။ ဖေဖေပြန်လာလျှင် နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေလုပ်ဖို့ သူ့အလုပ်တွေ ရှိ နေသေးတာလေ။ လက်အောက်ဝန်ထမ်းတွေကို မယုံလို့တော့ မဟုတ်။ စာရင်းဇယား ကွာဟတာမျိုးဖြစ်နေရင် ဖေဖေက သူ့ ခေါင်းကို ထုမှာကိုး။ တစ်ရက်၊ တစ်အုပ် စစ်မည်ဆိုပြီး ယူလာ သည့်စာအုပ်တို့က သူ့အခန်းထဲမှာ အတော်ပုံနေချေပြီ။

သားရယ်... ဖေဖေတော့ သားအတွက်နဲ့ အလုပ်ကြော် တွေ ပုံနေပြီကွ။

“မင်းရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ၊ ငါ့စာရင်းတွေ ဝိုင်း စစ်ပေးစမ်း၊ ညီ”

“ဟာဗျာ... အဲဒီကိန်းဂဏန်းတွေကိုဆို ကြောက်လို့ လစ်လာပါတယ်ဆိုမှ ကိုကိုက ဆီးထုနေပြန်ပါပြီ”

“ဘာလဲ... အန်တီလေးက Hotel ကို ဦးစီးခိုင်းတယ် ပေါ့လေ”

“အင်းပေါ့၊ မျိုးမင်းသော်ကို အဲဒီလိုခြေချုပ်မိဖမ်းတာ မကသေးဘူး၊ မိန်းမတောင် ပေးစားဖို့ကြံကြံတာ”

မရယ်တာကြာပြီမို့ သူ့ရယ်သံက ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ် နေမှာပင်။ လူ့စိတ်ဆိုတာ ခက်သားလား။ ဒါကြောင့် ‘လူ့အလို နတ်မလိုက်နိုင်’ လို့ ဆိုရိုးရှိတာပဲဖြစ်မှာပါ။ ဖိုးသက်ကျတော့ လို ချင်လိုက်တဲ့မိန်းမ၊ ဒင်းအသံကွဲကြီးကိုလန့်လို့ ဘယ်မိန်းကလေး တမှ ပြန်မချိတ်ရဲ။ မျိုးမင်းသော်ကျပြန်တော့ မိန်းမလှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် ဘယ်တစ်ဦးကိုသော်မျှရွေးပြီး လက် ထပ်ချင်ပြန်တာလေ။

“မင်းနဲ့ သောက်ကို လဲထားဖို့ကောင်းတာ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဟိုကောင်က လိုချင်လိုက်တာမှ ဗိုအား (1500)နဲ့
လေ။ နေပါဦး... ဒီနေ့ပဲ သူပြောပါသေးတယ်။ ယောက်ျားဆို
ဗူးနဲ့ဒူးပဲရှိတယ်ဆိုပဲ။ သူပြောမှ ငါတို့ယောက်ျားတွေအားလုံး နှာ
ဗူးနဲ့ ဂန်ဒူးတွေဖြစ်ကုန်ရော။ အဲဒီလိုကောင်”

ညီက တဟားဟားအော်ရယ်လေတော့၏။ သားက သူ
ချိုထားတော့ ငိုသံမထွက်တော့ပါဘဲ ဦးလေးဖြစ်သူကို တဂူးဂူး
တဂဲဂဲဖြင့် စကားပြောနေသေးတာလေ။ ခက်တာက သားကို
သူ စကားဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြောရမှန်းမသိတာပါပဲ။

“ဟာ... ကိုကိုသားလည်း ကျွန်တော်တို့ပြောတာကို
နားလည်ပုံပဲဗျ”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ”

“ပြောပါဦး ငွေဝန်းသော်တာ၊ မင်းအတွက် နာနီရှာရ
မှာလား... မာမိရှာပေးရမှာလားကွ”

“ဟေ့ကောင်၊ ကလေးကို ပေါက်ကရလျှောက်ပြော
မနေနဲ့”

“ဘာလဲ၊ မာမိလား... ဟုတ်လား၊ အေးပေါ့၊ မင်းက
ညည မင်းကိုပုံပြင်ပြော သိပ်ပေးနိုင်မယ့် မာမိမျိုးပဲ လိုချင်မှာ။

မင်းအဖေဆို အိပ်တော့ဆိုပြီး အတင်းသိပ်ပေမပေါ့။ အလကား
အဖေ... သိလား”

“ပြောပြန်ပြီ မဟုတ်တရုတ်”

သားက နားမလည်ပါးမလည်ဖြင့် ဦးလေးလုပ်သူ မျက်
နှာပြူးပြဲပြောပြနေတာကို သဘောကျပြီး ရယ်တောင်ရယ်လိုက်
သေးတာလေ။ ငိုနေတာထက်စာရင် ရယ်တာက အများကြီးနား
ဝင်ချိုစေတာပေါ့။ အာဂသားပါပဲ။

“အဲဒါ မင်းရွေးမှဖြစ်မှာကွ။ မင်း ဂရိဂဂျောင်ဆက်ပြီး
ကျနေရင် ဒီတစ်သက် မာမိရလိမ့်မယ်မထင်လေနဲ့။ နောက်နေ့
လာလျှောက်တဲ့နာနီတွေထဲက လှလှလေးကို ရွေးပေးလိုက်စမ်း
ပါ။ ဒါမှ မျက်နှာကြီးအိုနေတဲ့မင်းအဖေ ပြုံးနိုင်မှာကွ။ သိလား”

သားက ခစ်ခနဲရယ်ပြီး ခြေပင်လှုပ်ခါလိုက်တာမို့ ထမင်း
စားရန် လာခေါ်သည့်ဒေါ်ကြီးပင် အံ့ဩသွားလေသည်။ ကလေး
ဆို ပေါက်ကရပြောနေသည့်ညွှကို မျက်လုံးပြူးပြေပမယ့် သား
ထ အတော်သဘောကျနေတာမို့ တားရမူ အခက်သားပါပဲလား။
ဒီကောင်နဲ့သာ တစ်သက်လုံးအတူနေရရင် သူ့သားကတော့
ထကယ့်ကို ကာလသားဖြစ်မှာ အသေအချာပါလေ။

“နာနီကို ငါရွေးမှာမှမဟုတ်ဘဲကွာ”

“ဒါဆို ဘယ်သူရွေးမှာလဲ”

“အန်တီသက်နဲ့ သားပဲ ရွေးမှာ”

“အေးလေ၊ ဒီကောင်ရွေးမှာမို့လို့ ကျွန်တော် သင်ပေး
နေတာပေါ့ ကိုကိုရ”

“ကလေးက ဘာများသိဦးမှာလဲကွ... မင်းပြောသမျှ
အကုန်ပေါက်ကရတွေ့ချည်းပဲ”

“မောင်နိုင်၊ ထမင်းစားတော့လေကွယ်”

“လာပြီ ဒေါ်ကြီးရေ၊ သားလေး၊ ဖိုးချိုနဲ့ခဏနေခဲ့ဦး
နော်... လိမ္မာတယ်”

သားကို ဖိုးချိုလက်ထဲထည့်ပေးပေမယ့် သားကမလိုက်
ဘဲ ခါးကော့ ဆန့်ပြလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ... ထမင်းစားဖို့လေးတောင်
သူ့ကိုခွင့်မပေးတော့ပါလား။ တစ်လလောက် ပုံနေသည့်အလုပ်
ကြွေးတွေကို ဒီပုံနှင့် သူမည်သို့ဆက်ပါမည်နည်း။

“လာလေ ဖိုးသားရဲ့”

“အား... ဝါး...”

“ကဲကဲ... နေတော့ ဖိုးချိုရေ၊ ငါ့သားရဲ့ဆန္ဒကို ငါသိ

နေပြီ”

သားကိုပွေ့ထားလျက်နှင့်ပင် ထမင်းစားခန်းကိုဝင်လာ
တော့ ညီက မသက်သာဟန်ဖြင့် မျက်နှာရှုံ့ပြလေ၏။ ဇွန်းခက်
ရင်း ကိုင်ရမှာကို ဇွန်းသာ ကိုင်ရတော့မှာပဲ။

“ဒေါ်ကြီး ထိန်းပေးမယ်လေ မောင်နိုင်”

“နေပါစေ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ သားက အခုတလောမှ ကျွန်
တော့်နားကိုပဲ ဘာကြောင့်ကပ်နေချင်တာမှန်း မသိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လက်ရွေးတဲ့ကလေးကိုတော့ ကလေး
ထိန်းတွေက စိတ်မရည်ကြဘူးလေ။ ဒီလောက်ကျစ်တဲ့ကလေးမျိုး
တစ်ခါမှထိန်းဖူးဘူးလို့ချည်းပြောပြီး ထွက်သွားကြတာ။ မမသက်
ကလည်း နာနီရွေးတာနဲ့ ခေါင်းခြောက်ပြီလို့တောင် ပြောနေပြီ
ကွယ့်”

သားက သူတို့ပြောနေတာကို သိသလိုပုံဖြင့် လက်သီး
ဆုပ်ကလေးကို လှုပ်ရမ်းပြလေ၏။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့
ကလေးကို ဘာကြောင့်များ မချစ်ကြတာပါလိမ့်နော်။ သူ့သွေး
သားဆိုတာထက် သူ့ရော နွေပါ ကလေးချစ်ကြတဲ့လူသားတွေ
ပါပဲ။ လူလွတ်ဘဝကတည်းက မိဘမဲ့ဂေဟာတွေမှာ အလှူတွေ

မကြာခဏသွားလုပ်ဖြစ်တာလေ။

“အစ်ကို Phone...ဘဘကြီးတဲ့”

ဖိုးချို Hand Phone ယူလာပြီမို့ စားလက်စွန်းကို ချလိုက်ရတော့၏။ ညီက မျက်ခုံးပင့်ပြလိုက်သော်လည်း သားကို တခြားလူလက်ထဲသို့ သူမထည့်ဖြစ်ပါချေ။

“ဟယ်လို၊ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ပါ”

“ဘာလုပ်နေလဲ”

“ထမင်းစားနေတာပါ”

သားထံမှ အိမ်နဲ့အော်သံကြောင့် ဖေဖေကြားသွားလေ၏။ ထမင်းဝိုင်းမှာ သားကိုခေါ်ထားတာ သိတော့မှာပဲလေ။

“ကလေးရှိနေတာလား”

“ဟုတ်”

“နာနီနဲ့တစ်ဝိုင်းတည်း စားနေတာလား နိုင်ရဲ့ဇော်”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရ၊ သားက ကျွန်တော့် ပေါင်ပေါ်မှာ”

“ကျွန်! ခုထိ နာနီရှာလို့မရသေးဘူးလား သားရာ။ ဒီပုံနဲ့ မင်းဘယ်လိုစခန်းဆက်သွားမှာလဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး ဖေဖေရယ်၊ ခန့်သမျှနာနီတွေက ဖေဖေမြေး ဂျစ်တဲ့ဒဏ်ကိုမခံနိုင်ဘဲ နှစ်ရက်နဲ့လစ်သွားကြတာချည်းပဲဗျ”

“အဲဒါ မင်းနဲ့တူတာလေ၊ မင်းငယ်ငယ်ကလည်း အဲဒီလိုဂျစ်တာပဲ။ နွဲ့ခမြာ ညအိပ်ရင်တောင် မင်းကို ခြေထောက်ပေါ်လှုပ်ရင်း အိပ်ရတဲ့အထိပဲ။ မင်းငိုသံ အဲ့ခနဲကြားတာနဲ့ မင်းအဘိုးက ထအော်တာကိုး”

စိတ်ထဲမှာ မေမေ့ကိုတမ်းတမိသွားရပါ၏။ သူဆိုသမျှ ဝဋ်က အခုလည်ပါရောလားလေ။ သားကမှ သူ့လောက်ဘယ်ဆိုပါ့မလဲ။ သူကမှ အတော်လေးဆိုခဲ့တဲ့ကလေးဖြစ်ခဲ့တာကိုး။

“ဖေဖေ ဘာမှာချင်လို့လဲ”

“အေး၊ မင်းအခြေအနေသိချင်လို့ Phone လှမ်းဆက်ရတာပဲ။ နာနီပြန်ပြန်ရရင်ရ၊ မရရင် နောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ရှာပေးတော့ သားရေ။ နွဲ့ကိုသတိရတမ်းတမိတာထက် ငါမြေးရှေ့ရေးက ပိုအရေးကြီးတာကို မင်းခေါင်းထဲထည့်ထားပါ။ အေး... ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာတွေ ထည့်မစဉ်းစားနဲ့။ မင်းရဲ့ သားကို တကယ့်သွေးသားရင်းလိုချစ်မယ့်မိန်းမဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ။

တော်ပြီ... မင်း ထမင်းစားပျက်နေပြီ။ ဒါပဲ ငါ့သား”

ထမင်းစားပျက်တာ အခုမှမဟုတ်ဘဲဖေဖေ။ နာနီမရရင်
မိန်းမရှာတဲ့။ ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာနော်။ မော့ကြည့်လိုက်
သည့် သား၏နဖူးလေးကို အသာငုံ့မွှေးလိုက်ပြီး ထမင်းစားတာ
ကို ရပ်လိုက်ရပါ၏။

ရင်မောရပါလား... သားရယ်...

အခန်း (၅)

အလိုရှိသည်

ကလေးထိန်း အမျိုးသမီးဝန်ထမ်း လုပ်လိုပါက အောက်ပါ
လိပ်စာအတိုင်း လာရောက်လျှောက်ထားနိုင်ပါသည်။

ထူးဆန်းတဲ့ကြော်ငြာပါပဲ။ ချောင်ကျကျတည်းခိုခန်းမှာ
တည်းတာ ဟစ်ပတ်ကျော်ချေပြီ။ မေမိထည့်ပေးလိုက်သည့်ငွေ
က တတိတိနှင့် ကုန်တော့မှာကို။ အလုပ်တစ်နေရာ ရခိုကလည်း
က ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနေနေရတဲ့လူလေ။

အခုတော့ ဒီကြော်ငြာက သတင်းစာဝယ်ပတ်ဖြစ်တဲ့

နို့အတွက် အကျိုးရှိတဲ့ကိစ္စပါပဲ။

အလုပ်ခေါ်စာတွေ ဖတ်နေသည့်တစ်လျှောက် နေ့တိုင်း ပါနေတာမို့ ဒီအလုပ်ကို ဘယ်သူမှမရသေးမှန်း နီသိလိုက်ပါ၏။ ကလေးထိန်းဆိုတာ အိမ်မှာနေရတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် မနက်သွား ညပြန်ပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရမှာမို့ လမ်းသလားဖို့မလိုပါချေ။

နို့အတွက်လည်း ဘိုးဘိုးရှာဖွေတဲ့ကိစ္စက လွတ်စေမှာမို့ သွားလျှောက်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။ အရင်ဆုံး ရေခဲခွက်က သနပ်ခါးဘူးထဲမှာ ရေဖျော်၍ သနပ်ခါးကို ခပ်ကျဲကျဲထုလိုက်ပါသည်။ လူသိပ်မမှတ်မိစေရန် မညီအောင် လိမ်းလိုက်တာမို့ ဒီပုံကို 'နေနီနီ' လို့ ဘယ်သူမှထင်စရာမရှိပါ။

ပြီးမှ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် လုံခြုံညီကို သေသေသပ်သပ်ထုကာ ဆံပင်တွေကို ရိုးရိုးပင် စည်းထားလိုက်ပါ၏။ ဒီပုံစံက နို့ထွေးမြေးလို့ ဘယ်သူက မှန်းဆနိုင်မှာတဲ့လဲ။ သာမန်အရပ်ရပ်လေး အလုပ်လာလျှောက်တဲ့ပုံမျိုး ထွက်ရမှာကိုး။

မိတ်ကပ်ဘူးမှ မှန်ပိစိလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်သွားရလေ၏။ ကဲ! သာမန် အညစ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ဒီနေ့ စလှမ်းကြည့်

တာပေါ့လေ။

“စိတ်ချသွားပါ မောင်နိုင်ရယ်၊ ကလေးကို ဒေါ်ကြီးတို့ ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

“အန်တီသက်လာရင် သေချာပြောပေးပါ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ နာနီ မဖြစ်မနေခန့်လိုက်ပါတော့လို့”

“အင်းပါ”

“ညီ မနိုးသေးဘူးလား”

“မထသေးဘူး၊ ညက ညဉ့်နက်မှ အိပ်တာထင်ပါရဲ့” သားမနိုးခင် ခပ်စောစောထွက်လာဖြစ်ပါ၏။ သားရယ်၊

လက်ရွေးမနေဘဲ တစ်ယောက်ယောက် ထိန်းတာကိုပဲ အသာ တကြည့်လက်ခံလိုက်ပါတော့။ သားလိုချင်တောင့်တနေတဲ့ မေမေက ဒီဘဝမှာ ဖေဖေတို့အတွက် မရှိနိုင်တော့ဘူးလေ။ ဒီတော့ မရနိုင်တဲ့ကိစ္စကို မျှော်လင့်တကြီးစောင့်စားနေလို့လည်း အပိုပါပဲ။

ဒီနေ့ Meeting ရှိနေတာမို့ (၈)နာရီခွဲခန့် အိမ်မှထွက်လာခဲ့ပါ၏။ သူကသာ ပုံမှန်အချိန်မလာဖြစ်ပေမယ့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေကဖြင့် အလုပ်ကိုယ်စီ ရှုပ်လို့ပါလေ။ ကားကို ပါကင်မှာထိုးပြီး Lift ဖြင့် အပေါ်ကိုတက်ခဲ့ပါ၏။

“Good morning GM. စောလှချည်လား”

“Morning... နှင်း Meeting ရှိတာကြောင့်ရော သားနီးရင် ထွက်ရခက်မှာကြောင့်ပါ စောထွက်ဖြစ်တာ”

“Meeting က ဆယ်နာရီမျှပါ GM ရဲ့၊ GM သားလေးက တော်တော်ဂျစ်လို့လား”

“အင်း... မအေရင်ငွေနဲ့ နေရတဲ့အရွယ်ဆိုတော့ ဂျစ်တယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။ ခန့်သမျှ နာနီတိုင်း လန့်ပြေးတာ အခုဆယ်ယောက်မကတော့ဘူး။ အဲဒါပဲကြည့်”

“အဲဒါကို GM ဘော်ဒါကြီး မြင်စေချင်ပါ”

“ဘယ်သူလဲ၊ သောက်လား”

“ဟုတ်ပါ”

“ဟင်းဟင်း... ဒင်းက ဒီဒုက္ခတွေ မကြုံဖူးတော့ ပြောရခက်တယ် နှင်းရေ။ အိမ်ကကောင်လည်း ဘယ်လိုမဒီမျိုးနဲ့

ဘာပယ်မသိသေးဘူး။ သားကိုကြည့်ပြီး မိန်းမယုဖို့ အတော်စိတ်ကုန်နေပြီလို့တောင် ညည်းလေရဲ့”

“ဟောတော်! ဒါဖြင့် GM အိမ်မှာ မင်းမင်း ရောက်နေတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ မျိုးမင်းနှင့် နှင်းက သက်တူရွယ်တူပါ။ ဒီမှာပဲ ကျောင်းအတူတက်ခဲ့ကြတာမို့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးမှုရှိပါ၏။ ပြီးတော့ ညှိဘက်က မည်သို့ဖြစ်မည်မသိနိုင်ပေမယ့် နှင်းဘက်ကတော့ ညှိဘက် ခပ်ယိုင်ချင်ချင်ပါလေ။

“အလုပ်မဝင်ဘဲ ဒီကိုဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

“သေချာတော့ မပြောပါဘူး။ အန်တီလေးက Hotel ကို ဦးစီးခိုင်းတာကို လစ်လာတာလို့ပဲပြောတာ”

“ဒီအရွယ်ရောက်တာတောင် အလုပ်မလုပ်ချင်ရတယ်လို့ ဝံ့ပါပဲ”

“အဲဒါ နှင်းပြောပေးရင် ရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“GM နော်, ဘာစကားကြီးလဲ”

“ဪ... ရိုးရိုးသားသားသူငယ်ချင်းဆိုရင်ပြောပါတယ်”

“နှင်းတို့က မရိုးမသားမှမဟုတ်ဘဲ GM ရဲ့”

“ဒါတော့ ကိုယ်လည်း သိနိုင်ဘူးလေ”

“GM...မမနွေကိုဘယ်လိုပြောပြီး ကြည်ခွဲတယ်ဆိုတာ တော့မသိဘူး။ မင်းမင်းကတော့ မိန်းကလေးတွေ ကြွလာအောင် ချွေနိုင်တဲ့ အပြောသမားပဲ GM ရဲ့”

နွေ့နာမည်ပါလာတာမို့ သူ့စကားသံ တိတ်သွားရပါတယ်။ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီမို့ File တွေကို စိတ်ထပ်ကာ နှင်းထံ ကမ်းပေး လိုက်ပါသည်။ စာရင်းဖယားတွေ အများကြီးပြန်စစ်ရဦးမှာလေ။

“သားက ဘယ်သူနဲ့တူလဲဟင်”

“ကိုယ်နဲ့တူတာ၊ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးတွေက နွေ့မှနွေ့ပဲ”

“မျက်ဆံနက်နက်လေးပေါ့နော်၊ ချစ်ဖို့သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ”

“အင်း... သူငယ်အိမ်က တော်တော်ကြီးတဲ့ကလေးမို့ အရပ်ကလေးနဲ့တူတယ်လို့ အန်တီသက်ကတော့ ပြောတာပဲ”

နှင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး စကားဖြတ်ကာ သူမနဲ့ မှာ သွားပြန်ထိုင်လေတော့၏။ တစ်နေ့တာအလုပ်တွေထဲ စိတ် ပါလက်ပါလုပ်နေစဉ် အိမ်မှာကျန်ခဲ့သည့်သားကို သူ ခဏတာ

မေ့ထားလိုက်ပါသည်။ အနာဂတ်အတွက် ပူပန်ရမယ့်ကိစ္စထက် ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်ကာလကိစ္စက ပိုပြီးအရေးပါတာအမှန်မဟုတ် ပါလား။

Meeting လုပ်ပြီး ရုံးခန်းထဲပြန်ရောက်သည်နှင့် သူ့ Hand Phone မြည်သံကြောင့် ရင်ထိတ်သွားရပါတယ်။ အိမ်က Phone များလား... သားတော့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်ပါရဲ့။ စိုးရိမ် စိတ်ဖြင့် Phone ကိုဖွင့်လိုက်စဉ် ဖေဖေ Phone နံပါတ်ဖြစ်နေ တာမို့ ရင်အေးသွားရပါတယ်။

“ဟဲလို”

“သား၊ အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ကုမ္ပဏီလား... ကောင်းပါတယ်ဖေဖေရဲ့။ ကျွန်တော် နိုင်နိုင်နှင်းနှင်းလုပ်နိုင်ပါတယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ဟာ! အဲဒါပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ငါ့မြေးအတွက် အမေအသစ်ရပြီလားလို့ မေးတာကွ”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့သွားရပြန်လေ၏။ မိန်းမသေတာမှ တစ် ညကျော်ကျော်သာရှိသေးသည့် သူ့လိုမှဆိုးဖိုပူပူနွေးနွေးကို ဘယ် ညီမိန်းမမျိုးက ယူမှာတဲ့လဲ။ ချမ်းသာတဲ့မျိုးရိုးမို့ သူ့ကိုခေါင်း

ညိတ်ကောင်း ညိတ်နိုင်ပေမယ့် သူ့အတွက် သားက အဓိကကတော အမှန်ပါ။ သားကို သားအရင်းလိုချစ်ပြီး ကြင်နာယုယနဲ့ တဲ့မိန်းကလေးဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။

“ဘယ်လိုလဲ ငါ့သားရ ငြိမ်ကျသွားလိုက်တာကွာ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဖေဖေရယ်၊ သားအတွက် နာနီရဲ့အဓိကပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် နောက်မိန်းမယူဖို့က မလွယ်ပါဘူး လိုအပ်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဘယ်လို! မလိုအပ်ဘဲရှိမလား နိုင်ရဲဇော်။ ငါ့မြေးအနာဂတ်အတွက် ကြိုပြင်ရမှာ သားရဲ့။ ဖေဖေပြန်လာမယ်တော့လည်း သားက မလာနဲ့ဦးဆိုတော့ ပြဿနာ”

“ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ အားလုံးအဆင်မပါတယ်”

“မင်းနှုတ်ကသာ ပြေတယ်ပြောနေ... ခုနက အိမ် Phone ခေါ်တာ၊ မင်းရဲ့သားအသံ ကျွန်ကျွန်ကိုညံလို့”

သက်မောကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပြန်လေ၏။ သက်မြတစ်ရှိုက်ချရင် အသက်တစ်ရက်တိုတတ်တယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝထဲတစ်ခဲက လေးဆယ်ပြည့်ရင် ကံကောင်းပါလဲ။ ဖေဖေကမှ အသ

ပိုရှည်ဦးမှာလေ။ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေထားပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ခရီးထွက်သွားတော ပျော်နေပေမပေါ့။

“ခုထိ နာနီမရသေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှာလေ သားရာ၊ ဒီပုံနဲ့ မသောင်းတော့ အိမ်အလုပ် လုပ်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖိုးချိုလည်း မနိုင်၊ ဟိုဘက်ခြံက မသက်ရော မနေရဘူးဆို”

“အန်တီသက်အိမ်က ကောင်မလေးလည်း လာကူထိန်းပေးတာပါ ဖေဖေ”

“ဇောတစ်ဖြုတ်ပဲ ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်၊ ကြာရင် မကောင်းတော့ဘူး... အားနာစရာ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ အခုလည်း လာလျှောက်သမျှ နာနီတွေကို အန်တီသက်ပဲ ရွေးခန့်ပေးတာပါဖေဖေ”

“ဟ၊ မင်းကလေးအတွက်ကို မင်းကိုယ်တိုင် မရွေးဘူးလားကွ”

“ကျွန်တော်မှ မကျွမ်းကျင်တာ ဖေဖေရဲ့”

“ဘယ်သူမှ မွေးကတည်းက မကျွမ်းကျင်ဘူး နိုင်ရဲဇော်”

မသက်ကို တော်ရုံပဲ ဒုက္ခပေးပါကွာ။ သူလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ မအားတဲ့ဟာကို”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဖေဖေရဲ့”

“အေး၊ လကုန်ရင် ဖေဖေတို့ပြန်လာမယ်။ အဲဒါ မင်း ကိုအသိပေးဖို့ Phone ဆက်တာ”

“လည်လို့ ဝရဲ့လား ဖေဖေ၊ အန်တီနုကို မေးကြည့်ပါ ဦး။ ဆွေမျိုးအိမ်တွေ စုံရဲ့လားလို့”

“နနဲ့ပြောချင်ရင် ပြောလေ၊ သားရ”

Phone သံပြတ်သွားပြီး တီးတိုးမေးမြန်းသံ ကြားရပါ ၏။ အန်တီနုကတော့ မိထွေးတွေရဲ့စံပြပါပဲ။ ဖေဖေအပေါ် သစ္စာ ရှိရှိစောင့်တဲ့ခွဲကိုရော၊ သူ့ကို သားလိုပဲ လက်ခံနိုင်တဲ့စိတ်ကပါ ချီးမွမ်းစရာအတိပါလေ။ ဖေဖေတို့လက်ထပ်စဉ်က သူတောင် အန်တီနုဘက်က နာသလိုဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဟိုဘက်က အပျိုကြီး၊ ကျိုကျိုတက်ချမ်းသာသည့်အနွယ်ပေကိုး။

“သားလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“အဆင်ပြေရဲ့လား သား၊ အိမ်မှာ ကျန်းမာကြရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ်အန်တီ၊ ဖျားနာတာမျိုးမရှိကြ ပါဘူး”

“မြေးလေး မနေဘူးဆို အန်တီက ပြန်မယ်ပြောတယ် သားရဲ့။ သားဖေဖေက နေဦးလို့ပြောနေလို့ စိတ်တိုတယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ရောက်မှတော့ စုံအောင်လည်လိုက် ပါ။ တော်ရုံနဲ့ ဒီလိုဝေးဝေးကို လည်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“အင်း၊ ဒါပေမဲ့ သားက ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဗျာများနေ ရတာလေကွယ်။ အန်တီတို့ ပြန်လာတော့ ဝိုင်းကူထိန်းပေးလို့ ရတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

အမယ်လေးလေး... မိထွေးတော်က မြေးကို ဝိုင်းထိန်း မလို့ဆိုပဲ။ ကလေးဖြင့် တစ်ခါမှမထိန်းခဲ့ဖူးဘဲ သားကိုကူထိန်း မယ်ဆိုရင်ဖြင့် လူကြားမကောင်းဖြစ်ကုန်တော့မှာလေ။

“နေပါစေ အန်တီရယ်၊ မဟုတ်တာ”

“ဘာနေပါစေလဲ သားရဲ့၊ နှစ်ဖက်ပြေးကြည့်မှ ကလေး ဆိုလို့ လဝန်းလေးပဲ ရှားရှားပါးပါးရှိတာလေ။ အန်တီတို့မှ ဝိုင်း ကြည့်ရင် မြေးကို ဘယ်သူကြည့်မှာလဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ အန်တီရယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီအရွယ်ကျမှ

၇၆ ❀ မေသဒ္ဒါစောင်

ကလေးပေါက်စလေးကို ဝိုင်းတိန်းပေးရရင် အန်တီ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ။ နေပါစေ... ကျွန်တော် နာနီရှာတာ ရတော့မှာပဲ”

“ဒါနဲ့များ ထွက်တာ (၇)ယောက်မကတော့ဘူးဆို”

ဟောဗျာ! သိလိုက်တာပါပဲလား။ ဟိုကိုသွားလည်တာဖြင့် တစ်လသာ ကြာသေးတာ၊ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူ့ကို လှည့်ပူရာသားပါပဲ။ တစ်ဦးတည်းသာရှိခဲ့တဲ့သူ့ကို ဖေဖေ ပူးပူး မှုတ်ချစ်မှန်း အန်တီလည်း အသိပါ။ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် လိမ္မာတဲ့အဖေတူသားဆိုပြီး သူနဲ့ စမိတ်ဆက်ပေးတဲ့နေ့က အန်တီနှုတ်မှ ပွင့်ဟချီးမွမ်းခဲ့သေးတာလေ။

“အဆင်ပြေတော့မှာပါ အန်တီရယ်၊ မပူပါနဲ့”

“မပူဘဲရှိပါ့မလား သားရဲ့၊ သားဖေဖေအကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ သားကို နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြုစေချင်တာ အန်တီသဘောထားလည်း ပါတယ်နော်”

“အန်တီရယ်... နွေဆုံးတာမှ ပူပူနွေးနွေးပဲ ရှိသေးတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို အန်တီနားလည်ပါတယ် သားရဲ့၊ နွေ့ကို မမေ့နိုင်တာထက် ကလေးကို ပိုင့်ကွက်ရမှာပေါ့။ မဟုတ်

ဘူးလား... ခုမှ အန်တီတို့အဖြစ်က တခြားလူတွေနဲ့ ပြောင်းပြန်အခြေအနေဖြစ်နေပြီ”

“ဘာကိုလဲ အန်တီ”

“ဪ... တခြားလူတွေက သားသမီးနောက်အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ကလေးတွေ မိထွေးရမှာကို စိုးရိမ်ပြီး ကန့်ကွက်ကြတတ်တာလေ။ အခု အန်တီတို့က သားကိုတိုက်တွန်းသလို ဖြစ်နေတာကိုး”

သူ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ဟုတ်နေတာပါပဲ။ ဖေဖေ တုန်းကတော့ သူ့မှာချစ်သူရှိနေပြီး ယူလည်းယူဖြစ်မှာ သေချာနေပြီဆိုမှ ဖေဖေနောက်အိမ်ထောင်ပြုချင်လို့ပါဆိုပြီး အန်တီကို Dinner ဖိတ်ကျွေးပြီး ဖိတ်ဆက်ခဲ့တာပါ။ ပြည့်စုံတဲ့သူမို့ ဖေဖေ ထံမှရိုင်ခွင့်ကို မျှော်ကိုးပြီး လက်ထပ်ချင်တာမဟုတ်မှန်း သူသိခဲ့ရလေ၏။

အန်တီနမိဘတွေ သဘောတူထားသည့် ဆရာဝန်နှင့် စေ့စပ်သည့်သတင်းကြားအပြီးမှာ ဖေဖေက မေမေနှင့်လက်ထပ် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သို့သော် မေမေကိုတော့ ဖေဖေအတော်လေး သံယောဇဉ်ရှိမှန်း သူ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့သိခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

“အန်တီတို့ပြောတာကို စဉ်းစားပေးနော်၊ သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပဲလေ၊ သားလည်း လုပ်စရာရှိတာတွေ ရှိနေမှာပေါ့။
ပြန်လာရင် သတင်းထူးလေး ကြားပါရစေကွယ်”

ကဲ... အရောက်ကို ပို့နေတော့တာပါပဲ။ Phone ကို
ပိတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သက်မကိုပါ ချမိလေ၏။ သွား
ပြန်ပါပြီ။ အသက်တစ်ရက် ထပ်တိုပြန်ပြီကိုး။

အခန်း (၆)

Taxi ကို လမ်းထိပ်မှာပင် ရပ်ခိုင်းလျက် လမ်းထဲသို့
ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ
က ခြံကျယ်အသီးသီးတွေမှာ ရှိနေပါသည်။ နယ်က ဘိုးဘိုးလို
ခြံထဲမှာ တိုက်ထီးထီးမားမားကြီး ဆောက်သလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ
ခေတ်မီမိ ခပ်ဆန်းဆန်း ဥရောပပုံစံတွေ ဆောက်ထားကြတာပင်။

လက်ထဲလိပ်ကိုင်လာသည့် သတင်းစာကို နောက်ဆုံး
တစ်ခေါက် ပြန်ပြန်၍ သေချာအောင် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဒီလမ်း
ထဲက ခြံနံပါတ်မို့ တွေ့ခါနီးပါပဲ။ ဘုရားသိကြားမ'လို့ နို့အတွက်

အလုပ်အဆင်ပြေပါစေသား။

ဟော! ဟုတ်ပြီ၊ ဒီနံပါတ်ပဲ။ သံတိုင်တွေကာထားသည့် ခြံထဲကို အပြင်လမ်းမပေါ်မှ လှမ်းမြင်ရလေ၏။ ခြံအပြည့်ရှိနေသ၏။ သည့်မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း၊ ပန်းပင်တွေကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ အစီအစဉ်ပွင့်လို့ပါပဲ။ ကွန်ကရစ်ခင်းထားသည့် ခြံထဲမှလမ်းက ခပ်ကွေးကွေးလေးဖြင့် တိုက်ဖြူကြီးရှေ့ကို ရှင်းနေအောင် ခင်းထားတာပါပဲ။ ‘ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ’လို့ မေးနေကျမေးခွန်းမျိုး သည့်နှယ်။

ထိုလမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ခပ်ကွဲကွဲလေး ဗိုက်ထူထားသည့် မီးအိမ်တိုင်တို့က လှပပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းတာ မို့ ဒီခြံကို ပြုပြင်ဆင်ယင်သူ၏စိတ်ကို ခန့်မှန်းသိရှိစေသည့်နှယ်။ ‘ဗျ’ ခြံထဲမှာ လူရိပ်လူခြေမတွေ့တာကြောင့် ခြံဝတံခါးအုတ်တိုင်မှာ လူခေါ် Bell ကိုရှာလိုက်မိလေ၏။ ခပ်မြင့်မြင့်နေရာမှာ မြှုပ်ထားသည့်ခလုတ်လေးကို လှမ်းနှိပ်လိုက်မိသည်။

- တစ်ခါ . . . ဘာမှလှုပ်ရှားမှုမရှိပါ။
- နှစ်ခါ . . . လူရိပ်မမြင်ရသေး။
- သုံးခါ . . . တိုက်တံခါးပွင့်သွားလေပြီ။
- မဆိုးပါဘူး . . . အခြေခပ်ကြီးကြီး လူတန်းစားဆိုတော့

ညည်း Bell နှိပ်တာနှင့် တံခါးချက်ချင်းဘယ်လာဖွင့်ပါ့မလဲလော။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးထွက်လာ “ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲခင်ဗျာ” အင်း . . . မေးခွန်းကိုပါ မှန်ကန်အောင်ရွေးပြီး မေးတတ်တာပါပဲ။ ‘ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ’လို့ မေးနေကျမေးခွန်းမျိုး ဟုတ်တာကိုး။

- “သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာတွေ့လို့ လာခဲ့တာပါ”
- “ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီမနက်ပဲ သုံးဦး လာသွားသေးတယ်”
- “ဟင်! ဒါဖြင့် ခန့်လိုက်ပြီလား”
- “မခန့်ဖြစ်ပါဘူး အစ်မလေးရဲ့၊ ဖိုးသားက သူတို့ကိုမြင်နေလော်တပ်ပြီး အော်သလိုပိုတော့တာဗျ။ ဝင်ပါခင်ဗျာ”

ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်ခြံဝမှ အထဲကိုဝင်လိုက်ပါ၏။ ဒီတစ်ကြိမ်သွားသည့်ရင်ထဲမှာ သက်မကို ခိုးရှိုက်လိုက်မိလေသည်။ သားတဲ့။ ကလေးက ဘယ်အရွယ်မို့ နာနီကိုလက်မခံဘဲ လှစ်ကပ်ရတာပါသလဲ။

“ကလေးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲရှင်”

“(၈)လ၊ (၉)လသားအရွယ်ပါခင်ဗျ”

“ဪ... မအေ့ရင်ငွေလှုံတဲ့အရွယ်လေးကိုး”

“အဲဒါပြောနေတာပဲ အစ်မလေးရဲ့၊ ဖိုသားအမေဆုံးတာ တစ်လကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ။ ကလေးက သနားစရာလေးပါ”

“အို!... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ရင်ဘတ်ထဲမှာ အောင့်သက်နာကျင်သွားရပါ၏။ ဒီမမယ်အရွယ်ကလေးမှာမှ မိခင်မဲ့သား ဖြစ်ရတယ်လို့၊ နီတို့အစ်မကမှ နီ (၈)တန်းနှစ်၊ မမ (၁၀)တန်းနှစ်မှာ ဖေဖေမေမေပါ ကားအတုစီးတုန်း၊ ကား Accident ဖြစ်ပြီး ဆုံးမိရတာလေ။ ဒီကလေးထက်စာရင် နီတို့ညီအစ်မကမှ ကံကောင်းနေသေးတာကိုး။

“အန်တီရေ... ဒီမှာ အလုပ်လာလျှောက်ပြန်ပြီ ဟေ့က”

“လာလာ... သမီး၊ ထိုင်ကွယ်”

ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်သည့် အန်တီကြီးကို မျက်နှာချိုဆ

လိုက်မိပါ၏။ ကလေးရဲ့ဘွားဘွားဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ လက်ညှန်ပြလိုက်သည့်ဆက်တီမှာ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်မိလေသည့် နီကို သူဌေးမြေးလို့ သိလို့မဖြစ်ဘူးလေ။

“နာမည်က”

“နီနီပါ အန်တီ”

“အသက်ကရော”

“(၂၀)ပြည့်ပြီးပါပြီ အန်တီ”

“ငယ်သေးတာပဲ၊ နေတော့ရောကွယ်”

“ဟို... နီက နယ်က လာတာပါ အန်တီ”

“ဟောတော်... နယ်ကဆိုတော့ အခု ဘယ်မှာတည်း သတုန်း”

“သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ နေပါတယ် အန်တီ”

“ဪ... နာနီအလုပ်ရော လုပ်ဖူးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ဘယ်အရွယ်ထိန်းဖူးသလဲ”

“လသားကနေ နှစ်နှစ်သားအထိပါ အန်တီ”

“ဪ... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒီလိုပါကွယ်... ဒီအိမ်က

လေးက အမေမရှိတော့လို့ ကလေးထိန်းမဖြစ်မနေ ရှာရတာ ပါ။ ခက်တာက ကလေးက လက်ရွေးတာပါပဲ။ ဘယ်နာနီမှ သူ ငိုတဲ့ကွပ်တဲ့ဒဏ်ကို နှစ်ရက်ထက်ပိုမခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကလေး ကိုချီခိုင်းပြီး ကလေးလက်သာတဲ့သူကိုပဲ ရွေးခန့်ရမှာ။ အန်တီ က ဟိုတက်အိမ်မှာနေတဲ့သူပါ။ သားနိုင်ရဲဖော်ကိုယ်စား အန်တီ ပဲ ဝန်ထမ်းရွေးပေးတာလေ။ ကလေးရဲ့ဖေဖေက ကုမ္ပဏီမှာ GM မို့ အလုပ်မအားလို့ပေါ့။ ကလေးရဲ့အဘိုးအဘွားက နိုင်ငံ တကာလှည့်ပြီး လည်နေတုန်းမို့ ပြန်မရောက်သေးဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စကားပြောလို့ မပြီးသေးတာမို့ ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု စကား ထောက်ပေးလိုက်ရပါ၏။ နို့ကိုခန့်ဖို့က 75% အထိတော့ သေ ချာနေပြီထင်ပါရဲ့။ ကလေးသာ နို့လက်ထဲ အလွယ်တကူလိုက် ရင်တော့ OK မှာ စိုပြည်ပြီပေါ့လေ။

“ဪ၊ GM... ဆိုပြီးပြောနေတာ နားလည်ပါ့မလား မသိဘူး။ သမီးက ဘယ်နာနီအထိ ပညာသင်ခဲ့သလဲကွယ်”

ဟော! ဘွဲ့ရပညာတတ်လို့ပြောမိရင်တော့ ဒီလိုပညာ တတ်က နာနီအလုပ်ကိုလုပ်ပါ့မလား။ သတိ၊ နီနီ... သတိ

ကောင်းတစ်ချက်မှားသွားတာနဲ့ Go! Went! Gone! ပဲဟေ့။

“နီ (၈)တန်းအထိ ကျောင်းနေဖူးပါတယ် အန်တီ”

“ဟုတ်လား၊ မအောင်လို့ ဆက်မတက်ဖြစ်တာလား ကွယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ မိဘတွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားတာနဲ့ မတက်ဖြစ်သွားတာပါ”

“အို... ကျွတ်! ကျွတ်! ဖြစ်ရလေကွယ်၊ ဒါဖြင့် အဒေါ် တွေနဲ့ပဲ နေရတော့တာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“သမီးကိုခန့်ဖြစ်ရင် ဒီအိမ်မှာပဲ နေရမှာကွယ်၊ နယ်က ဆာတာဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခဏလေးနော်၊ လစာက ကလေးရဲ့အဖေပဲပြောမှာ။ မြီးလေးနဲ့ အရင်တွေကြည့်လိုက်ပါဦး။ ဖိုးချိုရေး...”

“ဗျာ... အန်တီ”

“ကလေးကို ပူစူးမ ထိန်းနေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခေါ်လာခိုင်းချေကွယ်”

ခုနကောင်လေးက အိမ်အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။
ကလေးရှိတယ်ဆိုပြီး ကလေးငိုသံမကြားရတာမို့ အံ့သြနေမိလေ
သည်။ ခဏအကြာမှာတော့ (၁၅)နှစ်အရွယ်ကောင်မလေးတစ်ဦး
ဧည့်ခန်းကိုရောက်လာ၏။ လက်ထဲမှကလေးကတော့ လန်ကာ
အော်လျက် ချီလာသည့်ကောင်မလေးမျက်နှာကို တဖတ်ဖတ်
ရိုက်နေလေသည်။

“လာပါပြီ အန်တီ”

“ကောက်ပြန်ပြီလား”

“အပြင်ဘက်ထွက်နေရင် ငြိမ်နေပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်တာ
နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာပဲ အန်တီရဲ့”

“မသောင်းရော”

“ကြီးသောင်းနဲ့ ဘကြီးမျိုး အခုမှ မနက်စာ စားရတာ”

နာရီက နေ့လယ်(၁)နာရီကိုညွှန်နေပြီမို့ ကလေးကြောင့်
ထမင်းစားနောက်ကျရမှန်း ခန့်မှန်းလိုက်မိ၏။

သားသားက ငယ်စဉ်ကတည်းက လက်မဆုပ်ပြီး ငြိမ်
အေးသည့်ကလေးပါ။ ဒီကလေးကတော့ မအလွမ်းပြီး ဂျီကျ

ဘဝဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။

“သမီး ခေါ်ကြည့်ပါကွယ်”

အမိနဲ့ရပြီမို့ ခုံမှအသာထရပ်ကာ ကလေးရှိရာဆီ ခြေ
ဆင်းလိုက်ပါ၏။ တအံ့အဲနှင့်ဂျစ်နေသည့်ကလေးမျက်ဝန်းမှာ မျက်
ရည်တို့ ရှိနေတာကြောင့် ငိုတဲ့ခွဲကတော့ ကြီးမည်ထင်ပါရဲ့လေ။

“သားလေးရေ့ လာပါဦးကွယ်။ ဒီမှာ တီတီ ချီချင်လို့

လက်ခုပ်သံနှစ်ချက်မျှ ခပ်အုပ်အုပ်တီးလိုက်ပြီး ခေါ်လိုက်
တဲ့ ကလေးက နီကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ တဖူးဖူးနှင့် အသံထွက်
တာတာမို့ နီ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သားသားနှင့်တုန်းကလည်း
ဒီလိုပဲ ဘာမှန်းမသိပါဘဲ နီနဲ့စကားတွေ ပြောလေ့ရှိခဲ့တာမို့ အဆင်
ပြေပြေပါပဲ။

“ဟုတ်လား... သားကို ပူပူမလေးက ကောင်းကောင်း

မချီဘူးပေါ့လေ။ အန်တီချီမှာပေါ့ သားရဲ့။ လာပါဦး၊ ဒီလောက်
သဘောကောင်းတဲ့ကလေးကို ဘာလို့မထိန်းချင်လဲ မသိပါဘူး
နော်။ ဘာလဲ သားလေး၊ ဗိုက်ဆာနေပြီလား။ ဟုတ်တာပေါ့။
အခုပဲ နေ့ခင်းရောက်နေပြီ၊ ဒီအချိန် ကလေးအိပ်တတ်တာ ဘယ်

သူမှမသိကြဘူးနော်။ ချိုချိုဘူးစိုပြီး ချောသိပ်ရမှာပေါ့။ အေးအေး... သားက လူချောပဲ။ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွယ်”

တကယ်ပင် နှစ်လိုစွာဖြင့် ကလေး၏နဖူးလေးကို အသာနမ်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ လက်ကလေး ကမ်းပေးလိုက်တာနှင့် အသာတကြည်လိုက်သည့်သားက နို့လက်ထဲမှာ ငြိမ်လို့ပဲ။

“အလိုတော်! နို့နို့လက်ထဲကျ လိုက်တာမှ ဖြူးလို့မိလား။ အံ့ပဲ! ငွေဝန်းသော်တာ”

“ငွေဝန်းသော်တာ... ဟုတ်လား အန်တီ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဖေပေးတဲ့နာမည်ပေါ့။ နာမည်သာ အေးတာ၊ လူကတော့ ပူလိုက်တာမပြောပါနဲ့”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်လို့ သားက အလို့ငှာလေးပါဗျာလို့နော်”

ကလေးက နို့မျက်နှာထက် လူးထားသည့် သနပ်မိပါးကွက်ဝိုင်းထံ လက်လှမ်းကိုင်သည်ဖို့ ငြိမ်ပေးလိုက်ရ၏။ အရွယ်နဲ့ စူးစမ်းတတ်နေပါရောလား။

“ဘာလဲသိလို့လား သားလေးရဲ့ အဲဒါကို ခါးခါး

ခေါ်တယ်။ သားကြိုက်လို့လား။ ကြိုက်ရင် သားရေချိုးတဲ့အခါ တီတီ လူးပေးမှာပေါ့နော်”

ကလေးက နို့စကားကိုနားလည်သည့်နှယ် ‘ခမ်’ခနဲရယ်လိုက်လေ၏။ အောက်သွားလေးနှစ်ချောင်း ပေါက်နေပြီမို့ သွားငုတ်တုပ် လူငုတ်တုပ်အရွယ်လေးပါပဲ။

“ကဲ! ခုမှပဲ ဘာသားချောရွေးတဲ့ ဖာတ်တူနာမ်တူ နာနီရတော့တယ်။ လစာဘယ်လောက်ဆို လုပ်နိုင်မလဲသမီး။ အရင်လူတွေတုန်းက ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“နယ်မှာကတော့ လစာနည်းတာပေါ့ အန်တီရယ်။ လသားကလေးကို သုံးသောင်းနဲ့ ထိန်းခဲ့တာပါ... တစ်နှစ်ကျော်ကလေးကိုတော့ လေးသောင်း ရပါတယ်။ ဒီမှာက စားစရိတ်ငြိမ်းဆိုတော့လေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ဒီညနေဖြစ်ဖြစ်၊ မနက်ဖြန်ပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး ပြောင်းလာတော့။ လစာကို အဲဒီတော့မှပဲပြောမယ်။ အရင်လစာတွေထက် ပိုစေရမယ်လို့ အန်တီ အာမခံပါတယ်ကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အန်တီရယ်”

“အန်တီကိုကျေးဇူးတင်ရမှာမဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့။ ဒင်းလေးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ။ သားလေးရွေးလို့ ဒီအလုပ်ကို သမီးရတာပဲ။ ကလေးနဲ့ကံစပ်တာပဲ ထင်ပါရဲ့”

နှုတ်ဖျားနဲ့ ကျေးဇူးတင်တာမျိုးမဟုတ်ရပါ။ နီရင်ထဲက နှစ်နှစ်ရှိုင်းရှိုင်းကျေးဇူးတင်တာကို အန်တီသိစေချင်ပါရဲ့။ ကလေးအဖေက ဘယ်အရွယ်ရှိမှန်း မသိရသေးပေမယ့် ကလေးကတော့ အတော်ချစ်စရာလေးပါလေ။ မိခင်မရှိတာက စမှတ်တဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ မေတ္တာကြောင့် မြင်နေကျမျက်နှာလေးကို မတွေ့တော့တာမို့ ရှာပုံတော်ငိုခြင်းနဲ့ ဂျီကျတာပဲဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

သနားစရာလေးပါလား။ နီတို့ညီအစ်မ မိဘမဲ့ဖြစ်တုန်းက အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်သလို ဘိုးဘိုး မိုးပေးတဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာမို့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေခွင့်ရခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။

အင်း... ဘိုးဘိုးတော့ နီကြောင့် အဘယ်မျှဒေါသပုန်ထနေမလဲနော်။ နီကတော့ လှောင်အိမ်ထဲက လွတ်လာတဲ့ငှက်ကလေးလို ဝေးနိုင်သမျှ အဝေးဆုံးကို ပြေးထွက်ခဲ့တာကိုး။

“ဒါဆို နီ၊ သားလေးကို ရေချိုးပေးပြီး သိပ်ခဲမယ်လေ အန်တီ။ ပြီးမှ သိမ်းစရာရှိတာတွေ ပြန်သိမ်းပြီး လာပါ့မယ်”

“အို!... အဆင်ပြေတာပေါ့ သမီးရယ်။ မောင်နိုင် သိအောင် အန်တီ Phone. ဆက်ပြီး လစာပေးဖို့ မေးထားလိုက်မယ်။ မသောင်း မအားသေးရင် ပူစူးမပဲ မမကို ဦးနိုင်အခန်းကို သွားပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်။ ပြီးရင် နှင့်ကြီးကြီးသောင်းကို မမနီနီနဲ့ သားလေးအတွက် အခန်းသေချာစီစဉ်ပေးလိုက်လို့။ နေနေ့၊ ငါပဲ ဝင်ပြောလိုက်တော့မယ်။ ဖိုးချိုတစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်သွားပြန်ပြီလဲ”

“အိမ်သာထဲမှာ အန်တီ”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ အဲဒီကောင်လေးဟာ အရေးအကြောင်းဆို အဲဒီလိုပဲ”

ပူစူးမက ရှေ့မှဦးဆောင်ခေါ်နေပြီမို့ နီက သားလေးကို ချီပြီး လိုက်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်းလှေကားကြီးကို Steel လှေကားလက်ရန်းတွေ ကာရံပြီး လုပ်ထားတာမို့ အိမ်က သပ်ရပ်ပါ၏။ ပူစူးမနှင့်ပေးလိုက်သည့်အခန်းထဲမှာ မျက်စိဝေဝဲကြည့်တော့ ကလေးဘေးစရာတွေ ဟိုဒီယုံကြုံပြီး မသေမသပ်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရလေသည်။

အင်းပေါ့လေ... ကလေးအဖေရဲ့အခန်းဆိုမှတော့ ဒီ

လောက်တော့ ပွပေမပေါ့။ ကလေးထိန်းလည်းလုပ်ရင်းက အိမ်
အလုပ်ကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် နီလုပ်ပေးရမှာပေါ့လေ။
ကိုယ်က ဒီအိမ်ကိုခိုခွင့်ရမှတော့ ဒီအိမ်ရဲ့အကျိုးကို ဖြည့်ဆည်း
ပေးရမှာ တာဝန်ပဲမဟုတ်လား။

အရင်ဆုံး ကလေးကို ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါးလူးပေးကာ
နို့ဘူးတိုက်၍ သိပ်ရလေ၏။ သီချင်းလေး တီးတီးညည်းရင်း သုံး
ပုဒ်မြောက်မှာပင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိမ်မောကျသွားသည့်ကလေး
ဘေးဘက်မှာ ဖက်လုံးတွေ စောင်တွေကို ကာထားပြီးမှ အခန်း
တံခါးကိုစေ့ပြီး ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

လစာပေးနိုင်သလောက် ပေးရင်လည်း နို့အတွက် နေ
စရာနဲ့စားစရာရှိနေလို့ အဆင်ပြေပါတယ်လေ။

အခန်း (၇)

“အမယ်! မျက်နှာက မှိုရသလို ပြုံးနေတာပါပဲလား။
ဘာတွေများ ပြောနေလို့လဲ”

ရုံးခန်းထဲရောက်လာသည့် သက်ဦးကို အသာ လက်
ပြထိုင်ခိုင်းရင်း အန်တီသက်နှင့် Phone ပြောနေတာကို နားစိုက်
ထောင်ရပါ၏။ ဒီနေ့ ဆက်လာသမျှ Phone ထဲမှာ ဒီသတင်း
က သူ့အတွက် ထိပေါက်သည်နယ် လာဘ်ကောင်းတာကိုး။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်ပြန်လာမှပဲ သူ့ကိုပြောလိုက်
မို့မယ် အန်တီ။ ဒေါ်ကြီးကို အခန်းစီစဉ်ခိုင်းထားရဲ့လား။ ကျွန်

တော့်အခန်းဘေးမှာပဲလေ။ နေ့၊ နေ့... အန်တီကိုအားနာလှပါပြီ။ ကျွန်တော်ပဲ ပြောပါ့မယ်”

“အမယ်လေး၊ မောင်နိုင်ရယ်၊ ဒီလောက်တော့ အန်တီ စိစဉ်နိုင်ပါတယ်ကွယ်။ နုနုတို့မရှိတုန်း ကူပေးရတဲ့ဟာကို၊ ဘာအားနာစရာရှိလဲ။ နာနီနဲ့ကလေးကို အတူထားရမှာ သားစိတ်မချလို့ပြောထားတာ အန်တီလည်း မမေ့ပါဘူး။ အခု ဒီကလေးမနဲ့ သားလေးက အတော်လေး စိတ်ချပြီမို့ သူ့အတွက် အခန်းစိစဉ်ခိုင်းရတာပါ။ ညနေစောင်းလောက် ရောက်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ သားရော”

“ကလေးမ၊ သိပ်သွားလို့ အိပ်နေတာ တရှူးရှူးပါကွယ်၊ ဖိုးသားလေးက နီနီကိုကျ တစ်ခါခေါ်ရုံနဲ့ စွေခနဲလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ပုစူးမပြန်ခေါ်တာတောင် မလိုက်ဘူးလေ”

“ကောင်မလေးက တော်တော်ငယ်လား အန်တီ”

“အင်း... (၂၀)ပြည့်ပြီလို့တော့ ပြောတာပဲကွယ်။ သိပ်ငယ်လွန်းရင် အန်တီဘယ်ခန့်ပါ့မလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အန်တီ”

“ညနေကျမှပဲ ကလေးမနဲ့တွေ့ပြီး ပြောတော့လေ။ အ

တီ မလာတော့ဘူး မောင်နိုင်။ သွားစရာကိစ္စရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

Phone ပိတ်ပြီးစဉ်မှာ သူ့မျက်နှာက အပြုံးမပျက်ပါချေ။ (၂၀)ဆိုတော့ သူ့ထက် (၉)နှစ်လောက် ငယ်မှာပေါ့။ ညီမလေးအရွယ်မို့ ဆက်ဆံပြောဆိုရာမှာ သိပ်မခက်ခဲနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခုရှိတာက ရွယ်တူလိုဖြစ်နေမယ့် ညီတစ်ယောက် သူ့အိမ်မှာ ရောက်နေတာလေ။

“ဘာလဲကွ”

“သားအတွက် နာနီအဆင်ပြေပြီဆိုလို့ပါကွာ”

“နာနီ ရတာကိုများ မာမီရသလို ကြည်နူးနေရတယ်လို့၊ အမြင်ကပ်စရာ”

“သူများသားသမီးကို မဦးမရွတ်မပြောပါနဲ့ ငသက်ရ။ ဟိုကလေးမက အခုမှ (၂၀)သာသားလေးရယ်”

“အံ့မာ! မြင်ဖြင့်မမြင်ရသေးဘူး။ မင်းက ကြိုတင်နာနေရတယ်လို့”

“နာတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ သူများသားသမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ဒီလိုပြောတာ ကိုယ်ချင်းမစာနာရာ ကျ

လို့ပါ”

သက်ဦးက ယောက်ျားတန်ခွဲ မှဲပြဲလေ၏။ ငယ်သူငယ်
ချင်းမို့ ဘာမှထွေထွေထူးထူး ဆက်မပြောဖြစ်တော့ပေ။ သူက
စကားပြောရင် တစ်ဖက်သားကို ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်ပြီး ဆင်
ခြင်ကတ်ပေမယ့် ရှေ့နေငယ်ကတော့ သူ့ဘက်ကိုယ်သား
ယက်တဲ့လိပ်လိုမျိုး တစ်ဖက်သတ်သာ ကြည့်တတ်တာလေ။

ညီကတော့ သားအတွက် ဖေဖေလိုမျိုး သူ့ကို မိန်းမ
ယူစေချင်တာကိုထားပါ။ အစ်ကိုမို့ ကလေးအတွက် သနားပြီး
မေတ္တာစစ်ချစ်ခြင်းနဲ့ တိုက်တွန်းတာကို သူသိပြီးသားပါလေ။
တကယ်တမ်း မိန်းမယူချင် အိမ်ထောင်ကျချင်တဲ့ သက်ဦးနှုတ်
က သူ့ကိုမထိတထိပြောတာမျိုးကိုတော့ သူမနှစ်သက်တာ အမှန်
ပါပဲ။

- “မင်း ဒီတိုင်းနေသွားတော့မလို့လား ငနိုင်း”
- “ငါက ဒီလိုမနေရင် ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြီး နေရ
မှာလားကွ”
- “ဟာကွာ... ငါက မင်းနောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုပြီး
မလားလို့ မေးတာလေ”

“အဲဒါတော့စိတ်ချ သက်ဦးရေ၊ သားရဲ့ရှေ့ရေးအတွက်
ဖေဖေတို့က မိန်းမထပ်ယူစေချင်ပေမယ့် ငါကတော့ လုံးဝပါပဲ။
ငါ့ကပ်သက်မှာ နွေဆိုတဲ့ နွေပန်းချီတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်
ခဲ့တာပါ။ နွေအပေါ်ထားခဲ့တဲ့သစ္စာကို ဒီဘဝမဖျက်ပါဘူး။ အဲဒါ
အသေအချာပဲ”

“စကားကိုအကုန်မပြောနဲ့ကွ၊ ကံကြမ္မာဆိုတာ ရှိသေး
တယ်”

“အေးလေ၊ အဲဒီကံကြမ္မာကြောင့် အသက် (၃၀)မပြည့်
ခင်မှာ ငါ မှဆိုးဖို့ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ကံဆိုတာ လူကြောင့်ဖြစ်လာတာ
မျိုးပါ သက်ဦးရာ။ နွေလည်း သူ့မှာ ဒီလိုရောဂါဆိုးကြီးဖြစ်လိမ့်
မယ်လို့ ဘယ်မှာထင်ထားလို့လဲ။ ရောဂါကြောင့် နာကျင်ရတာ
ထက် ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားက ပိုပြီးနာတယ်လို့ သူပြောတုန်း
က ငါပါ မျက်ရည်အတူကျခဲ့ရတာပါ”

“ငါလည်းနားလည်ပါတယ် ဖိုးနိုင်ရာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းလို
အရွယ်ရှိသေးတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ အိမ်ထောင်ပြု
သင့်တာအမှန်ပဲ”

“နဂိုကတည်းက ဖေဖေတို့ မီးထိုးပေးနေတဲ့ကြားထဲ

မင်းပါ လိုက်ကြပ်မနေနဲ့ကွ”

“ဒါနဲ့ ကောင်မလေးရဲ့နာမည်က ဘယ်သူလဲကွ”

မဆီမဆိုင် ကလေးထိန်းနာမည်ကို စပ်စုလိုက်ပြန်သည့် သက်ဦးကြောင့် သူပြုံးမိရပြန်လေ၏။ ဗီဇဆိုတာကလည်းအခက် သားကလာ။ သူ့အတွင်းရေးမှူးမလေးကို လာလာချိန်နေပါလျက် နဲ့ အိမ်မှာအလုပ်လာလုပ်တဲ့ ကလေးထိန်းကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ နေပြန်တာကို။

အဲဒီကောင်မလေးသာ လှတပတလေးဖြစ်နေမှန်း သိ သွားရင် အိမ်ကို ချောင်းပေါက်မတတ် တဂျောင်းဂျောင်းရောက် လာဦးမှာလေ။ အိမ်မှာ လာနေပြီဖြစ်တဲ့ညီရော အခု သူငယ်ချင်း သက်ဦးပါ ဒီကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားရင်တော့ သူ ဦးနှောက် ခြောက်ရဦးမှာပဲ။ လက်ရှိမှာ ဒီကောင်မလေးရဲ့အုပ်ထိန်းသူအပြင် သူက ရှိနေတော့မှာကို။

“နှင်းကို ငါပြောလိုက်မှာနော်”

“ဘာလဲကွ”

“နှင်းအပြင် တခြားကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ လို့ မင်းကိုချွန်မလို့ပေါ့”

“မင်းကလည်း ငါက ရိုးရိုးသားသားမေးတာပါကွ”

“အေး၊ မင်းလည်း ရိုးရိုးသားသားဆိုရင် ငါ့လို ကလေး အဖေ မုဆိုးဖိုက ပိုပြီးရိုးသားစိတ်ရှိမှာပေါ့ ငသက်ရ။ မမြင်ဖူး သားတဲ့ချာတိတ်မကို မရိုးမသား မထိတထိအပြောမျိုးနဲ့ နစ်နာ အောင် မပြောချင်နဲ့ပေါ့”

“ကော်ဖီနဲ့မုန့် ရပါပြီ GM...”

နှင်းရောက်လာပြီမို့ သက်ဦး ပါးစပ်ပိတ်သွားပါ၏။ ဒင်း သာ နှင်းအပေါ် တစ်ဖက်သတ်စိတ်ဝင်စားမှုရှိနေတာ ဖြစ်ပေ သည် နှင်းပုံပုံကဖြင့် သူညီကိုသာ စိတ်ယိုင်နေတာကို ဒင်းသိလို့ တတော့ ဘိုင်းခနဲလဲသေမလား။

“မင်းမင်း ဘာလုပ်နေလဲ GM...”

ဟော... တွေးလို့တောင်မဆုံးသေးဘူး။ အကွက်ဝင် တာနဲ့ နှင်းကတော့ ခော်ပြီလေ။ ပညာတတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ကောင်းသွက်တဲ့ ရှေ့နေသက်ဦးထက် ခြေတစ်လှမ်းသာနေတာ အမှန်ပါပဲ။

“မသိဘူး နှင်းရေ၊ ငါ့လင်းတာနဲ့ အိမ်စောင့်နတ် မောင်း ထုတ်လိုက်သလို လစ်တော့တာပဲ။ ဒီကောင်လည်း မိန်းမမြန်မြန်

ရမှ အလုပ်အတည်တကျလုပ်ပြီး ခြေငြိမ်မယ်ထင်ပါရဲ့”

“သူ့မာမိတို့က ရှာမပေးကြဘူးလား”

“ရှာသပါ့၊ ဟိုမှာ Hotel ဦးစီးခိုင်းတယ်ဆိုတာ For Show ပဲဖြစ်မှာ။ မိန်းမပေးစားလို့ ဒင်းတစ်ချိုးတည်းလစ်လာတာ ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ရည်းစားကျ ပိုပေါက်အောင်ထားပြီး မိန်းမယူဖို့က တယ်ဝန်လေးတဲ့ကောင်လေး”

“မင်းမင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွ”

“ငါ့ Cousin လေ၊ အန်တီလေးရဲ့သား။ အခု အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်”

“သူနဲ့မှုံက ဘယ်တုန်းက သိနေတာလဲ”

“J ကတော့ စဝင်ချေပြီ။ နှင်းရဲ့လေသံက မျိုးမင်းနဲ့ အဘယ်မျှရင်းနှီးမှုရှိကြောင်း သိသာစေတာကိုး။ ဂေါ်မစွဲကြီးနဲ့ မနာလိုတိုရည်လေသံတော့ နားဆူအောင် ကြားရဦးမယ်ထင်ပါရဲ့။

“နှင်းနဲ့မင်းမင်းက Class mate တွေလေ ကိုသက်ဦးရဲ့။ ကျောင်းတက်ကတည်းက အရမ်းရင်းနှီးတာ”

သက်ဦးမျက်နှာကြီး ရှုံ့တွသွားပါ၏။ ရုပ်ရည်က အသိ

အတင့်ရှိပါလျက် ဒင်းနှုတ်က ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပြောကျင့်ကြောင့် မိန်းကလေးတွေ ကျောချမ်းထွက်ပြေးချင်စရာကိုး။ အခုလည်း နှင်းသဘောမကျမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဒီကိုချည်း မကြာခဏရောက် ရောက်လာတာလေ။

“မှုံကလည်း ကိုယ်နဲ့မှုံလည်း ရင်းနှီးတဲ့ဟာကို”

“မတူဘူးလေ ကိုသက်ဦးရဲ့၊ မင်းမင်းက နှင်းအပေါ် နှီးသားတယ်”

ကဲ... ဆော်ပြီ။ မင်းကတော့ နှင်းအပေါ် မရှိသားတာ ထိပြီလား။ ရှုတည်တည်မျက်နှာဖြင့် သူ့ကိုအကူအညီတောင်း သလို ကြည့်လိုက်စဉ် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လက်မှတ်ထိုး ရသည့်အလုပ်ကိုသာ သူ့အာရုံစိုက်လိုက်မိလေ၏။

“ကိုယ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ မှုံရဲ့”

“ဒါကတော့ နှင်းမသိဘူးလေ၊ ဟို Korea ကားတွေထဲ တလို ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းနှင်း၊ ဆီ ပန်းစည်းတွေ ခဏခဏမပို့ပါနဲ့။ နိုက်ဆံကုန်တယ်။ နှင်းက ပန်းဆိုတာကို ဘုရားကပ်ဖို့ကလွဲပြီး ကြိုက်လှတယ်မရှိလို့ပါ”

ဟောဗျာ! ကပ်စေးနဲ့လှပြီထင်နေတဲ့လူက ဒါကျအကုန်

ခံသားပါလား။ တခြားအချိန် တိုးတိုးတိုင်ရင် ရပါလျက် သူ့ဆုံချိန်မှာမှ နှင်းက ချပြောလိုက်တာလေ။ သက်ဦးမျက်နှာသံပုရာသီးကိုက်မိသည့်နှယ် ရှုံ့တွသွားချေပြီ။

သူက အံ့သြဟန်ဖြင့် သက်ဦးကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမဟုတ်သလိုနှယ် လက်ကာ ငြင်းဆန်ပြပါလေရော။ သူမက ဖုံးသမျှ နှင်း လိုက်ဖော်နေလို့ နောက်က ပေါ်ပါရောလား သက်ဦးရာ။

“ဘာလက်ကာပြတာလဲ”

“ငါမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရင် ငြင်းစရာမလိုပါဘူးကွ”

“နှင်းအကြောင်းကို GM အသိဆုံးပါ။ ဖေဖေတို့စေ့ပေးချင်တဲ့လူကိုတောင် နှင်းက ငြင်းခဲ့တာ အလကားမဟုတ်ဘူး နှင်းရင်ထဲမှာ မရှိတဲ့လူကို ဘယ်လိုပဲကြိုးစားပါစေ၊ မနှစ်သက်ရင် ရွေးပြီးခေါင်းညိတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ညနေစောစောပြန်မှာလဲ GM...”

“Yes!”

သက်ဦးကိုစကားဖြတ်ပြီး သူ့ကိုသတိပေးလိုက်တာ

သက်မှတ်ထိုးပြီးသည့် File တွေကို နှင်းထံ လက်ဆင့်ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ဒင်းမှာ ရုံးချိန်းအလုပ်မရှိရင် အနီးဆုံးဖြစ်နေသည့် ဆူကုမ္ပဏီကို သက်ဦး ရောက်ရင်းနဲ့ နှင်းကိုမြင်ခဲ့တာပါ။ ပထမတော့ ဒီလိုပဲ ရင်းနှီးတာ ရိုးရိုးထင်ပေမယ့် ကြာလာတာနဲ့အမျှ သက်ဦးဘက်က ဆန်းဆန်းဖြစ်လာတာကိုး။

“မင်းမင်းအားရင် အိမ်ကိုလာလည်ဖို့ ပြောပေးဦးနော်”

“အေးပါ”

“ရန်ကုန်ရောက်နေပြီ၊ တစ်ရက်မှ နှင်းဆီမရောက်ဖြစ်ရင် ဒင်းကို ရှင်ခန်းဖြတ်ပဲ”

မျိုးမင်းသော်က ကျိန်းသလိုဖြင့် သက်ဦးထံ မျက်စောင်းနှင်းခနဲခဲလိုက်ပြီး သူတို့အနီးမှ နှင်း ခွာသွားလေ၏။ သူအလုပ်အပ်နေပြီမို့ သက်ဦးတစ်ယောက် နားလည်ပုံဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ အသိပြန်သွားတော့သည်။

“GM ကို သူ ဘာတွေ ဖွဲ့ပူကပ်သွားသေးလဲ”

“သက်ဦးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာမှမပြောပါဘူး။ ပန်းစည်းတွေတာတွေပေးတာ နှင်း

ပြောမှပဲ ကိုယ်သိတာပါ”

“ကြည့်လိုက်ရင် မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုပုံစံနဲ့ GM သူငယ်ချင်းက ကြောင်ဖားကြီး”

“ဟာကွာ၊ နှင်းကလည်း... ကြောင်ဖားဆိုတာ မြာပွေ တဲ့လူစားမျိုးကိုပဲ ပြောရတာပါကွ။ ဥပမာ မင်းမင်းလိုမျိုးပေါ့”

“ဟင်!... မင်းမင်းက ပွေတာမဟုတ်ပါဘူးနော်။ မိန်းကလေးတွေဘက်ကသာ ရေလာမြောင်းပေးလုပ်တတ်လွန်းလို့ ပါ GM ရဲ့”

အံ့မယ်... သူ့လူကိုထိတော့ နာသားပါလား။ သူက သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေလေ့ရှိပေမယ့် မျိုးမင်းကတော့ ဖြင့် ပါးဖြိုင်းမွေးရေးရေး ထားကာ ခပ်မိမိပုံစံဖြင့် မိန်းကလေး တွေကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်တာ အမှန်ပါလေ။

“မင်းမင်းကို ဘာများသဘောကျစရာရှိလို့လဲ နှင်းရဲ့”

“အမယ်! နှင်းကိုစကားမအစ်ပါနဲ့နော်။ ဒီလောက်တော့ နှင်းလည်း ဒုတ်ပါတယ်။ နှင်းတို့က မဆန်းပြားဘဲ ခင်ကြည် သူငယ်ချင်းတွေပါ GM ရဲ့”

သူ ပြုံးရုံသာပြုံးဖြစ်လေ၏။ လူငယ်တွေကိစ္စကို ဝင်

ဈေးမှမလိုအပ်တာလေ။ အိမ်မှာ သားအတွက် နာနီရပြီနို့ ကုမ္ပဏီ အလုပ်ကြွေးတွေကို ညပိုင်းမှာတောင် သူလုပ်နိုင်ပြီပဲ။ ဖေဖေတို့ ပြန်မရောက်ခင် ဒီစာရင်းတွေကို အပြီးစစ်နိုင်ဖို့က ပိုအဓိကကျ တာလေ။

အိမ်ကိုစောစောပြန်ချင်သည့်စိတ်က လောနေလေ၏။ ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်လမ်းမှာ အတော်ပင်စိတ် ချမ်းသာလှပါသည်။ ညနေဆည်းဆာနေက ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ အရောင်တောက်ပပြီး နွေးနေသည့်နယ်။

ခြံရွှေ့ကိုရောက်တော့ ညနေ (၅)နာရီခွဲသာ ရှိပါသေး ၏။ ဖိုးချို ဖွင့်ပေးသည့်တံခါးမှ ခြံထဲသို့ ကားကိုမောင်းဝင်ခဲ့ပါ သည်။

တိုက်ရွှေ့မှာ ရပ်လိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှာ ကြားနေရသည်က ရယ်မောသံသဲ့သဲ့။ အရင်လိုငိုသံဖြင့် ဆီးကြိုနေတာမျိုးမဟုတ် ဘဲ သား၏ချစ်စဖွယ် တခပ်ခပ်ရယ်သံကြောင့် လူကြီးတွေက သဘောကျပြီး လိုက်ရယ်နေသည်လေ။

ပြီးနောက်မှာတော့ ရင်ထဲသို့အေးစေမည့် အသံချိုချို လေးဖြင့် ကလေးချောကဗျာသံက ခပ်သာသာလေး ထွက်လာ

တော့၏။

ကြယ်ကလေးက လင်းလက်ဖြာ
သားသားမျက်လုံးပါ...
လေကလေးက တဖြူးဖြူး
သားသား ပျော်ဖြူးဖြူး...
လမင်းကြီးက ထွက်လာပြီ
ညခင်းရောက်တော့မည်
ဖေဖေရေ လာပါတော့
သားသား မျှော်လှပေါ့.....'

'ကမ်းလင်းခြင်း'

- ★ ယုံကြည်ချက်မဲ့နေတဲ့
ငါ့ရင်ထဲမှာ
အလွမ်းတွေသာ နေရာယူခဲ့ပြီ
- ★ ထားရစ်ခံရသူတစ်ယောက်အနေနဲ့
ရင်ခုန်ခြင်းအတတ်ပညာကို
ဘယ်လိုရှင်သန်စေမှာလဲ...
- ★ ဆက်နွယ်မှုမရှိတော့တဲ့
ငါတို့ရဲ့ရင်ခုန်မှုတွေကို
တိုက်စားသွားတဲ့နေ့စွဲတွေက
ကြေကွဲရုံသက်သက်လား.....
- ★ လက်ရှိဘဝကို
အကောင်းဆုံးဆုလာဒ်တစ်ခုအဖြစ်
ဖက်တွယ်နေတဲ့
- ★ ငါ့ရဲ့မသိစိတ်က
နင်မရှိတော့တဲ့အခန်းလေးထဲမှာ
ချစ်ခြင်းရဲ့အလင်းအဖြစ်
လင်းနေခဲ့ပါပဲ....

★ အိပ်မက်တချို့က

ငါ့ကိုပြန်ပြီး ခြောက်လှန့်နေသလို
(နောက်တစ်ကြိမ်)

★ အချစ်ဆိုတာက

ငါ့ရင်ထဲကိုဝင်လာရင်

★ နှလုံးသားကို

အရင်ဦးဆုံး

ဦးညွတ်လိုက်မိမှာ

အမှန်ပါလေ.....

အခန်း (၈)

“ဟယ်... သဘောကျနေလိုက်တာ၊ သားက တီတီ
ဆိုပြတာကို ကြိုက်တယ်ပေါ့လေ။ အလိုလေး! ရယ်လိုက်တာမှ
အရမ်းပါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နီနီကို ဖိုးသား တကယ်ချစ်ပုံပဲ”

သူအိမ်ထဲဝင်လိုက်စဉ် သားက ဟိုမိန်းကလေးလက်
ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ခြေရောလက်ပါ လှုပ်ခါ၍ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်
ပြလေ၏။ ကလေးကို ရင်ဘတ်နေရာမှာ ကျောပေးပွေ့ချီထားပုံ
က ကလေးထိန်းကျွမ်းကျင်ပုံကို သိသာစေလေသည်။ သူ့သား

ကတော့ အခုမှ ဖိုးပြုံးချိုလေး ဖြစ်နေလေပြီပဲ။

“သားရေ”

“ဟော့၊ ဟိုမှာ သားဖေဖေ ပြန်လာပြီ။ နှုတ်ဆက်လိုက် ပါဦး သားသားရယ်”

“အာဗူး... အာဗူး... ဗူး”

“ဟောဗျာ... အဲဒါ ဖေဖေ့ကိုနှုတ်ဆက်တဲ့စကားလား။ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ”

သူ့လက်ထဲမှ Attache case နှင့် File တို့ကို ဖိုးချို ယူသွားပြီမို့ သားကိုချီရန် လက်ကမ်းလိုက်ပါ၏။

“လာပါဦး သားရယ်၊ ဖေဖေလွမ်းလိုက်တာ မပြောပါ နဲ့”

“ဖိုးသားငိုသံကိုပြောတာလား အစ်ကိုလေး”

ရယ်ကြပြန်လေ၏။ သူ့ခေါ်တာကိုနားလည်သည့်အလား သားက အသာတကြည်လိုက်လေ၏။ ဒီနာနီမလေးကြောင့် သူ တို့အိမ်မှာ ရယ်သံတွေ ဝေစီနေရတာလေ။ ကလေးကိုချီရင်း ကောင်မလေးကို အကဲခတ်လိုက်မိပါ၏။

ဆံပင်တွေကို လိမ်ခေါက်ပြီး တင်ထားတာမို့ ကပိုကရို

ပုံစံ ရိုးရိုးပါပဲ။ ဝတ်ထားပုံကလည်း ရှုပ်အကျိပ်မို့ ယောက်ျားပင် ဆန်နေချေ၏။ မျက်နှာထက်မှာ သနပ်ခါးကို အမြန်လူးထားပုံက ကွက်တိကွက်ကြား။ ကလေးထိန်းတော်ဖို့က အဓိကမို့ သူမအဆင် အပြင်ကိုဝေဖန်ရန် အကြောင်းမရှိတာကိုး။

“နာမည်က”

“နီနီပါ၊ ဦး”

“ဦး” တဲ့။ တကယ်ဆို အစ်ကိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်သင့်တာပါ။ သို့သော် ရှိစေတော့။ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ကို ရိုသေသမှုနှင့်ခေါ်တာ အပြစ်မှမဟုတ်လေဘဲ။

“အန်တီသက် ဘာပြောထားသေးလဲ”

“ရှင်”

“ဪ၊ မနက်က မင်းကိုအလုပ်ခန့်တဲ့အန်တီ ဘာပြော သွားသေးလဲလို့မေးတာ”

“ဟင့်အင်း”

ဒါပဲလား... သားနဲ့ကျ ပေါက်ပေါက်လှော်အောင် ပြော တတ်သည့်ကောင်မလေးက သူ့ကိုကျ တိုတိုပြတ်ပြတ်စကားမျိုး သာ ပြောနေတာလေ။ အံ့ပါရဲ့ မနီနီရယ်။

“ဒီအိမ်မှာပဲ နေရမယ်၊ စားရမယ်၊ သားနဲ့အတူအိပ်ရမယ်ဆိုတာရော”

“ဟုတ်၊ အဲဒါတော့ ပြောတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကို ကလေးထိန်းခ တစ်လ ငါ့သောင်းပေးမယ်။ နေစရိတ်၊ စားစရိတ် အပါအဝင်ပေါ့။ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်၊ ဖြစ်ပါတယ် ဦး”

“သူ့အတွက် အခန်းပြင်ထားပြီးပြီလား ဒေါ်ကြီး”

“ပြီးပြီကွယ်၊ သားလေးအဝတ်အစားတွေ ဝိရိယထဲထည့်ဖို့ ကျန်တာပဲရှိမယ်”

“အဲဒါထည့်ပေးနှင့်လေ ဒေါ်ကြီးရယ်”

“နီနီက ဖိုးသားအိပ်ပျော်မှပဲ ထည့်မယ်ပြောထားလို့ပါ”

အင်း၊ ဒေါ်ကြီးပင်ပန်းမှာစိုးပြီး ပြောထားပုံပါပဲလား။ လူကြီးကို သိတတ်ပုံကဖြင့် အမှတ်ပေးချင်စရာပါလေ။ ရိုးရိုးအေးအေးပုံစံမို့ အိမ်အတွက်ရော သားအတွက်ပါ စိတ်ချရပေမပေါ့။

“မင်းအတွက် ကိုယ့်ဘေးခန်းမှာပဲ အခန်းပြင်ပေးထားတယ် နီနီ။ သားကို ကိုယ်နဲ့ဝေးဝေးမထားချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်”

“မင်းလက်ထဲရောက်ပြီဆိုတော့ သားရဲ့တစ်ကိုယ်ရေ နှိုင်းမှုနဲ့ ကျန်းမာရေးကအစ ဂရုစိုက်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိုအပ်တာရှိရင် ကိုယ့်ဆီကို တိုက်ရိုက်ပြောရင်ပြော၊ ဟုတ် ဒေါ်ကြီးဆီမှာ ပြောရင်လည်းရတယ်။ အားမနာဘဲ နှိုင်းလင်းလင်းပြောနော်”

“ဟုတ်”

“ဘာနားမလည်တာရှိလဲ”

ခေါင်းခါပြလေ၏။ ပါးစပ်က ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင့်အင်းနဲ့ ညီညီတိတ် ခေါင်းခါလုပ်တာပဲ တတ်လေသလား။ မျက်လွှာကို ထားတာမို့ အနေအေးမယ့်မိန်းကလေးမှန်း သူခန့်မှန်းမိပါ၏။

“ပြောစရာရော”

“ဟင့်အင်း”

“ကဲ၊ သားရေ ဖေဖေရေချိုးမှာမို့ နီနီနဲ့နေခဲ့ပါဦး”

သားကိုကမ်းပေးလိုက်စဉ် ကောင်မလေးက အပြုံးမျက်နှာဖြင့် သားကိုကမ်းယူလေ၏။

အလို၊ ဒီကောင်မလေးမှာ သွားတက်လေး ရှိတာပါလား။

“သားသားရေ၊ တီတီတို့ ဆော့ကြမယ်။ လာ”

သူ လှေကားမှ ခပ်မှန်မှန်တက်ခဲ့စဉ် နောက်နားဆီမှ ခေါ်သံတိုးတိုးထွက်လာလေ၏။

“ဦး”

ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် သားကိုချီ၍ မော့ကြည့် နေသည့် သူမနှုတ်မှ စကားသံထွက်လာပါသည်။

“ကျေးဇူးပါ”

လုပ်ပြန်ပြီ။ တယ်စကားလုံးချွေတာတဲ့ မိန်းကလေးပါ ပဲ။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့ပါ၏။ သူ့အခန်းမရောက်ခင် သူမနေရမည့်အခန်းကို အရင်ဆုံးရောက် တာမို့ တံခါး Lock ကို အသာလှည့်ဖွင့်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက် မိသည်။ နောက်ဆို သားကိုမြင်ချင်ရင်တောင် သူ ဒီလိုကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ သားက ဒီမိန်းကလေးနဲ့ အခန်းထဲမှာ နေရမည် ကိုး။

သူထင်ထားသလို သားအတွက် ပုခက်၊ ကုတင် ရှိမနေ ပါလေ။ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ထက်မှာ သားအတွက် ဖက်လုံး

နှင့် ခေါင်းအုံးတို့ စီထားပုံက လှလှပပ။ ကုတင်ကို နံရံဘက် တပ်ထားတာမို့ သားကို အတွင်းဘက်မှာ ထားသိပ်မည်မှန်း သူ သိလိုက်ပါသည်။ ကုတင်ခြေရင်းတိုင်နားမှာ ချထားသည်က ခရီး ဆောင်အိတ်တစ်လုံး။ သူမပိုင်ဆိုင်တာ ဒီတစ်ခုပဲရှိတာများလား။

နောက်မှ လိုအပ်တာ ဝယ်ပေးရမှာပေါ့ဟု ဖြေတွေးရင်း အခန်းတံခါးကို အသာပြန်ပိတ်လိုက်၏။ သူ့အခန်းထဲမှာ ရေချိုး ရင်း ခါတိုင်းနှင့်မတူ ဖိမိရှိနေသည့်နယ် ခံစားရလေသည်။ အရင် တဆို သားငိုသံကြောင့် ရေတောင်ဖြောင့်အောင် မချိုးခဲ့ရတာကိုး။

ရေစိမ့်ချိုးလိုက်ရတာမို့ အတော်ကြာသွားပါသည်။ ရေ ခြောက်အောင်သုတ်ရင်း မှန်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်လိုက် မိသည်။ အတော်လေးပိန်ကျသွားတာကိုး။ အသက် (၃၀)မပြည့် ခင် သူ့ရုပ်က (၄၀)လောက် ထင်နေရသည်ပဲ။ နီနီ၊ သူ့ကို ‘ဦး’ ဟုခေါ်တာ အပြစ်မှမဟုတ်တာလေ။

နီနီဆိုမှ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အသားညိုမနေဘဲ ဖြူ ဆွေးနေသည့်ကောင်မလေးကို တွေးမိ၍ သူပြုံးမိလေ၏။ တကယ် ဆို ဖြူဖြူလို့ပဲ နာမည်ပေးသင့်တာပေါ့။

Taxi ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ကားခရုင်းပေးလိုက်ပါ၏။
ခြံတံခါးကိုအသာတွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။ တံခါးမကြီး ပိတ်
ထားပြီဖြစ်ပေမယ့် လူဝင်ပေါက် ဘေးတံခါးကို စေ့ထားတာမို့
အပေါက်ကနေ လက်နှိုက်ပြီး ကလန့်ဖြုတ်ဝင်နိုင်၏။

ဒီညလည်း ဟိုပိစိကောင်လေး ငိုသံကို ကြားရဦးမယ်
ထင်ပါရဲ့။ မာမိတို့နှင့်စကားများပြီး အိမ်ကထွက်လာတာမို့ ဘယ်
ကိုမှမသွားဖြစ်ဘဲ အစ်ကိုဖြစ်သူဆီ လာနေဖြစ်တာပင်။ မိန်းမ
မယူချင်သေးပါဘူးဆိုမှ 'ပုလဲ' နဲ့အတင်းကိုစေ့စပ်ပေးမှတော့ သစ်
ရွက်ပါလေး လေလွင့်သလို ဒီရန်ကုန်ကို သူလွင့်လာရတာပါပဲ။

“ဟော...”

ငိုသံမကြားရပါဘဲ ရယ်မောသံ လက်ခုပ်သံတို့က အိမ်
ထဲမှ လွင့်ယုံထွက်လာလေသည်။ ဧည့်သည်များ ရောက်နေလေ
သလား။ ကလေးရယ်သံတစ်ခပ်ခပ်ကြောင့် ဟိုတော်လေး မအိပ်
သေးမှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့၊ နင့်တီတီတော့ ပေါင်ကျိုးတော့မှာပဲ ဖိုးသားရယ်”

တီတီတဲ့။ ဒေါ်ကြီးသောင်းအသံကြောင့် မိန်းကလေး
တစ်ဦး ရောက်နေပြီမှန်း သူသိလိုက်ပါ၏။ ဘယ်သူလဲ... ကိုကို

အဆက်များလားအတွေးဖြင့် သူအိမ်ထဲဝင်လိုက်စဉ် ကော်ဖော
ထက်မှာ ထိုင်နေသည့်ကောင်မလေးက သူ့ကို ကျောပေးအနေ
အထားပါလေ။

“မင်းမင်း ပြန်လာပြီ ညနေစာ စားတော့မလားကွယ့်”

“မစားသေးဘူး ဒေါ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ရေချိုးဦးမှာ။
ဒါနဲ့ ကိုကိုရော”

“ရောက်ပြီကွယ့်၊ ရေတက်ချိုးတာ ဆင်းလာတော့မယ်”

ပုံစံကိုမြင်ရပြီမို့ သူ မဲ့လိုက်ပါ၏။ တီတီဆိုလို့ ဘယ်သူ
များလဲမှတ်တယ်၊ လက်စသပ်တော့ နာနီဖြစ်နေတာကိုး။ ချာ
တိတ်လေးက ကောင်မလေးထိန်းပေးပြီး ရပ်ခိုင်းထားတာမို့ ခြေ
စုံခုန်ရင်း သဘောအကျကြီးကျနေတာပင်။

မျိုးမင်းသော်တို့က ဒီလိုထုညသားရှိသည့်အဆင့်မျိုး မိန်း
ကလေးတွေကို ဇယားထဲမထည့်တတ်ပါချေ။ ကောင်မလေးကို
အရေးတယူနှုတ်ဆက်ခြင်းမျိုးမလုပ်တော့ဘဲ လှေကားမှ ပြေး
တက်လိုက်စဉ် အပေါ်မှဆင်းလာသည့်ကိုကိုနှင့် တိုးလေ၏။

“ပြန်လာပြီလား ညီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုကို၊ နာနီရပြီပေါ့လေ”

“အေးကွာ... နီနီနဲ့ကျ သားက တစ်ချက်တောင် မမဲ့ဘူးတဲ့။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့အဆင်ပြေပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မယ်”

“သားအတွက်ပါနော်”

“ဪ၊ သားအတွက်မဟုတ်လို့ ဘာအတွက်ရမှာလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ... တော်ကြာ သားအတွက်ကနေ အဖေအတွက်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ကြိုသတိပေးရတာဗျ”

“ကျစ်... မဦးမချွတ်နဲ့၊ သူများသားသမီးကို”

မင်းမင်းက လှောင်သလိုပုံစံဖြင့် ရယ်ပြီ။ အပေါ်ကို ဆက်တက်သွားတော့သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စတာကိုတော့ သူစိတ်မဆိုးမိပါ။ မင်းမင်းကတော့ ညီဖြစ်ပြီး ဟိုချာတိတ်မကို အဆင့်မတူသလိုမျက်နှာမျိုးဖြင့် သူ့ကိုပြောတာမှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။

အဲဒါကတော့ လေးလေးနဲ့တူတဲ့အကျင့်ပါပဲ။ အန်တီလေးနှင့်ဖေဖေက ဒီလိုအဆင့်အတန်းခွဲတတ်တာမျိုးမရှိပါ။ လေးလေးကတော့ အပေါင်းအသင်းထားတာဝေဘင် (လူငယ်ဘဝကတည်းက) အဆင့်ချင်းတူသည့်လူတွေကိုပဲ ရွေးပေါင်းတတ်

လေ၏။

ထားလိုက်ပါ။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ နီနီအတွက် စိတ်မချရာမရှိတော့ပေ။ နို့ဖို့ မိန်းကလေးတွေနှင့် ခပ်ရှုပ်ရှုပ်သတင်းတွေ ထွက်နေသည့်မင်းမင်းကြောင့် နီနီအတွက် စိုးရိမ်ရမည်ကို။

“ဒေါ်ကြီးရော”

“နောက်ဖေးမှာ၊ ဦး”

“သားကို ညဆာရင် နို့ဘူးဖျော်တိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့နော် နီနီ”

“ဟုတ်”

“သားက (၁၁)နာရီတစ်ကြိမ်၊ (၂)နာရီတစ်ကြိမ် နို့လှေ နို့လို့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

သတိနဲ့အိပ်ဖို့ သတိပေးသလိုဖြစ်သွားမှာပါ။ ကလေးနဲ့ အတူအိပ်ရင် လူကြီးက ကုလားသေကုလားမောအိပ်လို့မှ မရတာကို။ ဒီကောင်မလေးက နာနီပေပဲဖို့ အစစလိုက်ပြောဖို့ လိုမယ်မထင်ပါလေ။

“လာပြီလား မောင်နီင်။ ဒီမှာ ဒေါ်ကြီးက ချဉ်ရည်ဟင်း

နွေးပြီး ထည့်လာရင် ရပြီ”

ထမင်းပွဲပြင်ပေးရင်း ဒေါ်ကြီးပြောတာမို့ သူခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပါ၏။ ဒေါ်ကြီးနှင့် ဦးမျိုးက သူတို့ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းပေးခဲ့ကြတာမို့ မိဘအရင်းသဖွယ်ပင် ဖြစ်နေတာပင်။ မေမေ ရှိစဉ်တုန်းကတော့ မေမေအစီအမံဖြင့် စားသောက်ခဲ့ရတာမို့ ဟင်း အစပ်အဟပ်တည့်စွာ စားခဲ့ရပါသည်။ နွေရှိတုန်းကလည်း ထို နည်းလည်းကောင်းပါပင်။

ခုတော့ ကလေးတစ်ဖက်ထိန်းရပြီး ချက်ကျွေးရသည့် ဒေါ်ကြီးလက်ရာက သူ့ကို ပါးစပ်အရသာပျက်စေလေ၏။ ကြီး စားချက်ပေးပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်က စားချင်စိတ်မရှိတာကြောင့် လည်း ပါမှာပင်။ အန်တီနုကတော့ စီးပွားရှာတာသာ ဝါသနာပါ ပြီး မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို ဝါသနာမပါသူဖြစ်ပါ၏။

“နီနီကိုလည်း ကျွန်တော်တို့စားသလိုပဲ ကျွေးပါ ဒေါ် ကြီး”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ ကလေးမလေးက အလိုက်သိပြီး ဝိုင်း ကောင်းကျောက်ဖိလေးပါ”

“အင်း၊ အိမ်ကိုပဲ တန်းတန်းမတ်မတ်လာလို့ ကျေးဇူး

တင်ပါရဲ့”

“ကလေးလည်း သိပ်ချစ်တတ်တယ်ကွယ်။ ဒေါ်ကြီးတို့ သာ ဘာမှနားမလည်တာ။ သူနဲ့ကျ တစ်ယောက်စကား တစ် ယောက်ကို သိလို့။ ရှူးပေါက်ချင်တာကအစ နီနီကို အသံပေးတာ အံ့ရော”

“ဟုတ်လား”

“အေး... ဖိုးသားကို ထမင်းခွံလို့ရပြီဆိုပြီး ထမင်းပူ ပူလေးကို ပိတ်ပါးနဲ့တိုက်ပြီး ခွံတာလည်း စားတာပဲ။ ကလေး အမေလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကလေးစကားပြောတာကို နားလည်တာ အံ့ပါ။ ဖိုးသားနဲ့နီနီက တကယ့်ကိုကံစပ်တဲ့ကလေးတွေပါကွယ်”

သူခေါင်းညိတ်ကာ ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။ သူတောင် မှ ကလေးအဖေဖြစ်ပြီး သားပြောသမျှ ဝူးဝူးဝါးဝါးစကားတွေကို တစ်လုံးတစ်ပါးမှ နားမလည်ပါလေ။ ဒါကို ဒီကောင်မလေးက အကုန်နားလည်နေတာ အံ့ဩစရာကြီးပါပဲ။

အင်းပေါ့လေ၊ ကလေးထိန်းဆိုမှတော့ ကလေးတွေနဲ့ အပြန်အလှန်စကားပြောတတ်တော့ပေမပေါ့။ သူ့မှာသာ...

အခန်း (၉)

ငိုသံတစ်ချက်ကလေးမျှကို မကြားရပါချေ။ ဒီလိုတော့
လည်း နာနီက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ပုံစံက ပိန်းတိန်းတိန်းပို့ ဒီလောက်
ကျွမ်းကျင်မည် ထင်မထားတာလေ။ ဒီနေ့အပြင်မထွက်ချင်သေး
တာပို့ ပိုးလင်းနေပေမယ့် အိပ်ရာထဲမှာ ဆက်နှပ်နေမိပါ၏။

“ဒေါ်ကြီး”

“ဟေ့၊ နီနီ၊ အစောကြီးနိုးနေပြီလား”

“ဟုတ်၊ သားသားအိပ်နေတုန်း ဘာကူပေးရမလဲလို့
လာကြည့်တာပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နေပါစေ သမီးရယ်၊ အိမ်အလုပ်တွေကို ဒေါ်ကြီး နိုင် ပါတယ်။ အင်း... ဒီနေ့ ဈေးသွားရမှာပါလား”

“ဈေးက ဝေးလား ဒေါ်ကြီး”

“ဝေးတာပေါ့ကွယ်၊ မောင်နိုင်က Taxi နဲ့ပဲ သွားပြန် ဆိုလို့ မြန်တာ။ ကျွတ်! ကျွတ်!... ဒေါ်ကြီးကိုယ်လုံးနဲ့ လမ်း က သိပ်လျှောက်လို့မရဘူး။ ခြေထောက်တွေ နာတယ်ကွယ့်”

“ဒါဆိုလည်း ဖိုးချိုကို မှာလိုက်ပါလား၊ ဒေါ်ကြီးသက် သာတာပေါ့”

“အင်း... သူ့ကိုပဲ ခိုင်းနေရတာပါပဲကွယ်။ ယောက်ျား လေးဆိုတော့ ဈေးဝယ်ရင် မစေ့စပ်ဘဲ ဟိုကျန်ဒီကျန်ဖြစ်တာ ချည်း၊ များတယ်”

“နီ၊ စာရွက်မှာရေးပြီး မှာပေးမယ်လေ။ နိမ့် နီကိုယ် တိုင် ဝယ်ပေးပါတယ်။ သားကိုကြည့်ရမယ့်တာဝန်နဲ့ပဲ ဒေါ်ကြီး ရယ်”

“အေးကွယ်”

“ဒါဆို ဘာလိုလဲဆိုတာကို နီ စစ်ကြည့်ပေးမယ်နော်”
ပြောပြီးသည်နှင့် ရေခဲသေတ္တာနှင့်ပစ္စည်းဗီရိုတွေထဲ ဖွင့်

တာ စစ်လေ၏။ ကုန်နေပြီဖြစ်သည့် အသား၊ ငါး၊ ဟင်းရွက်တို့ တို့ ဂရုတစိုက်စစ်ပြီး စိတ်မှမှတ်ကာ ဗလာစာရွက်လွတ်မှာ ရေး ချရန် ပြင်လိုက်မိပါသည်။

“ဦးနိုင်တို့ အသားငါးရှောင်တာမျိုး ရှိလားဟင် ဒေါ်ကြီး”

“မရှိဘူး သမီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပုစွန်တို့ ပြည်ကြီးငါးတို့လို ပင်လယ်စာမျိုးတော့ မောင်နိုင်ရှောင်တယ်။ စားမိရင် အဖုအပိန့် ထွက်တတ်လို့”

“ဟုတ်လား၊ တခြားငါးတွေရော စားလေ့ရှိလား။ ရွှေ ငါးတို့ ငါးသလောက်တို့ ငါးသေတ္တာတို့မျိုးလေ”

“အေး... အဲဒါတွေတော့ စားလို့ရတယ်”

“အာလူးတွေ ကြက်သွန်တွေ ဖိုးချိုရွေးတတ်ပါ့မလား”

“အဲဒါတွေတော့ ဒေါ်ကြီးပါမှပဲ ဝယ်ဖြစ်တာ သမီးရဲ့။ အသားငါးတွေကတော့ ဝယ်နေကျဖောက်သည်ဆိုင်မှာပဲ အမြဲ ဝယ်တယ်။ ဈေးသည်တွေကလည်း ဖောက်သည်ဆိုတော့ မှတ်မိ နေပြီ”

“ရပြီ၊ ဖိုးချိုကို ခေါ်ပေးပါ ဒေါ်ကြီး”

“အေးအေး”

ဒေါ်ကြီးက ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာနေသည့် ဖိုးချို အခန်းကိုသွယ်ထားသော လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို သွားဆွဲ လိုက်လေ၏။ အစောကြီးမို့ ဒီကောင်လေး အိပ်နေတုန်းပဲမဟုတ် လား။ ခဏအကြာမှာ အပြေးအလွှားရောက်လာသည့်ဖိုးချိုပုံစံ က အိပ်ရေးမဝသေးသည့်နယ်လေ။

“ဈေးဝယ်ခိုင်းဖို့လား ဒေါ်ကြီး”

“အေး”

“အစောကြီးရှိသေးတယ်လေဗျာ”

“မစောတော့ပါဘူး ဖိုးချိုရယ်၊ (၆)နာရီပဲ ထိုးနေပြီ။ အခုလောက်သွားမှ ဈေးကို (၇)နာရီထိုးခါနီးရောက်မှာ။ စောစော သွားမှ ဟင်းရွက်တွေရော အသားငါးပါ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရမှာပေါ့။ ဒီမှာ နီ ဈေးစာရင်း ရေးပေးထားတယ်”

“ဘာတွေလဲ”

“အစုံပေါ့၊ အရွက်တွေဝယ်ရင် နုပြီးလတ်တာကို ရွေး။ တို့စရာက အစနေနဲ့။ ပြီးတော့ ငါးဝယ်ရင် ဈေးသည်ထည့်ပေး တာပဲ ယူမလာနဲ့။ အကောင်ကိုသေချာစစ်။ ပါးဟက်က ရဲနေမှ လတ်တာ။ မဲနေရင် မလတ်ဘူး။ ဦးနိုင်တို့အသားစားရင် အဆီ

ရော စားသလား ဒေါ်ကြီး”

“စားပါတယ်”

“ဒါဆို ဝက်သားကို သုံးထပ်သား ဝယ်ခဲ့ပါ။ အမဲသား တ ပေါင်သားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါတစ်ပတ်စာ ဈေးစာရင်းပဲ ဖိုးချို၊ နီရေးပေးတဲ့အတိုင်း ခွဲအောင်ဝယ်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်ကြီးက ခြေထောက်နာနေလို့ ဈေးမသွား နိုင်ဘူး။ နီကလည်း သားသားကိုထိန်းရမှာမို့ ဈေးမလိုက်အား တာကြောင့် သေချာဝယ်ခဲ့ပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မလေး”

“ဈေးဖိုးလောက်ရဲ့လား ဒေါ်ကြီး”

“လောက်ပါတယ် သမီးရဲ့၊ မောင်နိုင် လုံလုံလောက် လောက်ပေးထားတာပါ”

“မနက်စာ ဘာပြင်ပေးထားလဲဟင်”

“ကော်ဖီနဲ့မှနဲ့ပဲလေ၊ မပြင်ရသေးပါဘူး”

“အမြဲတမ်းဒါချည်းပဲဆိုတော့ ရိုးတာပေါ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့။ မဲပြုတ်ငါးရာဖိုးလောက် ဝယ်ခဲ့ပါ ဖိုးချို။ မနက်စာ ဆန်းဆန်း

လေး ပြောင်းစားရအောင်။ ကဲကဲ၊ သွားတော့၊ ခုချိန်လောက်
ချက်မှ ပြီးနိုင်ဖို့ ထမင်းချိုင့်မိမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နီက အိမ်ကြီးရှင်ဆန်ဆန် တာဝန်တွေ ခွဲခြားပေးနေ
မိလေ၏။ ဒေါ်ကြီးကို ကူတန်သလောက်ကူပေးပြီး ဖိုးသား နိုး
ပြီလားဟု အပေါ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရသေးသည်။

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်နေတုန်းမို့ ဧည့်ခန်းရှင်းလင်း
ပြီး သန့်ရှင်းရေးပင် လုပ်ချိန်ရသေးတာလေ။

“ရွှေ့ပြည်ငွေပြည်တန်းပါလို့ x x x ယက်ကန်းရွှေစင်
x x x ကန်းရွှေစင် x x x ”

“အိုသားသားက ဒီလိုသီချင်းဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။ တိတိ
သီချင်းပြောင်းဆိုပေးမှာပေါ့နော်”

သား၏ အဲ့ခနဲအော်သံနှင့်အတူ သူမ၏ချော့မော့သံက
ထွက်လာလေသည်။ ကလေးကို ငိုသံမထွက်အောင် ဂရုစိုက်တတ်
တာကိုတော့ အတော်လေး သိုးကျူးစရာကောင်းလွန်းပါ၏။ အိပ်
ရာထက်မှ ထလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းဝင်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် အသံချို
ချိုလေးက ထွက်လာပြန်လေ၏။

“မိုးသောက်အရည်တက်တဲ့အခါ
ကျေးဇူးတင်သံလေး တီတျာတျာ
နေရောင်ခြည်ပူနွေးနွေး
သားသားအပြုံးလေး
နေ့သစ်တစ်ခုကို ခရီးဦးကြို
သားသား သံချိုချို
မင်္ဂလာပါ နံနက်ခင်း
Very Good Morning!...”

“ဟော... သားသားသဘောကျတယ်ပေါ့လေ။ ကြည့်
မိဦး၊ ဘယ်လောက်သဘောကောင်းတဲ့ကလေးလေးလဲ။ ချစ်
ရောလေးနော်”

‘ရွတ်’ခနဲ နမ်းရှိုက်လိုက်သံကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။
သားတော့ နီနီလက်ထဲမှာ အရုပ်လုံးလုံးဖြစ်နေပြီကိုး။ နွေရှိစဉ်
ယုယမှုမရှိခဲ့သမျှ နီနီထံမှာ ဒီလိုရင်းနှီးငွေးပွဲမျိုး ရနေတာ
မို့ သား၊ နှစ်သက်မှာ အမှန်ပါလေ။

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ၍ ဆင်းခဲ့တော့ ထမင်းစားခန်း
ကို ကြိုရောက်နေသည့်ညီကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ မနက်စောစော

နိုး လေ့မရှိသည့်လူက ကျားသားမိုးကြီး အစောကြီးထနေရတယ်လို့။

“Morning...ကိုကို”

“Morning...ညို၊ ဘယ်သွားမှာမို့ အစောကြီးနိုးတော့လဲ”

“မသွားပါဘူး... ကလေးငိုသံမကြားရတော့ ကောင်းကောင်းအိပ်ရေးဝသွားလို့ပါ”

“ဟောဗျာ! ကော်ဖီမရှိပါလား”

ကော်ဖီကရားကို ‘မ’လိုက်စဉ် အံ့ဩသွားရပါ၏။ ဒေါ်ကြီး မနက်အစောကြီးထပါလျက် ခုထိ ကော်ဖီမဖျော်ရသေးပါလား။

“ဒေါ်ကြီးရေ”

“လာပြီ မောင်နိုင်ရေ၊ ခဏလေး”

ခဏအကြာ ထမင်းစားပွဲထက် ရောက်လာသည့်အခါ တွေ့ကြောင့် အံ့ဩသွားရပါ၏။ အလို! စောစောစီးစီးစားရမှာပဲ ပဲပြုတ်နှင့်ဆီဆားနယ်ထားသည့် ထမင်းပူပူဖြစ်နေတာလေး

“ဒါဘာတွေလဲ”

“မနက်စာပါ ကိုမင်းရဲ့”

“ဟာ... စောစောစီးစီး ထမင်းမစားချင်ပါဘူး။ တစ်နေ့ ထမင်းသုံးနပ်စားမှတော့ ဒီ Body က Fit ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ ကျွန်တော် ကော်ဖီပဲသောက်မယ်”

“ကော်ဖီသောက်ချင်ရင် ဒေါ်ကြီးဖျော်ပေးပါမယ်ကွယ်။ နီနီက တစ်ခါတစ်လေ အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင်ဆိုပြီး စီစဉ်ပေးလို့ပါ”

“အံ့မာ!... သူက ဘာမို့လို့ ဒီလိုမျိုး အိမ်ကိစ္စကို ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ။ နာနီက နာနီလိုနေမှပေါ့။ ကိုယ့်နေရာကိုယ် မနေတတ်ဘူး”

“မဟုတ်တာဘဲ ညီရဲ့၊ တစ်ခါတစ်လေ ပြောင်းစားတာပဲ”

“အာ... ကိုကိုက ခက်တာပဲ၊ အဲဒီလိုမျိုး အလုပ်သမားကို ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက်ပြီး လိုက်လျောနေရင် နောက်ဆို ခေါင်းပေါ်တက် အမွှေးနှုတ်လိမ့်မယ်”

“ညီကလည်း”

“မဟုတ်တာ သားရယ်၊ ကလေးမလေးက စေတနာ

နဲ့ စိတ်ပေးတာပါ”

လှေကားမှ ဆင်းခဲ့စဉ် ကြားရသည့်စကားသံတို့ကြောင့် ရင်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ကလေးက ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ထားသည့် နို့ဆံပင်ကို ဆွဲဆော့လျက် လက်ပေါ်ပါလာလေသည်။

ကြည့်စမ်း! အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ဦးနိုင်က ဘာမှမပြောရပါဘဲ သူညီက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောရတယ်လို့၊ ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံနိုင်သည့်စိတ်က ထောင်းခနဲပေါ်လာတာမို့ မျှီချလိုက်ရလေ သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီနဲ့မုန့် လုပ်ပေးပါ ဒေါ်ကြီး”

“မုန့်ကုန်နေလို့ မဝယ်ရသေးဘူးကွယ့်”

“ဟာ... မနက်က ဈေးသွားတယ်မဟုတ်လား။ ဘာလို့ ဝယ်မလာတာလဲဗျ”

“မနက်က ဒေါ်ကြီးသွားတာမဟုတ်ဘူးကွယ့်။ ဖိုးချိုက ပဲ ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဒါဆိုရင်လည်း သူ့ကိုမှာပေါ့ဗျ၊ ဒေါ်ကြီးက ဘာလို့”

“ဒေါ်ကြီးခြေထောက်နာနေလို့ ကျွန်မ ဖိုးချိုကိုဈေးဝယ်

ခိုင်းလိုက်တာပါ။ ဝယ်စရာတွေများနေလို့ မုန့်မမှာလိုက်တာ”

‘မင်းက ဘာလဲ’ ဟုသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် နို့ကိုလှည့် ကြည့်လိုက်သည့်သူ့ကို ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ကြည့်လိုက်မိပါ သည်။ ဦးနိုင်က အားနာသွားပုံဖြင့် လှမ်းကြည့်လေ၏။ သားသား သူ့အဖေကိုမြင်တော့ လက်ကမ်းပြီး ချီခိုင်းချေပြီ။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဒီအိမ်မှာ ဘာမို့လို့ ဝင်ပြောနေ ဘာလဲ။ လူဆိုတာ ဒူးနေရာ ဒူး၊ တော်နေရာ တော်၊ နားလည် ဘာလဲကွ”

“ဟာ!... ညီ”

“ကျွန်မက ဒေါ်ကြီး မကျန်းမာလို့ ဝိုင်းကူပေးတာပါ”

“မလိုပါဘူး၊ ကလေးထိန်းဆိုရင် နာနီလုပ်တာကလွဲ ပြီး နေရာတကာဝင်မပါစမ်းပါနဲ့”

“မင်းမင်း၊ တော်တော့ကွာ”

“ကျွန်မက စေတနာနဲ့ကူညီတာပါ။ မကြိုက်ရင် အလုပ် မှန်ဖြစ်တဲ့ဦးနိုင် ပြောမှာပေါ့။ ရှင်ပြောစရာမလိုပါဘူး”

“ဘာကွ!”

“ကဲ၊ တော်ကြပါတော့၊ ဘာမဟုတ်တာနဲ့ စကားမများ

ကြပါနဲ့။ ကြားထဲက ငါပဲတောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုကိုက ဘာတောင်းပန်စရာလိုလို့လဲ။ သူ့လိုအလုပ် သမားတစ်ယောက်က ဒီလို နင်ပဲဆဲ ပြောတာကို သည်းခံစရာ လား”

“ရှင်စကားပြောရင် အလုပ်သမား၊ အလုပ်သမားဆိုပြီး လူကိုမနှိမ်ပါနဲ့ရှင့်။ အလုပ်သမားလည်း လူပဲ။ ဘာမှချိုးချိုးနှိမ် နှိမ်ပြောစရာမလိုပါဘူး။ ရှင်မကြိုက်ရင် ကျွန်မစီစဉ်ပေးတာတွေ မစားနဲ့ပေါ့။ ဒေါ်ကြီး မတ်တပ်ကြာကြာမရပ်နိုင်လို့ ဒီမနက် မီးဖို ချောင်ကို ကျွန်မ ဝင်ချက်ပေးထားတာ။ ရှင့်ဟာရှင် အပြင်မှာပဲ ဝယ်စားပေတော့။ ဒေါ်ကြီး ပဲပြုတ်နဲ့နံ့ပြားစီစဉ်ပေးထားတာကို လည်း မချပေးနဲ့။ ဦးနိုင် ထမင်းချိုင့်အတွက် ချက်ပေးထားတဲ့ ဝက်သားနဲ့ကြာမဆိုင်ရော၊ ကြက်သားဆီပြန်ရော၊ ကြက်ရိုးနဲ့ မုန့် ညှင်းရွက်ဟင်းချိုရော၊ အားလူးကက်တလိတ်ပါ တစ်ခုမှမကျွေး ပါနဲ့”

“ဘာ! မင်း... မင်း...”

မျက်စောင်းဒိုင်းခနဲခဲကာ သားကိုချိုလျက် ထမင်းစား ခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားသည့်နီနီကြောင့် ညီတစ်ယောက် ဒေါသ

ဆွဲဖြစ်ကျန်ရစ်ပေမယ့် သူကဖြင့် ပြုံးပင်ပြုံးနေမိတာလေ။

ကဲ... ဘယ်နှယ်ရှိစ ဖျိုးမင်းသော်။ နေရာတကာ ချေး နှင်းတတ်သမျှ နီနီနဲ့တွေ့တော့ ကျွတ်တံ့ပီပဲလား။

“ကိုကိုဘာမှမပြောတော့ဘူးလားဗျ။ ဟိုက ကြက်တူ နွေးလို နှုတ်သီးကောင်း၊ လျှာပါးပြောသွားတာကို ငြိမ်မနေနဲ့လေ”

“မင်းကလည်း မင်းပဲကိုး ညီရဲ့။ သူ့ခမြာ စေတနာနဲ့ ဆုပ်ပေးထားတာကို မင်းမကျေနပ်ပြောနေတော့လည်း သူ ဘယ် နီနိုင်ပါတော့မလဲ”

“သူ့လိုအလုပ်သမားက”

“အဆင့်အတန်းဆိုတာ လူနဲ့မသက်ဆိုင်ဘူး ဖျိုးမင်း သော်။ စိတ်နဲ့သာ နှိုင်းယှဉ်ဆုံးဖြတ်ရတဲ့ကိစ္စပါ။ ဘာမဟုတ်တာ တို့ ပုံကြီးချဲ့မပြချင်စမ်းပါနဲ့။ သားအတွက် နာနီရှာတာ အခု ဒီ တစ်ဦးနဲ့ပဲ အဆင်ပြေပြေရှိတာ မင်းအသိပါ ညီ။ ကလေးကြောင့် မဟုတ်ဘဲ မင်းနဲ့ပြဿနာဖြစ်တာကြောင့် အကြောင်းပြပြီး နီနီ အလုပ်ထွက်သွားရင် နောက်ဆက်တွဲပြဿနာကို ငါမရှင်းနိုင်ဘူး။ ကလေးမဆန်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“ကိုကိုက အလုပ်မဟုတ်ဘူးကွာ”

“ငါ့ဝန်ထမ်းကို ငါပဲစိတ်ကြိုက်ဖြေရှင်းမယ် ညီ။ မင်းဝင်
မပါပါနဲ့။ မိုးလင်းတာနဲ့ ငိုသံနဲ့အတူ ထလေ့ရှိတဲ့သားတောင် ဒီ
မနက် ရယ်သံနဲ့ နိုးလာတာ မင်းလည်းသိပါတယ်။ ဘယ်အရာ
မဆို အကောင်းဘက်ကပဲ မြင်တတ်ကြည့်တတ်အောင် လေ့ကျင့်
ပါ”

မျိုးမင်းသော် ငြိမ်သက်သွားပါ၏။ သားတစ်ယောက်
အတွက်ပင် ဤမျှကောင်းတဲ့နာနီကို သူ့အလွယ်တကူ ဘယ်ဖြုတ်
ချင်ပါ့မလဲ။ ခဏတာပေမယ့် ဘယ်အချိန်ကာလအထိ ကပ်နေ
ဦးမယ်မသိသည့် ညီကြောင့်တော့ ဒီကောင်မလေးကို သူ့လက်
လွတ်မခံနိုင်တာ အမှန်ပါလေ။

ပါးစပ်က ပစ်ပစ်များသည့် မျိုးမင်းသော်တစ်ယောက်
နီနီပြင်ဆင်ပေးထားသည့် နံပြား ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းကိုစားရင်း ကော်
ဖီသောက်တော့ သူ မချိုမချဉ်ပြုံးမိပြန်လေ၏။ သက်တူရွယ်တူ
မို့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံသည့်နီနီကြောင့် မင်းမင်း ဗိုလ်ကျချင်တိုင်း
ကျခွင့်မရတာတော့ တကယ်ပါပင်။

အခန်း (၁၀)

“အလို! ကမ္ဘာကြီးပြောင်းပြန်လည်ကုန်ပြီလား။ G M
ဆမင်းချိုင့်ထည့်လာတယ်”

မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် မေးလိုက်သည့်နှင်းလက်ထဲသို့
ဝန်ထမ်းကောင်လေးက စတီးငါးဆင့်ချိုင့်ကို ကမ်းပေးလိုက်လေ
၏။ အဟုတ်ပါပဲ... သူ့တစ်သက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ထမင်းချိုင့်
ထူလေ့မရှိခဲ့တာကို။

“အိမ်က ထည့်ပေးလိုက်တာပဲကွာ”

“ကျားသားမိုးကြီး၊ ဒေါ်ကြီးသောင်းကပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဆိုပါတော့”

“ဘာဟင်းတွေလဲဟင်”

“သိချင်ရင် ဖွင့်ကြည့်စစ်စစ်ပေါ့ နှင်းရဲ့”

နှင်းက တကယ်သိချင်ပုံဖြင့် သူမစားပွဲထက်မှာ ချိုင့်ကို တင်ကာ တစ်ဆင့်ချင်းဖြုတ်ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် အံ့ဩဟန် ဖြင့် စကားသံထွက်လာပြန်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာကိုမဖြစ်နိုင်ပြန်တာတုန်း”

“ဒီလက်ရာဒီပုံမျိုးက ဒေါ်ကြီးသောင်းလက်ရာမှမဟုတ်ဘဲ GM ရဲ့။ နှင်းလည်း GM ရဲ့အိမ်ကို မကြာခဏရောက်လေ့ရှိတာပဲကို။ ဒေါ်ကြီးချက်ရင် အာလူးနဲ့ဝက်သား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကြက်သားနဲ့ပူးသီး၊ အရွက်တစ်ခုခုကြော်တာမျိုးပဲဟာ။ အခုကြည့်ဖလံတောင်ဝှေးကို ပုစွန်ခြောက်နဲ့ရောကြော်ထားတာကိုမြင်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပြီ။ အာလူးကက်တလိတ်ဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကများ လုပ်ပေးဖူးလို့လဲ”

သူပြုံးလျက် ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ သူ့ Secretary ကတော့ အတွင်းရေးမှူးပီသစွာ စေ့စပ်သေချာနေတာလေ။ နေ့

ဆိုင်း ကော်ဖီနဲ့နှစ်ပါးသွားခဲ့တာ အဘယ်မျှကြာခဲ့ပြီလဲ။ ထမင်းဆိုတာကို အသက်ရှင်သန်ဖို့အတွက် အာဟာရအဖြစ် မဖြစ်မနေ အစားရင်း အရသာဘယ်လိုဆိုတာဖြင့် သူ မေ့တော့တော့ဖြစ်နေသေးပြီ။

အချိန်စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်သည်နှင့် တူမွှေကိုအပြေးအလွှားလာ၊ ညမှောင်မှ အိမ်ပြန်ရသည့်အလုပ်က သူ့အိမ်ကိုမည်သို့မည်ပုံဖြစ်နေမှန်း သတိမထားဖြစ်တာအမှန်။ ဒီနေ့က လှေကားမှဆင်းလာသည်နှင့် အပေါ်ထပ်ရော လှေကားပေါ်မက ဧည့်ခန်းကအစ ဖုန်ရှင်းပြီး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေတာလေ။

ဆက်တီစားပွဲပေါ်၌ ဖတ်ပြီး၊ ပစ်တင်ထားတတ်သည့် သတင်းစာမျိုး၊ ဂျာနယ်မျိုးပါမက၊ Time မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေပါ ဗြိလရမ်းရှိမနေဘဲ ဆက်တီအောက်ဆင့်မှာ သူ့အပုံနှင့်သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်နေတာကအစ အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းစားပွဲထက်မှာ ရှိနေသည့် အလှပန်းအိုးတို့က လှလှပပဖြစ်နေတာပါ။

နွေရီစဉ်တုန်းက အရိပ်အယောင်တွေကို သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ထင်ထင်ရှားရှားပြန်မြင်ယောင်ခွင့်ရသည့်နယ် ခံစားခဲ့ရပါ၏။

အိမ်ရှင်မတစ်ဦး သက်ဝင်လှုပ်ရှားသည့်နယ် ပြောင်းလဲသွားရ သည့် သူ့အိမ်အခြေအနေကို သူ့သတိထားမိပေမယ့် နေရာတကာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေလေ့ရှိသည့် မင်းမင်းကဖြင့် မသိနိုင်တာလေ။

“GM...”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ နှင်း၊ မေးတာကို မဖြေသေး ဘူးနော်”

“ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“GM အိမ်မှာ အိမ်ရှင်မအသစ်များ ရောက်နေပြီလားလို့”

“ကြံကြံဖန်ဖန်”

“ပြောတတ်ဖူးလေ၊ တော်ကြာ ဘာဘနဲ့ အန်တီက ဟို ကနေ တိတ်တဆိတ်စီစဉ်ပြီး GM အိမ်ကို ချွေးမတစ်ယောက် ပို့ထားရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးပြောနိုင်မလား”

သူပြုံးရင်းမှ ရယ်ဖြစ်လေ၏။ နှင်းရဲ့ကလေးဆန်ဆန် အတွေးက အဆန်းတကြယ်ပါပဲ။ ဟိုအဝေးရောက်နေတဲ့ဖေဖေ က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့အတွက် စီစဉ်ပေးလို့ရမှာတဲ့လဲ။

“မရယ်နဲ့လေ၊ နှင်းက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာကို ပြောတဲ့ဟာ

ကို”

“ကိုယ့်နာနီ ချက်ပေးတာပါ နှင်းရယ်။ မင်းထင်သလို မဟုတ်ရပါဘူး”

“နာနီက”

“အင်း”

“နာနီတစ်ယောက်က ဒီလိုချက်တတ်တာ အဆန်းပဲ”

“မိန်းကလေးပဲလေ နှင်းရာ၊ မင်းရော မချက်တတ်လို့ လား”

“အင်းလေ၊ ထားပါတော့၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီနာနီကို GM လစာနှစ်မျိုးပေးသင့်ပြီ”

“ဘာလို့လဲ”

“နာနီအလုပ်ပါမက၊ ထမင်းချက်ပါ ပိုင်းလုပ်ပေးနေလို့ လေ”

“ဒါက အကြံဉာဏ်လား၊ မင်းအကြံက ကိုယ့်အိတ်ကပ် ထဲက ဆင်တွေကို မောင်းထုတ်တဲ့အကြံကြီးပဲ နှင်းရဲ့။ သိပ်မနိပ် ဘူး”

နှင်းက သဘောတကျရယ်လေ၏။ ဒီနေ့ ပြောစရာ

ခေါင်းစဉ်ကဖြင့် ခါတိုင်းလို မင်းမင်းအကြောင်းမဟုတ်ဘဲ နီနီ အကြောင်းဖြစ်နေတာမို့ အိမ်ကကောင်မလေးတော့ ခလုတ်တိုက် လျှာကိုက်ဖြစ်နေမှာပင်။ Sorry...နီနီ၊ ကိုယ်တို့ပြောနေတာက မင်းရဲ့ကောင်းကြောင်းတွေပါလေ။

“ချောလားဟင်”

“ဘယ်သူလဲ၊ နီနီလား”

“အင်း”

“သာမန်ပါပဲ နှင်းရယ်၊ ဘာလို့မေးရတာလဲ”

“ရှင်မလှပေမယ့် ဒီလောက်စေတနာထားပြီး လုပ်ထဲ တဲ့စိတ်ကြောင့် စိတ်ရင်းလှတာတော့ အသေအချာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားလိုက်ပါတော့”

“ထားလို့ဘယ်ရပါမလဲ၊ တစ်ရက်လောက်တော့ နှင် လာကြည့်ဦးမယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုကြည့်ဖို့လဲ”

“နီနီကိုပေါ့ GM ရဲ့”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်က မင်းမင်းကိုများလား လို့”

“အံ့မယ်! မင်းမင်းကိုများ မမြင်ဖူးတာကျနေတာပဲ။ လာ ကြည့်စရာလားလို့”

တောက်! နည်းနည်းမှမကျေနပ်ပါ။ လုပ်တာက ကလေး ထိန်း နာနီ။ မာနက ခပ်မြင့်မြင့်မဟုတ်လား။ နေဦး... သူ့ကို ဒီလိုထိမထင်ပြောဟန်မျိုးပြောတာ မိန်းကလေးတစ်ဦးသာ မှတ် မှတ်ရရရှိတာပါ။ သူ့နဲ့ဆုံသမျှမိန်းကလေးတိုင်း သူ့ရှုပါကိုမြင်ရုံ နဲ့ တစ်ခဏချင်း ကြွေကုန်တာ သူ့အသိဆုံးပါပဲ။

Classmate ဖြစ်တဲ့ နှင်းမုံမုံတို့၊ ယုဝတီတို့၊ သဗ္ဗာပြုံး တို့တွေနဲ့ ဘာလိုလိုညာလိုလို ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ဇာတ်လမ်း တွေဖြစ်ခဲ့တာ အားလုံးမျက်မြင်။ ဘယ်ဟာ မင်းကောင်မလေး လဲဟု မေးကြတိုင်း နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံသာပြုံးလျက် တိကျတဲ့အဖြေ မျိုးကို တစ်ကြိမ်မှမပေးဖြစ်ခဲ့။

ထိုသို့သော မပြတ်မသား မျိုးမင်းသော်ရယ်ပါ။ သို့သော် မေမေတို့နှင့်အတူပြန်နေပြီး သူ့ကိုမိန်းမပေးစားချင်သည်ဆိုတာ

နှင့် အိမ်ထောင်မကျချင်သေးသည့်သူက ဘာမပြောညာမပြော အမြန်ထလစ်ခဲ့တာပင်။ ကားပေါ်မှာ သူ့ဘေးနားထိုင်ခုံဝင်ထိုင် သည့်မိန်းကလေးနှင့်ဆုံမှ ဘုဘောက်ကျပြီး စကားများခဲ့ရတာ လေ။

ရုပ်ဒီလောက်သန့်တဲ့သူ့ကိုများ အဲဒီကောင်မလေးက မမြင်သလို ငေါက်ပြောခဲ့တာမို့ ခံပြင်းလို့မဆုံးခဲ့။ လျှာထိုးဦးထိုင် အနက်လေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားတာမို့ သူမမျက်နှာကို သေသေချာချာတွေ့ခွင့်မရခဲ့ပေမယ့် မျက်နှာကျပ်နှင့် ပေးစေ့လုံး လုံးလေးကိုကြည့်ရုံဖြင့် မိန်းမချောလေးမှန်း ခန့်မှန်းမိတာပါ။

(၈)နာရီကျော်ကြာ စီးခဲ့ရသည့်ကားပေါ်မှာ မကြာခဏ လက်မောင်းချင်း ထိခွင့်ရှိခဲ့သော်ငြား သူမနှင့်ရင်းနှီးဖို့ မကြိုးစား ဖြစ်ခဲ့။ အခွင့်အရေးရတာနှင့် စကားရောဖောရောကောင်ဟု အထင် သေးအပြောခံရမှာကိုလည်း သူလန့်သည်ကို။ ရှက်လက်ရှည် ကို လက်ခေါက်ပြီး ဝတ်ထားတာကြောင့် လက်ဖျံကိုမြင်ခွင့်ရပြီး အသားအရေ ဝင်းဝါ စိုပြည် လင်းလက်နေတာမို့ အထက်တန်း လျှာက သမီးပျိုမှန်း သိစေပါ၏။

လူလွတ်လား၊ အိမ်ထောင်သည်လားဆိုတာကိုတော့

Jeans Pants ဝတ်ထားပုံကိုမြင်ရုံဖြင့် (ယောက်ျားတို့၏အဇ္ဈတ္တ ကြောင့်) အလိုလိုခွဲခြားနိုင်လေသည်။ ပြီးတော့ သူက ဣတ္ထိယ အကဲဖြတ်အတတ်ပညာကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်တာကို။

“ဟင်းနော်၊ မံမံခွဲတာကို ကောင်းကောင်းစားရမယ်လေ သားသားရဲ့။ မံမံများများစားမှ သားသားမြန်မြန်ကြီးလာမှာပေါ့။ ဒီလိုချေးများနေရင် ဖေဖေကို တီတီပြန်တိုင်မှာနော်။ သားသား စာ လိမ္မာပါတယ်... ရော့”

လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းမှာ ကလေးတွန်း ထူညှင်းလေးထဲ ကလေးကိုထားပြီး ထမင်းခွံနေသည့်နီနီကို လှင်း မြင်ရလေ၏။ ဟွန်း... ဒင်းကိုငွေရှာပေးတဲ့ကလေးကိုကျ တယ် စိတ်ရှည်ပါ။ ငွေထုတ်စက်ကြီးဖြစ်တဲ့ကိုကိုကိုပဲ ရိုသေပြီး သူ့ကို တော့ ဒီအိမ်ရဲ့လူပိုအဖြစ် အဖက်မတန်သလို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ တော်ခနဲပြန်ပြောတတ်တာမဟုတ်လား။

ညနေစောင်းပြီမို့ ဗိုက်ထဲမှာ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေပြီး ဆာလောင်နေပြီ။ မနက်က ဒင်းပြောတာကိုညစ်ပြီး မနက်စာ စားဖြစ်တာမို့ ပိုဆိုးလေ၏။ ဗိုက်ထဲမှာ အမေရိကန်နဲ့ရုရှားစစ် ခွဲခြစ်နေပြီလေ။ ဒေါ်ကြီးကလည်း ထမင်းစားဖို့တောင် ဟန်လေး

ဖြင့် လာခေါ်မယ်မရှိ။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရောက်လာသည့် ဒီနာနီ လက်သစ်စကားကိုနာခံပြီး သူ့ကိုခေါ်ဖို့ သတိပင်မရတာကိုး။

ရေသောက်မလိုပုံစံဖြင့် မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်လာသော်ငြား ဒေါ်ကြီးကို အရိပ်သော်မျှမမြင်ရပါချေ။ အိပ်များအိပ်နေလေလား ဒီလိုညနေစောင်းကြီး အိပ်လေ့မရှိပါဘူး။ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ရှာမိပေမယ့် ဦးမျိုးရော ဖိုးချိုပါ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေလေ၏။

အလို... ဒါဖြင့် အိမ်မှာ သူရယ်၊ သားနဲ့ ဒီနာနီပဲ ရှိနေတာပေါ့လေ။

“ဒေါ်ကြီး ဘယ်သွားလဲ”

“ဆေးခန်း”

“ဖိုးချိုရော”

“ဖိုးချိုက အိမ်မှာမုန့်ကုန်နေပြီဆိုတာနဲ့ ဈေးထပ်သွားနေတယ်။ ဦးမျိုးက ဒေါ်ကြီးနဲ့ဆေးခန်းကို အဖော်လိုက်ပေးလေရဲ့”

“ကျွန်! ဗိုက်ဆာပြီဆိုမှ အိမ်မှာ ခိုင်းဖို့လူတစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး”

“ရှင်က ဒုက္ခိတမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်တာသာကိုယ် ခူးခပ်ထားပေါ့။ နောက်ဖေးမှာ အဆင်သင့်စားဖို့ ဒေါ်ကြီးပြင်ထားပေးထားပဲဟာ။ ထမင်းလေးခူးစားဖို့ လက်မရှိဘူးလား”

“ဘာကွ့!... မင်း စကားပြောတော်တော်ရိုင်းပါလား။ ငယ်သူမှမရှိရင် ရှိတဲ့လူက ငါ့ကိုခူးခပ်ကျွေးသင့်တာပေါ့။ မင်းသည်း ဒီအိမ်က အလုပ်သမားပဲဟာ”

‘နေပါဦး၊ ရှင့်မှာ မျက်စိပါပါတယ်နော်။ ဒီမှာ ကလေးနဲ့ ကျွန်မ ထမင်းခွဲနေတာ မမြင်ဘူးလား။ လူကို အလုပ်သမား ခေါ်ပြီး ခိုက်ပြောနေပြန်ပြီ။ ကျွန်မက ဒီအိမ်မှာ ကလေးထိန်းဖို့ ဘာဝန်တစ်ခုတည်းရှိပေမယ့် ဒေါ်ကြီး နေမကောင်းဖြစ်တာကို ကလည်လို့ စေတနာနဲ့ မီးဖိုချောင်ဝင်ပေးတာပဲ တော်လှပြီ”

“အေးလေ၊ ဒါဆိုရင် ငါ့ကိုထမင်းခူးကျွေးဖို့လည်း တာန်ယူသင့်တာပေါ့ကွ”

“မယူနိုင်ပါဘူး။ ရှင်က ဦးနိုင်မှမဟုတ်တဲ့ဟာ”

“ဘာ! မင်းက ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လူထင်သလား။ ငါလည်း ကိုကိုညီပဲ။ ငါ့ကိုပါ အလုပ်ရှင်လို့ သဘောထားသင့်တာပေါ့။ ဒီဘဝ သူများခိုင်းဖတ်ဖြစ်တာတောင် ကိုယ့်

ဘဝကိုယ် နားမလည်ဘူး။ လူဖြစ်ရှုံးတယ်ဆိုတာ မင်းတို့လို လူတန်းစားမျိုးကိုခေါ်တာပဲ”

သူမ ဆတ်ခနဲမတ်တပ်ရပ်လိုက်လေ၏။ ကလေးကို ထမင်းခွံ့နေသည့် စတီးဇလုံလေးက ကုန်ပင်ကုန်နေချေပြီ။ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည့်မျက်လုံးတို့က သူ့အပေါ် အဘယ်မျှဒေါသ ဖြစ်နေမှန်း သိသာလေ၏။ နှုတ်က မရည်ရွယ်ပါဘဲ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည့်စကားလုံးတို့ကို သူ အချိန်မီမထိန်းနိုင်ခဲ့ပါချေ။

“ရှင် အတော့်ကိုရိုင်းပါလား”

“ငါက ဘာများရိုင်းနေလို့လဲ”

“ရှင်ကြီးပြင်းလာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဒီလောက် အောက်တန်းကျတဲ့စိုက်မျိုးရှိနေတာကို အံ့သြပါရဲ့။ ရှင်နဲ့မလိုက်အောင်ကို ရှင်စိတ်ဓာတ်က ညစ်ပတ် စုတ်ပဲ့လွန်းတယ်ရှင်”

“ဘာ!”

“ဦးနိုင်ရဲ့ညီဆိုပြီး ကွာခြားလိုက်တာများ ဆီနဲ့ရေပဲ ရှင်လိုညီမျိုးရှိနေတာ ဦးနိုင်အတွက် သိက္ခာတောင် ကျသေးတယ် အဟုတ်ပဲ”

“ဘာကွ! မင်းက ဘာဖို့လို့ ဒီလိုလူပါးဝစကားတွေ ပြော

တာလဲ။ လုပ်ရတာဖြင့် ကလေးထိန်း၊ ပြောပုံက အိမ်ကြီးရှင် ဆလသံမျိုးနဲ့ အရမ်းလွန်နေပြီ”

“အဲဒါ ရှင်ပြောလို့ ပြန်ပြောရတာပဲလေ။ သေချာဆန်းစစ်တာရင် ကျွန်မကမှ အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့မို့ လူတောင်ပီသသေးတယ်။ ရှင်လို ပြဿနာမရှိ ပြဿနာရှာတတ်တဲ့ (၁၀၉) (၁၁၀) ဆက်တော့ သာတာအမှန်ပဲ”

“ဘာ! . . .”

သူ့အော်သံ ဟိန်းခနဲထွက်လာတာမူ ကလေးက လန့်အော်ငိုလေတော့၏။ ဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေသဖြင့် သူ့အသံကုန်အော်လိုက်ချင်ပေမယ့် ကလေး၏ငိုသံကြောင့် ထွက်ခဲ့သည့်ဒေါသက ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားရလေသည်။

နီက လက်ထဲမှာရှိနေသည့် စတီးပန်းကန်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်လေ၏။ ဖိုးသားက သူ့ကိုကြောက်သလိုအကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး နီနီကို တင်းကြပ်သည့်လက်မျိုးဖြင့် ပြန်ဖက်ကာ ဆက်ငိုလေတော့သည်။

ခက်တော့တာပဲ။ ဆာနေသည့်ဖိုက်ကြောင့် မထင်ရသည့်

အဲဒါဖြင့် သူမအပေါ် ပြဿနာရှာမိသည့်ကိစ္စက ခုတော့ အကြီးဖြစ်လာတော့တာလေ။

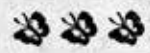
“မင်းကမှ လူပါးဝတာကွ၊ သူများအိမ်မှာ အိပ်ခိုင်းဦးမယ်၊ ဒါကို ဒီလိုစကားမျိုးပြောတာကိုများ မင်းကိုယ်မင်း မှန်တယ်လို့ ထင်နေသလား”

“မှန်တာပေါ့၊ ကျွန်မပြောတာ အမှန်ချည်းပဲ။ လူနဲ့ အိမ်စေလို အော်လားဝေါက်လားမလုပ်နဲ့... လေသံပြောင်ညှင်းကောင်းကောင်းမှန်မှန်ပြောရင် ကျွန်မက မခိုမကပ်ဘဲ ရှင်းထမင်းခူးကျွေးမှာပေါ့။ ခုတော့ မောက်မောက်မာမာလေသံနဲ့ နဲ့ လာဟောက်နေတာ ဘယ်သူက သည်းခံနိုင်ပါ့မလဲ”

“သည်းမခံနိုင်တော့ မင်းက ဘာများလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ရှင်နော်”

“ဒါက ဘာဖြစ်နေကြပြန်တာတုန်း”

အခန်း (၁၁)

ဘယ်အချိန်က ကားရပ်လိုက်သလဲ မသိဘဲ အိမ်ထဲ ရောက်လာသည့်ဦးနိုင်ကြောင့် နီတို့နှစ်ယောက်စလုံး အသံတိတ် သွားရလေ၏။ သားသားက ဦးနိုင်ကိုတွေ့သည်နှင့် လက်ကမ်း ချီခိုင်းလျက် တပူးပူး တဝါးဝါးနှင့် နီတို့အဖြစ်ကို နားလည်ဟန် ဖြင့် တိုင်သလိုမျိုးလုပ်နေတာမို့ အံ့ဩစရာပင်။

နီမျက်နှာ နီနေသလို ဦးနိုင်ညီလည်း ဒေါသထွက်နေ တာမို့ မေးတာကိုမဖြေဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားတာကြောင့် တည်နေ တဲ့ဦးနိုင်မျက်နှာက ညိုချင်ချင်ဖြစ်လာတော့၏။ နီတို့နှစ်ယောက်

က ကလေးတွေလည်း မဟုတ်ပါဘဲ အခုလို တစ်ယောက်တစ်
ခွန်း စကားများနေကြသည့်အဖြစ်ပေကိုး။

“ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ ပြောလေ၊ ကလေးတွေ အရှင်လ
သလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ပြောဆိုနေကြတာများ လူကြားလို့
မကောင်းဘူး။ သား ဒီလောက်အော်ခိုနေတာတောင် မချော့နိုင်
အောင် ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ”

“...”

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား။ ဘယ်ရောက်ကုန်
လဲ”

“နီတို့ပဲ ရှိတာပါ ဦးနိုင်၊ ဒေါ်ကြီး နေမကောင်းဖြစ်နေ
တာမို့ ဦးမျိုးက ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးနေပါတယ်။ ဖိုးချိုက မနက်
စားဖို့ မုန့်ကုန်နေလို့ သွားဝယ်နေလို့ပါ”

“အဲဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကိုက်ကြရောလား”

“ကိုကိုကလည်း... ကျွန်တော်တို့က အကောင်တွေမှ
မဟုတ်တာကို”

“လူဆိုရင် လူ့အသိစိတ်နဲ့ ဆင်ခြင်မှပေါ့။ အခုဟာက
မင်းတို့တွေ့လိုက်ရင် ခွေးနဲ့ကြောင်လို မတည့်ဖြစ်နေတာ တစ်ခဲ

မကတော့ဘူး။ ထိုင်ကြဦး”

သားသားက ဦးနိုင်လက်ပေါ်မှာ ကျီမကျတော့ဘဲ ငြိမ်
နေပါ၏။ ပြဿနာပါပဲလားနော်၊ ဟိုမှာတုန်းက ဘိုးဘိုးရဲ့နေ့စဉ်
ဆုံးမသမျှ နားပူအောင် ခံခဲ့ရတာကို။ အခုလည်း ဦးနိုင်ဆူတာ
ခံရဦးမှာပါလား။ နီအဖို့ ခုလို မူကြိုကျောင်းသူဘဝက မကျွတ်
မလွတ်နိုင်သေးပါလားနော်။

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ၊ ပြော”

“ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလို့ ဆင်းလာတာကို သူက မချေ
မင်ပြောတာနဲ့ ဖြစ်ကြတာ”

“နေဦး၊ နီနီအရင်ပြော”

“ဒီလိုပါ ဦးနိုင်၊ ဒေါ်ကြီးနေမကောင်းတာနဲ့ မီးဖိုချောင်
ကိစ္စကို နီပဲ တာဝန်ယူပေးခဲ့တာပါ”

“အင်း... အဲဒါ သိတယ်”

“ဒေါ်ကြီးတို့ဆေးခန်းသွားပြီး ဖိုးချိုပါ အပြင်သွားတော့
မှ ထမင်းစားမယ်ဆိုလို့ နီက ထမင်းစားပွဲမှာ ဟင်းတွေ အဆင်
သင့်ရှိတယ်။ ထမင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ခူးလို့ပြောတာကို နီကို
ခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတာ၊ ခူးကျွေးဆိုပြီးအော်တာနဲ့ ဖြစ်ကုန်တာပါပဲ”

“ဟုတ်လား မျိုးမင်းသော်”

“ကျွန်တော်က ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်မိတာပါဗျ။ အဲဒါကို သူက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ လက်မရှိတဲ့ဒုက္ခိတလားဘာ လားလို့ ပြောတာနဲ့ မခံနိုင်ဘဲ စကားများကုန်တာ”

“နီနီကလည်း ကိုယ့်ထက်အကြီးကို အဲဒီလိုစကားမျိုး မပြောရဘူးလေ။ ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“နီက အဲဒီလောက်ထိ မရိုင်းပါဘူး ဦးနိုင်။ နီကို၊ နီကို လခစားအလုပ်သမားလို့ ခဏခဏနှိမ်ပြောတာကို မခံနိုင်လို့ပါ။ ပြောရာပြောကြောင်းပြောရင် နီလည်း အဲဒီလိုရိုင်းရိုင်းမတုန်ပြန်မိ ပါဘူး။ နီက... နီက ဦးနိုင်ရဲ့ကလေးကို ထိန်းပေးဖို့ပဲ တာဝန် ယူထားတဲ့သူပါ။ နီကို အဲဒီလိုအိမ်စေတစ်ယောက်လိုမျိုး ခပ်နှိမ် နှိမ်ဆက်ပြောနေဦးမယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ နီ အလုပ်ဆက်မလုပ် ချင်တော့ပါဘူး။ နီ ထွက်ပါ့မယ်”

တင်းထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တို့က စီးကျလာတာ မို့ ခေါင်းငုံ့ထားရင်း လက်ခုံဖြင့် မျက်ရည်ကျိတ်သုတ်မိတော့ သားသားကပါ မဲ့မဲ့လေးဖြစ်လာလေ၏။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေး နဲ့ ဒီအလုပ်ကို နီမစွန့်ချင်ပါ။ သို့သော် ဦးနိုင်မဟုတ်တဲ့လူနဲ့

အဆူအငေါက်ကိုတော့ နို့မာနက ခေါင်းငုံ့မခံနိုင်တာ အမှန်ပါပဲ။

“အလုပ်ထွက်ရလောက်အောင် ပြဿနာက မကြီးပါ ဘူး နီနီရယ်။ ဒီလိုတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့။ နီနီရောက်လာပြီးမှ သားရဲ့ငိုသံ မကြားရသလောက်ဖြစ်တာ အား လုံးအသိပဲ။ ဒီညနေမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း သားငိုသံထွက်နေတာ မို့ ကိုယ်လည်း လေသံမာနဲ့ နီနီကိုပြောမိတာ ကိုယ်တောင်းပန် ပါတယ်”

“ဦးနိုင်တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး။ ဦးနိုင်က လူကြီးပဲ ဟာ”

“လူကြီးကလည်း မှားရင် ဝန်ခံရဲရမှာပေါ့ နီနီရဲ့။ ခုကိစ္စ မှာ နှစ်ဦးစလုံး များတယ်ဆိုပေမယ့် ပြဿနာရဲ့အစက ညီ၊ပျိုး တာမို့ ညီက စပြီးတောင်းပန်လိုက်ပါ”

“ဟာဗျာ... ကျွန်တော်က ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ”

“မင်းက မောက်မောက်မာမာပြောခဲ့တဲ့အပြစ် ရှိတယ် လေ။ နောက်ကို ဒီလိုမျိုး အထက်စီးကနေ မပြောမိစေရပါဘူး လို့ ကတိပေးရမယ်။ နီနီကိုတောင်းပန်”

“...”

“နီနီကလည်း ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ဒီလိုမခြေမင်မပြော တော့ဖို့ ကတိပြန်ပေးရမယ်။ ကိုယ်နဲ့က (၁၀)နှစ်နီးပါး ကွာတာ ဖြစ်ပေမယ့် ညီနဲ့နီနီက ငါးနှစ်ပဲကွာတာမို့ အစ်ကိုလို ရိုသေသမှု နဲ့ ဆက်ဆံရမှာ။ နီနီလည်း ပြန်တောင်းပန်ပါ”

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်နေမိပြန်၏။ တကယ်တမ်း ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် သူညီက မှန်နေတာပါပဲ။ နီက ဒီအိမ်အရိပ် ကိုခိုပြီး လာကပ်နေရတဲ့အလုပ်သမားပါ။ သို့သော် ပြည့်စုံခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့်ရော၊ မခံမရပ်နိုင်တဲ့လူငယ်သဘာဝစိတ်ကြောင့် ပါ အကုန်ပေါင်းပြီး ပြဿနာက ကြီးသွားရတာပါလေ။

နီဘက်ကိုလည်း မသာရအောင်၊ သူညီဘက်ကိုလည်း အလေးမပေးဘဲ မျှမျှတတဖြေရှင်းပေးသည့်ဦးနိုင်ကို စိတ်ထဲမှာ ကျေးဇူးတင်မိတာအမှန်ပါ။ ကောင်းပြီလေ၊ နီအတွက် နေစရာ စားစရာ အရိပ်တစ်ခုပေးတဲ့ကျေးဇူးကို ထောက်ထားပြီး နီကပဲ အလျှော့ပေးလိုက်တာပေါ့။ တစ်ခဏရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည် အနေနဲ့လည်း အကြောင်းတစ်ရပ်ရှိနေသေးတာလေ။

“နီတောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ကို အခုလိုမျိုး ခွန်းတုန် ပြန်တာ မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ကဲ၊ ညီအလှည့်”

“Sorry!...”

“ဘာ Sorry လဲ၊ ဒီမှာ နီနီက မင်းကိုသေသေချာချာ ပြောပြီး တောင်းပန်နေတာကို။ မျိုးမင်းသော်နော်”

“ကျစ်... ငါလည်း နောက်ဒီလိုထပ်မဖြစ်စေရဘူးလို့ တတိပေးတယ်။ ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် မောင်နှမစိတ်ထားဖို့လည်း လိုအပ်သေးတယ်”

“အာ... ကိုကိုကလည်း သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့က သွေး မတော်သားမစပ်၊ သူစိမ်းတွေကို”

“အေး၊ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး မင်းမှာရှိနေလို့ ဒီလိုပြဿနာ တွေ ဖြစ်နေရတာ။ မင်းသာ နီနီအပေါ် အစ်ကိုတစ်ယောက်က ညီမလေးကို ငဲ့ညှာစိတ်ထားတတ်ရင် ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ နီနီလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဟင်... နီက ဘာထပ်လုပ်ရဦးမှာလဲ ဦးနိုင်ရဲ့”

“ညီကို တရှင်ရှင်နဲ့ပြောပြီး မသုံးဖို့ပြောနေတာလေ” နီရော သူပါ အိလယ်လယ်ဖြစ်သွားရပါ၏။ မောင်နှမ

စိတ်ထားတဲ့။ နီလိုအလုပ်သမား(နာနီ)ကို သူက ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုတာ နီအသိဆုံးပါလေ။ ဒါနဲ့များ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားရမယ်တဲ့။ ဦးနိုင် ဆုံးမနေတာမို့ ဆန့်ကျင်ဖို့ လုပ်လို့မှမရတာလေ။

“နီ မပြောတော့ပါဘူး ဦးနိုင်”

“ကတိနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ၊ နောက်ဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ ပူညံ့ပူညံ့အသံ ဘယ်တော့မှ မကြားရပါစေနဲ့။ သားရဲ့ငိုသံကလွဲပြီးတော့ပေါ့ကွာ။ ဟုတ်ပြီလား... ဟော၊ ဖိုးချိုတောင် ပြန်ရောက်လာပြီ”

ပြောပြီးရပြီပဲ။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ တော်ဆိုပြီး ဦးနိုင်ဆုံးမနေတာမို့ ရင်ထဲက အစိုင့်အခဲကို အမှုန့်ချေဖို့ကလွဲပြီး ဘာများ လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ဦးနိုင် အပေါ်ထပ်တက်၊ ရေချိုးစဉ်၊ ကလေးကို ဖိုးချိုလက်ထဲထည့်ပြီး ဦးနိုင် ညနေစာစားတော့မှာမို့ ဟင်းအိုးတွေ နွေးတန်တာနွေးရန် နောက်ဖေးခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။

ထမင်းစားခန်းမှာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေသည့် ဦးနိုင်ရဲ့ညီကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိလေသည်။ မနက်ကတည်းက ဘာ

မှမစားဘဲ ကလေးဆိုးကြီးလို စိတ်ကောက်ကြီး အိပ်ခန်းထဲ တေပေအိပ်နေတာကိုး။ ခံပေါ့နော်။

“ဘာချက်လဲ မသိဘူး”

ထမင်းအုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်မကြည့်ဘဲ နီကို စကားမရှိကောင်းရှာသည်ပဲ။ ထမင်းအိုးကျက်သည်နှင့် သားကိုထမင်းတိုက်ပြီး ကျွေးတာမို့ ထမင်းက ပူနေတုန်းပါ။ မုန့်ညင်းဟင်းချိုကို ပူပူလေးဖြစ်စေရန် မီးဖိုပေါ်ပြန်တင်၍ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

အသားဟင်းတွေက မနက်ကတည်းက ချက်ပေးထားပြီး ညနေဘက်မှ အရွက်တစ်ခုခုကြော်ရန် စီစဉ်ထားတာမို့ အဆင်သင့် လှီးသင် ရေဆေးထားသည့် ကန်စွန်းရွက်ကောက်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပေးမလို့လေ၊ ပူပူလေးမှ ဦးနိုင်စားကောင်းမှာ”

“ငါ့ဖို့ရော မပါဘူးလား”

စလာပြန်ပြီ။ နီလုပ်ပေးတာ ဒီအိမ်က လူအကုန်လုံး အတွက်မှန်း သိလျက်သားနဲ့ စကားကိုရှာနေတာလေ။ ခုနက

ဦးနိုင်ရှေ့မှာ ငိုမိတာမို့ မျက်နှာအရင်သစ်ရန် အောက်ထပ်ရေချိုး ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပါ၏။ နီက မျက်ရည်လွယ်တဲ့သူမဟုတ်ပါ။ မေ တုန်းကသာ ဘိုးဘိုးပေးစားသည့်အမျိုးသားကို မျက်ရည်စက် လက်နှင့် ယူခဲ့တာလေ။

နီကတော့ စိတ်မာ၊ လက်မြန်သူပီပီ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ဆုံးဖြတ်ပြီး လစ်လာခဲ့တာမဟုတ်လား။ မျက် နှာသစ်ပြီး သနပ်ခါးထပ်မလူးဖြစ်ဘဲ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ရန် ပြင် ဆင်ရပါ၏။ ကြက်သွန်ဖြူဥသေး လေးငါးလုံးခန့်ကို ငရုတ်ကျည် ပွေဖြင့် အသာထုလျက် အခွံနွာလိုက်ပါသည်။ ဟင်းချိုအိုး ဆူ မှ ခလုတ်ပိတ်ကာ ဒယ်အိုးတင်၊ ဆီသပ်ပြီး ကန်စွန်းရွက်ကို စိမ်း စိမ်းလေး ကြော်လိုက်ပါ၏။

ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကျက်မှ ဟင်းပွဲအစုံအလင်ပြင်ပေးပြီး ထမင်းကို ထမင်းအုပ်ထဲသို့ ခူးထည့်ကာ ယူခဲ့ပါ၏။ ဗိုက်အတော် ဆာနေသည့်သူက ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ပင်စောင့်နေချေပြီ။

“မွေးလိုက်တာ၊ ဘာတွေချက်နေတာလဲ နီနီ”

“ကန်စွန်းရွက်စိမ်းစိမ်းလေး ကြော်ပေးတာပါ ဦးနိုင်၊ ညစာအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ။ ထမင်းခူးလိုက်တော့မယ်နော်”

“အင်း၊ နီနီရောက်လာမှ ကိုယ်လည်း ခံတွင်းလိုက်တာ အမှန်ပဲ။ ရုံးမှာလည်း ထမင်းချိုင့်စားလို့ကောင်းတယ်။ ကျေးဇူး ထင်ပါတယ် နီနီ”

“ရပါတယ် ဦးနိုင်ရဲ့”

“ဒေါ်ကြီးသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဦးမယ်... ပြန် ပြောခဲ့ဦးနော် နီနီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးနိုင်ထမင်းပန်းကန်ထဲ အရင်ခူးထည့်ပေးကာ ဇွန်းခက် ခင်း တပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ သူ့ကိုထည့်ပေးမည့်ပန်းကန်ထဲ သို့ ထမင်းခူးပြီး ချပေးစဉ် စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ပြီး ထိုင်နေ သည့်သူက ခုံကိုနောက်သို့ဆုတ်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ဖယ်ကာ နို့ တို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟင်!”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ညီ၊ ဘာမကြိုက်တဲ့ဟင်း ပါနေလို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

မျက်နှာပြောင်ပေါ်မှာ ဘာသနပ်ခါးမှမရှိသလို မော့ကြည့် မိသည့်အနေအထားကြောင့် ဒီမေးရိုးလှလှလေးကို သူ ကောင်း

ကောင်းကြီး မှတ်မိနေတာလေ။ အံ့သြသွားမိတာမို့ ကိုကိုမေးတာကို ပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စဉ်းစားနေမိ၏။

ဟုတ်တယ်၊ ဒီမေးလှလှလေးကို အဝေးပြေးကားပေါ်မှာ မြင်ဖူးခဲ့တာပါ။ မှားနိုင်စရာမှမရှိတာဘဲ။ သူ့ဘေးခံမှာ နီးနီးကပ်ကပ်ထိုင်ခဲ့သည့်မိန်းကလေးကို သူ့အစ်ကိုအိမ်မှာ ပြန်တွေ့မည်ဟု ထင်မှမထင်ခဲ့တာလေ။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ ဟိုကောင်မလေးက ခပ်သန့်သန့်ပုံစံမျိုးဖြစ်ပြီး နီနီက သာမန်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတာက အဆန်းပေပဲ။

အလို! မဟုတ်မှလွဲရော၊ မေမေတို့များ သူ့ကို တမင်စီစဉ်ပေးလေပြီလား။ ဟိုကောင်မလေး မယူချင်၊ ဒီမိန်းကလေးခေါင်းခါဖြစ်နေသည့်သူ့အတွက် နီးစပ်မှုရှိစေရန် ဒီလိုဒီလိုအကြံမျိုးနဲ့ ဒီအိမ်ကိုများ နီနီကိုပို့လိုက်လေသလား။ ရန်ကုန်ကိုလာရင် ကိုကိုအိမ်မှာပဲ နေလေ့ရှိတာမို့ ဒီမှာပဲ အလုပ်လုပ်ဖြစ်စေရန် ပို့လိုက်တာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

အတွေးဖြင့် သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ နီနီကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိစဉ် မရွှေ့နိုင်က ထမင်းစားခန်းထဲမှ ပျောက်သွားချေပြီ။ သူတို့စားပွဲအနီးသို့ ပိုးချိုသာ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

ဘေးကိုထိန်းရန် Duty ပြန်ချိန်းလိုက်ပုံပါပဲ။

“စားလေ ညီ၊ အရသာရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

မပွင့်တပွင့်ဖြေလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှ သံသယကြောင့် အမေဝင်တော့ပါလေ။ မနက်ကတည်းက ထမင်းမစားဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် လေခံသွားတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့နော်။ ဧည့်ခန်းသီမုန့်သားကိုထိန်းနေသည့်သူမထံမှ အသံချိုချိုလေးက ညဉ့်ယံမှာ သံတိုးတိုးထွက်လာပြန်လေ၏။

‘ယုန်ကလေးက နားရွက်ထောင်
ပညာရှိယောင်ဆောင်
ကြောင်ကလေးက လက်သည်းဝှက်
ချောင်းလိုက်ရတဲ့ကြွက်၊
ရွှေစီးကွက်ရဲ့ ဣန္ဒြေ
ဘုရင်ကြီးလိုနေ
စိုးလေဝသ အချိန်မှန်ဟော
တောက်တဲ့ကိုလူပေါ၊
ပြောတိုင်းယုံတဲ့ ပုတ်သင်ညို

ခေါင်းညိတ်ပြတယ်ဆို

ရွှေကျီးညိုသာပါစေ

စည်သည်လာပါစေ...'

အခန်း (၁၂)

“စည်သည်လာပါပြီခင်ဗျာ”

စည်ခန်းဝတ်ခါးမှာ ပေါ်လာသည့် လူအုပ်ကြောင့် နီ
အလန်တကြားဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘယ်ကနေဘယ်လို ဒီလူတွေ
ရောက်လာကြပါလိမ့်။ သားသားကို အိပ်ပျော်စေရန် ကြိုးစားနေ
အုန်း သူစိမ်းတွေ ရောက်လာတာမို့ ကလေးက မအိပ်တော့တဲ့
အပြင် မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် လူကြီးတွေကိုငေးနေမိလေသည်။

“ဟောဗျာ... တံခါးလေးဘာလေး မဖွင့်ပေးတော့ဘူး
ထား။ ငနိုင်းရော”

“ဟိုဟို... ဦးနိုင် ထမင်းစားနေပါတယ်ရှင်။ ဦးနိုင် မိတ်ဆွေတွေထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဒီညနေပဲ သင်္ဘောဆိုက်လို့ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တဲ့ ရဲကျော်စွာလို့ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စတာလား၊ နောက်တာလားပင် သေချာမစဉ်းစားတော့ဘဲ ကလေးချိုလျက် ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ဦးနိုင်တော့ ထမင်းစားပျက်ရဦးမှာပါလားနော်။

“ဦးနိုင်”

“ဟင်”

“ရဲကျော်စွာတဲ့၊ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့၊ အဲဒါ”

“ဟာ! ကျော်စွာလား၊ လာပြီ... လာပြီ”

စားလက်စွန်းကိုချကာ ထထွက်သွားသည့် ဦးနိုင်နောက်သို့ နီပါ လိုက်ခဲ့ပါ၏။ ညမှောင်နေပြီမို့ လူစိမ်းတွေကို ဘုမသိဘဲမသိ တံခါးမဖွင့်ခဲ့ပါလေ။ တော်ကြာ ဒုက္ခပေးနိုင်သည့်လူတွေ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါပဲ။

“ဟိုင်း!...”

“ကျော်စွာ၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ”

“ဒီညနေပဲ”

“သက်ဦးတို့လည်း ပါလာတာကိုး”

“အေး၊ မင်းနာနီက တကယ်စိတ်ချရတယ်နော်။ သွားပြောပေးဆိုတာနဲ့ တံခါးအရင်ဖွင့်မပေးဘဲ အိမ်ထဲဝင်ပြေးတော့တာပဲ”

“ဒါပေါ့၊ မင်းတို့ပုံစံတွေကလည်း ယုံချင်စရာကိုး”

ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆံပင်မညှပ်ရသေးသည့် ကျော်စွာရော၊ ဝမ်းကွဲညီငယ် နန္ဒကျော်ပါ ရယ်ဖြဲဖြဲဖြစ်သွားလေ၏။ အနောက်မှာ နီနီပါလာတာမို့ ဆက်မပြောဖြစ်တော့ပါလေ။

“ဒါ၊ မင်းသားပေါ့လေ၊ လာပါဦးကွ၊ ဖအေနဲ့သားက တစ်ခြားစီပါလား”

“ပြောဦးမယ် ပေါက်ကရ၊ ငါ့သားက ငါနဲ့မတူလို့ ဘယ်သူနဲ့သွားတူမှာလဲ... ငသက်နော်”

“အင်း၊ ငါ့သွားတုန်းက မင်းနဲ့ပန်းချီ တွဲရုံပဲရှိသေးတာနော်။ လက်ဖွဲ့ကိုတောင် ဟိုကပဲ လှမ်းပို့နိုင်တယ်။ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲလား”

“မင်းလေဒီ လာကြိုသေးလား”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ငါလည်း ဟိုမှာ တခြားလူရှာမှာဆို ပြီး သူလည်း ဒီမှာ ဖောင်းရှုပ်နေတာပါ နိုင်ကြီးရာ”

“ဖောင်းရှုပ်တဲ့အထဲ နဖားအတပ်မခံရတာ တော်သေး တာပေါ့ ငကျော်ရဲ့”

“လုပ်ပြီ၊ မင်းကတော့ ကြိုတာနဲ့ ဝင်တွယ်တော့တာပဲ။ မင်းသာ ဟိုမရဒီမရနဲ့ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် မဖြစ်စေနဲ့ကွ”

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ ပြောမနာဆိုမနာတွယ်ရင်း ရယ် ကြလေသည်။ ယောက်ျားလေးတွေချည်း စုကြရင် မိန်းကလေး နားမခံသာသည်စကားလုံးမျိုး သုံးလေ့ရှိကြတာမို့ နီ ရှောင်သင့် ပြီပဲ။ ခက်တာက ဒေါ်ကြီးပြန်မရောက်သေးတာမို့ ဧည့်သည်တွေ ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့တာဝန် ရှိနေသေးတာလေ။

“ဟာ... မလိုက်ဘူးလားကွ”

“သားက လက်ရွေးတယ် သက်ဦးရဲ့။ နီနီရောက်လာ ပြီး ငါ့ဆီတောင် သိပ်မကပ်တော့ဘူး”

“မင်းကောင်က ပန်ကပဲ”

“ခဏနေ ဦးနိုင်”

ဦးနိုင်ကို ခွင့်တောင်းသလိုမျိုးပြောကာ အိမ်နောက်ဖေး ဘက် ပြန်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ဖိုးချိုလက်ထဲသို့ သားကိုထည့်ကာ ဧည့် သည်တွေအတွက် ကော်ဖီနှင့်မှန်စီစဉ်ရလေသည်။

“ငါကူပေးရဦးမလား”

“နေပါစေ အစ်ကို၊ နီ နိုင်ပါတယ်”

မီးဖိုခန်းဝမှာ ရပ်မေးလိုက်သည့်မျိုးမင်းသော်ကို ပြန်ဖြေ ရင်း လင်ဗန်းထဲမှာ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးချေပြီ။

“ဒါယူသွားပေးလိုက်ပါ ဖိုးချို၊ နီ၊ သားကို သွားသိပ်လိုက် တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မလေး”

လင်ဗန်းကို လက်ပြောင်းပေးလိုက်တာမို့ သူသဘောကျ ပြုံးမိလေ၏။ သဘောသား BOSS တွေလာတာနှင့် ညှိမြအလုပ် မျိုးမလုပ်ဘဲ ရှောင်တတ်တာမို့ သာမန်မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ် မှန်း ယူဆနိုင်တာကို။ တော်တယ် နီနီ။

“ဟော... မင်းမင်းပါ ရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ တစ်လပြည့်တော့မယ်”

“အလုပ်လာလုပ်တာလား”

“လုပ်လိမ့်မယ်၊ အားကြီးကြီး၊ ဟိုမှာဦးစီးဖို့ Hotel အလုပ်ကို အန်တီလေးလုပ်ခိုင်းတာ တစ်ချိုးတည်းလစ်လာတာ”

“ဟေ! အလုပ်မလုပ်ချင်တာလား။ မိန်းမ မယူချင်တာ လား မင်းမင်းရ”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုကိန်းဂဏန်းတွေ နဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး”

ကော်ဖီလင်ဗန်းကို ဖိုးချို လာချပေးတာမို့ သူခေါင်းညိတ် လိုက်မိလေ၏။ သူ့နာနီက နေတတ်ထိုင်တတ်သားပါပဲလား။ အိမ် ကညီနှင့်သာ အပြောမတည့်ဖြစ်ကြတာလေ။

“သားရော”

“အစ်မလေး သွားသိပ်ပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

“ဟာကွာ၊ ဒီရောက်တုန်းတွေ့ရတဲ့ဟာကို အစောကြီး သိပ်စရာလား။ မင်းနာနီက တကယ်အူတိုတာပါလားကွ ငနိုင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သားက လူများရင် မနေဘူး။ အိမ် ချိန်လည်း ရောက်နေလို့ပါ”

“ဘီယာသွားမော့မယ်ကြုံပါတယ်၊ ကော်ဖီလာတိုက်နေ ပါလားဟ”

“သွားသောက်ရင် သောက်လေ၊ ငါတော့ မလိုက်နိုင် ဘူး”

“ဘာကွ! ပန်းချီရိုတုန်းကတောင် မင်း ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ သေးတာ။ အခု ဘာ Style လဲ”

“မဖြစ်လို့ပါ ကျော်စွာရဲ့၊ ငါအလုပ်တွေ အများကြီးလုပ် စရာရှိသေးတယ်။ ဖေဖေက ပြန်လာတော့မှာ”

“မင်းကလည်းကွာ”

“Sorry...ပါ ကျော်စွာ၊ အခုလောလောဆယ် အိမ်မှာ ငါ လူကြီးနေရာက ရှိနေရလို့ပါ။ ဖေဖေတို့ပြန်ရောက်ရင် မင်း အတွက် One table လိုက်ကျွေးပါ့မယ်။ အခုတော့ မဖြစ်သေး ဘူး”

“Are you promise?”

“Yeah! I'm promise?”

ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပျော်ချင်ကြသည့်သူငယ်ချင်းတွေ ကို အားနာမိပေမယ့် သူ မလိုက်လျောဖြစ်ပါ။ သူစိမ်းမိန်းကလေး တွေရှေ့ သူမူးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ဖေဖေတို့ရှိနေရင် အကြောင်းမဟုတ်။ သူ့အရိပ်လာခို

နေတဲ့မိန်းကလေးကို သူ့ကြောင့်တော့ အလန့်တကြားမဖြစ်စေ
လိုပါချေ။

“ကောင်မလေးက သန့်သားပဲကွ”

“ဘာသန့်တာလဲ”

“ရုပ်ရည်ကိုပြောတာလေ”

“ကိုသက်ကလည်း မိန်းမမမြင်ဖူးတာ ကျနေတာပဲ”

“မှုံ့လှတာလည်း တစ်မျိုးလေကွာ”

“ဟာ... ကိုသက်က အနင်းကိုပိုးနေတာပေါ့လေ”

“မင်းကလည်း”

“သေက် ပိုးမပိုးတော့ မသိဘူးဟေ့။ ဒင်းရောက်လာ
တာနဲ့ နှင်းမျက်နှာ ရှုံ့သွားတာတော့ အသေအချာပဲ”

ဝေါခနဲရယ်မိကြလေ၏။ အားလုံး သူ့ဘာသာသူ စွဲကြ
ပေမယ့် အဲဒီသက်ဦးပဲ ဆံချောင်တစ်ကောင် ပါလာတာကို။
ဘယ်လိုပြောပြော မနာသည့်ဖွဲ့ကဖြင့် သြချရလောက်ပါပေရဲ့။

“ဒင်း၊ ငါးရဲ့ လိုက်ဖမ်းလည်း တစ်ကောင်မှမမိပါဘူး
နိုင်ကြီးရာ။ ပုစွန်မိရင်တောင် ကံကောင်း”

“မင်းတို့ပြောမှပဲ ငါလည်း ဘူတားကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်လို့လား။ အခုလည်း နိုင်ကြီးရဲ့နာနီကို မင်း
မြင်ပြန်ပြီလေ”

“ငါတာပြောမိလို့လဲ”

“နောက်တာပါ သက်ဦးရယ်၊ မင်းကလည်း”

ဘီယာပဲ သောက်ချင်ကြတာမို့ ကော်ဖီခွက်ကို မကိုင်
ကြပေ။ သက်ဦးတစ်ယောက်သာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ကော်
ဖီခွက်ကို ကောက်ယူမော့လိုက်လေ၏။

“ဟား... good ပဲ”

“ဘာ good တာလဲ”

“ကော်ဖီကိုပြောတာလေကွာ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဪ၊ လူကိုများ မယုံသင်္ကာနဲ့”

“နီနီက Ready made မသုံးဘဲ အမှုန့်ကိုဖျော်တာပါ
အစ်ကို။ နို့စိမ်းဘူးသုံးတာတော့ မြင်လိုက်တာပဲ”

“အေး၊ ကော်ဖီမှုန့်အရသာ ခါးတာလည်းမပျက်ဘူး။
စိမ့်လည်းစိမ့်တယ်။ ဆိုင်သာဖွင့်လိုက်ရင် ရှယ်ပဲ”

“ဟုတ်လို့လား”

ကျော်စွာနှင့်နန္ဒာပါ သက်ဦးပြောတာကို မယုံတာမို့ ကော်ဖီခွက်ကိုယူ၍ မော့လိုက်လေ၏။ နီနီလက်ရာကို သူကသာ အရင်ဆုံးပြုပြီးခဲ့တာမို့ ခါးစိမ်းစိမ်းအရသာကို သူတို့ညီအစ်ကိုသာ အသိဆုံးမဟုတ်လား။

“အိုး! အမှန်ပါလားကွ။ မင်းရဲ့နာနီက ဒီနေရာမှာလည်း တော်နေတာပါပဲလား။ လစာ ဘယ်လောက်ပေးလဲ နိုင်ကြီး”

“လောလောဆယ်တော့ သားကိုထိန်းဖို့ပဲတာဝန်မို့ ငါငါးသောင်းပဲပေးမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ”

“သူလုပ်တာ နာနီအလုပ်တစ်ခုတည်းမှ မဟုတ်တာ။ နည်းတာပေါ့ကွ”

“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်။ ကလေးကိစ္စလျှော်ဖွတ်ပေးတာတောင် မကဘူး။ ငါ့အဝတ်အစားတွေကိုတောင် မီးပူတိုက်ပေးတဲ့အထိ လုပ်ပေးနေတာ။ ဒေါ်ကြီးနေမကောင်းလို့ ကူပေးတာလို့ပြောတာပဲ”

“ဟင်းချက်တာကရော ဘယ်လိုလဲ”

သူပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။ နွေမဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းစိမ်းကလေးရဲ့လက်ရာကိုချိုးမွမ်းမိရင် သူ့ကိုတစ်မျိုးတစ်မည်

တွေ ထင်မှာကို စိုးရိမ်လို့ပါပဲ။ ကျော်စွာတို့က သူမဖြေ၍ ညှိကိုကြည့်လိုက်ကြစဉ် မင်းမင်းက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်လေ၏။

“အဲဒါ ဘာအထာလဲကွ”

“သိချင်ရင် လာစားကြည့်ပေါ့အစ်ကိုရ။ ကျွန်တော်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဆာလာရင် ဗိုက်ထဲထည့်လိုက်တာပဲ သိတယ်”

“OK...ဒါဆိုရင် ငါတို့ကို Hotel မှာ တစ်ဝိုင်းကျွေးမယ့်အစား အိမ်မှာပဲ မြန်မာထမင်းဟင်းကျွေးဖို့ပြင်ပေတော့ နိုင်ကြီးရေ။ မစားရတာကြာလို့ စားချင်တယ်”

ဘယ်ဘဝက ငတ်လာသလဲဟု ပိတ်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် မပြောဖြစ်တော့ပါလေ။ မင်းမင်းတောင် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေတာဆိုတော့ သူ့အဖို့ ပါးစပ်ပိတ်ထားတာက ပိုသင့်တော်မည်ကို။

“ဘာလဲ... မကျွေးချင်ဘူးလား”

“ကျွေးပါ့မယ်ကွ... လောလောဆယ် ဒေါ်ကြီးက နေမကောင်းသေးတာမို့လို့ပါ”

“ငါတို့က ဒေါ်ကြီးလက်ရာ စားချင်တာမှမဟုတ်တာဘဲကွ”

“ဟ၊ သူ့မှာ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ကွ။ မအားတဲ့လူကို အတင်းချက်ခိုင်းလို့ ကောင်းမလားတွေ့ရသေးတယ်။ ကျွေးမယ်ဆို ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ဒါလေးပြောတာများ။ မင်းရဲ့ဘယ်သူ...”

“ဘာငါ့ရဲ့လဲ။ နီနီပါကွ”

“အေး၊ နီနီဘက်က နာနေတယ်လို့ ပြောချင်တာပါကွ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးက အောက်ထပ်မှာနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်မှာနေလို့လဲ”

စပ်စုပြန်ချေပြီ။ ညီက မပြောချင်ပုံဖြင့် ရှောင်သလိုမျိုး ရေသောက်ဦးမယ်ဆို၍ ထသွားတာမို့ သူပဲ ပြောရတော့မှာလေ။

“ငါ့ဘေးခန်းမှာ”

“ဟေ့!...”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ မဟုတ်မဟပ်တွေ မတော့လိုက်နဲ့နော်။ သားကို ငါ့မမြင်ကွယ်ရာမှာ မထားချင်လို့ တစ်ခုခုဆို ကြားနိုင်အောင် ဘေးခန်းမှာ စီစဉ်ပေးထားတာပါ”

“ငါတို့က ဘာပြောလို့ ကြိုကာနေရတာလဲကွ”

“မင်းတို့ သံပြိုင်‘ဟေ’ကြပြီးတော့။ အဲဒီ‘ဟေ’ထဲမှာ အိပ်ပွယ်တွေ အများကြီးပါမှန်း ငါသိတယ်”

“နိုင်ကြီး... နိုင်ကြီး”

“ဘာနိုင်ကြီးလဲ... လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဪ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကံကောင်းတယ် ဆို ပြောချင်တာပါ”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ ကံကောင်းရမှာလဲ”

“နောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွာ။ ကဲ၊ ညလည်းနက်ပြီ ငါတို့လစ်တော့မယ်”

“အင်း”

“မင်း ကတိမပျက်နဲ့နော်”

“အေးပါကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေကို ကားပေါ်တက်သည်အထိ သူလိုက်ပြီးပေးပါ၏။ ပြုံးစေပျက်နှာဖြင့် နောက်ချင်နေကြတာမို့ သူ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ပင် ထားလိုက်မိပါသည်။ နီနီလို ချာတိတ်မလေးနှင့် သူ့ကိုတွဲစ၊ စရာလား။ ဒီကောင်တွေများ ရှာကြံတွေးထတ်ပါရဲ့။

ကားထွက်သွားလေမှ လက်ပြုနုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲ ပြန်
ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ သိမ်းစရာတွေ တစ်ခုမှမရှိတော့ပါချေ။
သူ နောက်ဖေးဘက်ဝင်လာတော့ မီးဖိုခန်းဘေဇင်မှာ ဖိုးချိုနှင့်
အတူ စကားတီးတိုးပြောရင်း ဆေးကြောနေသည့်သူမကို လှမ်း
မြင်လိုက်ရလေသည်။ သားတော့ အိပ်သွားပြီထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၃)

“မင်းမင်း... Phone လာနေပါတယ်”

ဒေါ်ကြီးအသံကြောင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ အပေါ်
ဆပ်ဧည့်ခန်းမှ Phone စင်ရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့စဉ် ဆက်တီစား
ပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့်နှင်းဆီပန်းအိုးလေးက လှလှပပပါလေ။
တိုကောင်မလေး ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထလုပ်သွားတာပါ
သိရဲ့။

“ဟဲ့လို”

“သား... မာမိပါ”

“ဟာ... ကျွတ်! သားဒီမှာရှိမှန်း မာမိဘယ်လိုသိလဲ”

“မင်းကိုမွေးထားတဲ့အမေပါကွယ်၊ မင်းဘယ်သွားသွား
ဘာလုပ်လုပ် မာမိ မသိတာမရှိဘူး။ ကဲ၊ ပြော... ဘယ်တော့ပြန်
လာမှာလဲ”

“မလာချင်ပါဘူး”

“မလာလို့မရဘူးလေ၊ ဒီမှာပြောပြီးဆိုပြီးဖြစ်နေပြီဟာ
ကို။ ပုလဲဖြူနဲ့လည်း ဒီလောက်ရင်းနှီးခဲ့ပြီး စေ့စပ်ပေးမယ်ဆို
ဘယ်နှယ် ထလစ်သွားတာလဲ မင်းမင်းရဲ့။ ပြောတော့ဖြင့် မာ
ဟိုတယ်ကို ဦးစီးပေးမယ်ဆို”

နားထဲ အတော်အူသွားရပါ၏။ သူ့မေမေက အဲဒီလို
ပြောစရာရှိရင် လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် ပြောတတ်သည့်အမေမျိုး
လေ။ အဲဒါကတော့ ဘာနှင့်မောင်နှမလို့ ပြောဖို့မလိုအောင်
တူတဲ့အချက်ပါပဲ။

“အလုပ်က လုပ်ပေးချင်ပါတယ် မာမိရယ်”

“ဪ... ဒါဖြင့် မိန်းမတော့ မယူချင်ဘူးပေါ့လေ
မင်းဟာမင်း ကောင်မလေးတွေနဲ့ စိတ်တိုင်းကျ တွဲချင်သလိုတဲ့
ရှုပ်ချင်သလိုရှုပ်၊ ပွေ့ချင်သလိုပွေ့နေတာ ခုထိမဝသေးဘူးလား

မျိုးမင်းသော်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ အေးသလောက် မင်းက ပူသမှ
နေလိုပဲဟဲ့”

“မာမိရာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်တုန်းကပါဗျ”

“အေးလေ၊ အခု ဘွဲ့ရပြီးတာဖြင့် ဘယ်နှနှစ်ရှိနေပြီ
လဲ။ စာရင်းလေး နည်းနည်းကူလုပ်ပေးတာနဲ့ ဇက်ကြောတက်
ပြီ အကြောင်းပြပြီး လစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ ပုလဲနဲ့တွေ့တော့
အဆင်ပြေပြီထင်ပြီး လူကြီးတွေစိစဉ်မှ လူလုံးပျောက်သွားတာ
ဘာသဘောလဲ မျိုးမင်းသော်။ ဒီလို မင်း လက်ကြောမတင်းပုံ
နဲ့ သူများသားသမီးကို ဘယ်လိုရှာကျွေးမှာလဲ။ ငါ့စကားနား
မထောင်ဘဲနဲ့တော့ အချိန်တန်အမွေရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့ ကောင်
ဇုတ်လေးရဲ့။ နင့်မပေးဘဲ ငါတို့မသေခင် အကုန်လှူပစ်ခဲ့မဟဲ့”

နားထဲအူသွားသည့်ဒဏ်ကို ကျိတ်ခံရလေ၏။ အလို
လေး!... စနေနေ့ စောစောစီးစီး ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပါပဲလားနော်။
Breakfast တောင် မစားရသေးခင် မာမို့ Phone က အစော
ကြီးဝင်လာရတယ်လို့။

“ကျွန်တော် လောလောဆယ် မိန်းမမယူချင်သေးတာပဲ
နဲ့ပါတယ် မာမိရာ။ အလုပ်မလုပ်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ ကျွန်တော်

ဘာဝါသနာပါလဲဆိုတာကို မာမီအသိဆုံးပါ”

“ဘာဝါသနာလဲ၊ Fashion Shop ဖွင့်ပြီး သူငယ်ခင်
တွေ့စု၊ ကောင်မလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ဝေလေလေဝါသနာ
လာ။ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်မှ မျက်စိထဲမတွေ့
ပါဘူးဟယ်”

“ဒါဖြင့် ပုလဲဖြူကျတော့ရော”

“ဟဲ့၊ ပုလဲဖြူက ရိုးလည်းရိုးတယ်လေ။ ဟိုအရင်ကောင်
မလေးတွေလို မင်းနောက် တကောက်ကောက် ဆိုင်ကယ်နဲ့လိုက်
နေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာကွယ့်”

“ဒါပေမဲ့ ပုလဲကို ကျွန်တော်မှမကြိုက်တာ မာမီရ”

“ဒါဆို ရှေ့ရှေ့က ကောင်မလေးတွေကရော ဘယ်
တုန်း သားရဲ့”

“အဲဒါတွေက ဒီလိုပဲ အိမ်ကလီတွေပါ မာမီရယ်။ ခဏ
တာ ရင်ခုန်မှုမျိုးပါ”

“အလိုတော်! မင်းရင်က ခုန်ခုန်နိုင်လွန်းတယ်။ ကဲ
ပြန်လာမှာဖြင့် ပြန်လာတော့။ ဒီက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှယ်ယာ
ဖွင့်ထားတဲ့ဆိုင်မှာပဲ ဦးစီးချင်ဦးစီး။ အိမ်ထောင်ပြုချင်ပြီဆိုလည်း

တိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်သာခေါ်လာချေ
သားရယ်။ မာမီကို ရင်မောရအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီရယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ဒါပဲနော်၊ သားအက်ဒီသိရင် ဒေါပွနေဦး
မှာ”

“ဟုတ်”

Phone ချသွားမှပဲ သူ လေပူမှုတ် သက်မချနိုင်တော့
ခါ။ မာမီစကားပြောရင် အတော်ကြာတာပဲကိုး။ ကိုကိုတစ်ယောက်
Breakfast စားဖို့ ဆင်းသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဟိုကာလနဂါးလေး
ကော ထနေပြီလား။ ကလေးတွေက စောစောအိပ်လေ့ရှိပြီး စော
စောနိုးနေတတ်တာလေ။

“စောစောအိပ်လို့ စောစောထလို့ စောစောလမ်းလျှောက်
ကြပါစို့ x x တင်းတောင် x x x တင်းတောင် x x x စောစော
အိပ်လို့ စောစောထလို့ စောစောလမ်းလျှောက်ကြပါစို့ x x
တင်းတောင် x x x တင်းတောင် x x x ကိုယ်ဓန္ဒာသန်စွမ်းစေဖို့
စိတ်နှလုံးရွှင်လန်းစေဖို့ x x သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများနဲ့
ပျော်ရွှင်ဖို့ ကျန်းမာစေဖို့ x x x စောစောအိပ်လို့ စောစောထလို့

စောစောလမ်းလျှောက်ကြပါစို့ x x တင်းတောင် x x တင်း
တောင် x x x

နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာပါပဲလား။ ခြံထဲမှာ တကယ်
ပင် ကလေးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်နေသည့်သူမ သီချင်းသံကို
လိုက်ဆိုသလို ငွေဝန်းသော်တာ၏တဗူးပူးမှတ်သံလေးပါ ထွက်
နေတာမဟုတ်ပါလား။ ဤကလေး အတတ်လွန်ပုံကဖြင့် အံ့ဩ
ဖွယ်ရာလေ။

“အိုး... သားသားလည်း ဆိုတတ်တယ်ပေါ့လေ။ ဘာ
လဲ... ပူးပူးပဲလား။ စိုင်းစိုင်းလို Hip Hop ဆိုချင်လို့လားကွ
ရတယ်လေ... လာထား”

“ရုတ်တရက် အိပ်ရာနိုး x x x အပေါင်းအသင်းတွေ
စောင့်နေလို့ x x x အခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်လို့ညာပြီး အချိုးလို
ရေချိုး x x x ဗရတ်သုတ်စ ချုပ်ပွအခန်းထဲလှည့်ပတ်ပြီး x x x
သီချင်းတွေဆို x x x စထလောက်အပြင်းပြေဖို့ မနေညက အဖို့
အကင်းမသေလို့ x x x ဟားဟားဟား... သားသားက
ဒါလည်းကြိုက်တာပဲကိုး”

တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒီကောင်မလေးက ဒါမျိုးလည်း

ရတာပါပဲလားနော်။ ကိုကိုတော့ မည်သို့မြင်မည်မသိ။ အိမ်ဘေး
မှာ သားသားကိုချီလျှက် လက်တစ်ဖက်က ဖိုးသားလက်ကိုကြောက်
တာ ခုန်ဆွခုန်ဆွသီချင်းဆိုပြနေတာကို ကလေးက သဘောအကျ
ကြီးကျနေတာကို။ နာနီနီကလေးကတော့ အဖွဲ့ကိုဖြစ်နေတာ
လေ။

“မင်းမင်း ဘာစားချင်လဲ၊ သား”

“ဘာရှိလဲ ဒေါ်ကြီး”

“သားစားချင်တာ ပြောလေ၊ နီနီကတော့ မောင်နိုင်
အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ခေါက်ဆွဲကြော်ထားပေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပဲစားမယ်လေ။ ကိုကို
ချော”

“ရေချိုးတုန်းထင်တာပဲ၊ ဆင်းမလာသေးဘူးကွယ့်”

တစ်ယောက်တည်းစားရမှာမို့ ပျင်းစရာကြီးပါပဲ။ ဒါတိုင်း
လို ဂျီဂဂျောင်မကျဖြစ်တာကြောင့် အိမ်မှာ ဆူညံပွက်သံမကြား
ရတော့တာလေ။ ဟိုချာတ်တိမကတော့ ကလေးရောသူပါ သနပ်
ခါးအဖွေးသားဖြင့် နေပူစာခံနေပုံပါပဲ။

“ညီတောင် နိုးပြီပဲ”

“စားတော့မလား မောင်နိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး။ ဖိုးချိုရော ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ကားဆေးပေးနေတယ်ကွယ့်”

“ရှေ့တစ်ပတ်ထဲ ဖေဖေတို့ပြန်လာမှာ ဒေါ်ကြီး။ အဲဒါ

ဖိုးချိုကို အိမ်ဝိုင်းရှင်းတာမျိုး ခြံထဲမှာပါရှင်းဖို့ ကြည့်ခိုင်းပါဦး”

“အေးပါကွယ်”

“ဒေါ်ကြီးပဲ ကျုံးလုပ်မနေနဲ့နော်။ နေကောင်းတာမှ နှစ်

ရက်လား ရှိသေးတာ”

“အေးပါကွယ့်”

“ဒါနဲ့ သားရော”

“နီးနေပြီ။ အိမ်ဘေးမှာ နီနီနဲ့လမ်းလျှောက်နေစာလို့

နေကြလေရဲ့”

“ဦးမျိုးရော”

“ကိုမျိုးက ခြံထဲ တံမြက်လှဲပြီး အမှိုက်တွေမီးရှို့တာ

ပြီးပြီထင်တာပဲ”

ကိုကိုက လူစေ့လိုက်စစ်နေတာမို့ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဒါ

ဖြင့် သားနဲ့နီနီရောလို့ ဘာကြောင့်မေးတာပါလိမ့်။ ဒါမှမဟုတ်

သူ့လို အိမ်ဘေးမှာလမ်းလျှောက်ပြီး ကလေးထိန်းနေသည့်နီနီ
ကို မမြင်လို့ဘဲ ထင်ပါရဲ့။

“အန်တီလေး Phone ဆက်ပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ပြန်လာခဲ့တဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့”

“မင်း လုပ်လျားလုပ်လျားလုပ်နေလို့ ခြေငြိမ်အောင်
မိန်းမပေးစားတာဆို”

“ကျစ်! စေ့စပ်ပေးတာပါ ကိုကိုရာ”

“ရည်းစားတွေတော့ မှီလိုပေါက်အောင် ထားနေပြီး ဒါ
ကျ ရှောင်တတ်တယ်ပေါ့လေ”

“လောလောဆယ်မှ မလိုချင်သေးတာကိုးဗျ”

“မငယ်တော့ပါဘူး ညီရယ်။ ဘဝကိုအလေးအနက်ထား
တတ်အောင် ကျင့်မှပေါ့။ တစ်နေ့ မင်းသဘောကျနှစ်ခြိုက်မယ့်
မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့ရမှာပဲ”

“နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပေါ့”

ကိုကိုမျှက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။ လော

လောဆယ် ဘယ်မိန်းကလေးတွေနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘဲ အိမ်မှာရှိ နေတဲ့နီနီကို စိတ်ဝင်စားနေတာမို့ ကိုကိုမှမသိသေးတာကိုး။ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ဟိုလိုမဟုတ်ဘဲ ဒီကောင်မလေး ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာကို ဆိုလိုတာပါလေ။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“အေးကွယ်၊ ဒီမှာ မောင်နိုင်ဖို့ ထမင်းချိုငိုပြင်ပေးထားပြီးပြီ”

“ဒီနေ့ ဘာဟင်းတွေလဲ”

“ဝက်သားနီချက်လေးရယ်၊ ချဉ်ပေါင်နဲ့မျှစ်ရောကြော်ထားတာရယ်၊ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ ကြာဆံကို ပဲနီလေးနဲ့ ဟင်းချိုချက်ပေးထားတာပါ”

“ဟင်းတွေ များလိုက်တာ၊ ဒေါ်ကြီးပင်ပန်းမှာပေါ့”

“မပင်ပန်းပါဘူး မောင်နိုင်ရယ်၊ နီနီပဲ ညကတည်းက စိစဉ်ပြီး ဝိုင်းချက်ပေးတာပါ။ မနက်ကို အသီးအရွက်ကြော်တာ မျိုးနဲ့ အရည်တစ်မျိုးချက်တာလောက်ပဲ ဒေါ်ကြီးလုပ်ရပါတယ်”

ကိုကိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ အစက ဘယ်လိုပဲ ကြည့်မရ မတည့်သည့်သူမထံမှာ ဤသို့သောအရည်အချင်းတွေ

ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိခဲ့တာအမှန်ပါလေ။ ကောင်းပြီ၊ ဒီကောင်မလေးထံမှာ ဒီလိုအချက်တွေ ရှိနေမှတော့ သူမဟာ သာမန်မိန်းကလေးမျိုး ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါ။ မာမိလွတ်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးလည်းမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။

မင်းဘယ်သူလဲ၊ နီနီ၊ သူ့အတွက် ရောက်လာတာမဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဒါဆို ကိုကိုအတွက် ရောက်လာတာများလား။ အလို! . . . ဒီအကြောင်းကို သူ့ဘာကြောင့်မတွေးထားမိတာပါလိမ့်။ ဒီအိမ်က ကိုကိုအိမ်မို့ ကိုကိုအတွက်ပဲ သူမ ရောက်လာတာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သူကဖြင့် သူ့ဘက်ချည်း သူ့ယက်တွေးနေမိခဲ့တာလေ။

မင်း ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ နီနီ။

“ဟာ. . . ဘာတွေတွေ့နေလို့ ငါခေါ်တာမကြားတာလဲညီ”

“ဟင်. . . ဘာလဲ ကိုကို”

“အပြင်ထွက်ရင် ဖေဖေကား ဂိုဒေါင်ထဲမှာရှိတယ်။ ယူဇီးလို့ ပြောနေတာ”

“အာ. . . နေပါစေ ကိုကိုရဲ့၊ ရပါတယ်”

“တော်ကြာ အန်တီလေးက သူ့သား ရန်ကုန်လာတုန်း
ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားတယ်အပြောခံနေရဦးမယ်”

“မပြောပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်မှသိပ်မသွား
ဖြစ်ဘဲဟာ”

ကိုကိုက သူ့စကားကြောင့် အံ့ဩဟန်ဖြင့် တစ်ချက်
ကြည့်လေ၏။ အံ့ဩပေမပေါ့၊ ဘယ်တော့မှဆို အိမ်မကပ်ဘဲ
လမ်းသလားနေတတ်တဲ့သူက အခုတလော အိမ်ပြုနေတာကို။
ခါတိုင်းတော့ အိမ်မှာ နီနီနဲ့ တစ်ကွေ့မဟုတ် တစ်ကွေ့တွေ့ပြီး
အမြဲ သူ ပြဿနာရှာတတ်လေ့ရှိတာကြောင့်ပါလေ။

အခုတော့ ဘာသံမှမကြားရတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်နေပါလျက် သူ အိမ်ကပ်နေပုံက ကိုကိုစိတ်ကို မရိုးမချဖြစ်
စေပြီထင်ပါရဲ့။ နဂိုကမှ သူက မိန်းကလေးတွေနဲ့ နံပါတ်စဉ်
နာမည်ကြီးတဲ့မင်းသားလေးပေကိုး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ ကိုကိုရဲ့”

“ဘာလို့ အပြင်မသွားချင်တာလဲလို့ မေးတာလေ”

“ဪ၊ ဒါလား... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မသွားချင်လို့

မသွားတာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“အေး၊ အိမ်ထဲအောင်းပြီး နီနီကိုတော့ ပြဿနာမရှာ
နဲ့နော်။ ငါ ဘာသံမှမကြားချင်ဘူး”

သူက အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်နှင့် ပြုံးစိစိလုပ်နေတာမို့ ကို
ကိုက ရှုတည်တည်စိုက်ကြည့်ပြီး ထထွက်သွားလေတော့၏။ တော်
သေးတာပေါ့လေ။ နီနီကို ပြဿနာရှာမှာကိုပဲ တွေးမိလို့ပေါ့။
အစကဖြင့် ဒီကောင်မလေးကို အိမ်စေလို နာနီလို အဆင့်အတန်း
မျိုးဖြင့် ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်ခဲ့မိပါလျက် ခုတော့ဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ တစ်
မျိုးတစ်မည်ဖြစ်လာသည်ကိုး။

ပုံစံက ခပ်တုံးတုံးပြင်ဆင်ထားပေမယ့် သူမ ထက်မြက်
တာကို သူရိပ်မိနေတာအမှန်ပါ။ ဒီဟန်ပန်ကိုကြည့်ရုံမျှဖြင့် ပညာ
အရည်အချင်း (၈)တန်းဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါလေ။
ကောင်းပြီနီနီ၊ မင်းဘာလဲဆိုတဲ့ပဟေဠိကို ငါ မရရအောင် ဖော်
ရတာပေါ့။

ကိုကိုကားထွက်ရန် စက်နှိုးစဉ် သူမက အိမ်သေးဘက်
မှ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာလေ၏။ ဆံပင်ကို ရိုးရိုးစည်းထားပေမယ့်
နက်မှောင်နေသည့်ဆံနွယ်က ကျောပေါ်မှာပါပဲ။ သို့သော် ပါးပေါ်

မှာ ရှိနေသည်ပါးကွက်ကျားလေးကတော့ ညီညာပြီး ချောမော လှပသည်မျက်နှာလေးကို မြင်စေရတာ အမှန်ပါလေ။

“ဘာမှာချင်သလဲ နီနီ”

ကားရပ်ပြီးမေးလိုက်သည်ကိုကိုအနီးသို့ သူမခြေလှမ်း ရွှေ့သွားလိုက်စဉ် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ သူ ဖျတ်ခနဲထထွက်လိုက် မိလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ... ကိုကိုနဲ့ ရိုးရိုးစကားပြောတာကိုတောင် သူ့ရင်ထဲ ဒီလို ၂ ဝင်လာပြီလား။

“သားသားနို့မှုန့် ကုန်တော့မယ် ဦးနိုင်”

“အေးအေး... အပြန်ဝယ်လာခဲ့မယ်။ တာ့တာ”

ဘာသဘောလဲ... လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကိုကို ကြောင့် သူကြည့်လိုက်မိစဉ် နီနီက ဖိုးသား၏လက်ကလေးကို ကိုင်၍ ပြန်လက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

မင်းတော့ ရူးပြီ မျိုးမင်းသော်...

အခန်း (၁၄)

“သစ်ပင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ တောက်တဲ့ တောက်တဲ့ x x
နီလေဝသဟောနိုင်တဲ့ တောက်တဲ့တောက်တဲ့ x x x အို...ဟော
သံသံပေါ်ဦး x x x ခိုးရွာမလား တောက်တဲ့ အိုတောက်တဲ့ x x
ကလေးနှင့်အတူ ဝိုင်းရယ်သည့် ရယ်သံတွေက အိမ်
မှာ ညနေလေ၏။ အပေါ်ထပ်စဉ်ခန်းမှာ File တစ်ထပ်ကြီး
အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကိုကိုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လေ့
ဆင်လိုက်ပါသည်။

ဟော... ဒါ သူမက ဖိုးသားကို ထိုင်တတ်အောင်

ကျင့်ပေးနေတာပါလား။

“တောက်တဲ့က မထိုင်တတ်ပါဘူး နီနီရာ... ကပ်တဲ
အကောင်ပါကွ”

“အစ်ကိုကလည်း ကလေးငြိမ်အောင် ဆိုပြနေတာ
လိုက်မစပါနဲ့ရှင့်”

“ယုတ္တိရှိတာမျိုး ဆိုပေါ့ကွ။ မခိုင်တို့ ဖြူဖြူကျော်သိန်
တို့ဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်”

“ဪ၊ ကလေးသိပ်ဖို့ပါဆိုနေမှ အဲဒါမျိုးသွားဆို
သောက်ရှုကြယ်ညီနောင်က တလက်လက်တောက်ပလာမှာ
နော်... သားသားရယ်၊ သားလေးလေးက မထက်ဘူး၊ သိလား”

“ဘာမထက်တာလဲ”

“မထက်ဘူးဆိုမှတော့ တုံးလို့ပေါ့ရှင့်၊ သိပြီလား”

ကျိတ်ရယ်ကြလေ၏။ သူကလည်း သူကိုး။ လျှာအပြင်
မနေတတ်ဘဲ ကလေးချောနေသည့်သူမကို သွားပြောမိတာ
အရင်လို ဒေါသမဖြစ်မိဘဲ အားလုံးထိုင်နေကြသည့် ဧည့်သည်
ကော်ဇောထက်မှာပင် သူဝင်ထိုင်လိုက်မိပါ၏။

“မနက်စာ စားတော့မလို့လား၊ သား”

“မဆာသေးပါဘူး ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ မနက်က မုန့်ဟင်းခါး
စားထားတာ နှစ်ပန်းကန်ကြီးများတောင်လေ။ ကိုကိုဆင်းလာမှ
ခဲ အတူတူစားပါတော့မယ်”

ဖိုးသားက ထိုင်ဖို့ထက် လမ်းလျှောက်ဖို့ကိုသာ ပိုစိုင်း
ပြင်းနေတာမို့ နီနီလက်ထဲမှာ ခုန်ဆွဆွဖြစ်နေလေ၏။ ဒီနေ့တော့
သူမခေါင်းလျှော်ထားသည်ထင်ပါရဲ့။ ဆံပင်ကို တစ်ဝက်စည်းပြီး
ခွထားတာကိုး။ မျက်နှာထက်မှာတော့ မှုံ့နှံ့သာခပ်ပါးပါးရယ်လေ။

“နီနီမွေးနေ့က ဘယ်တော့လဲဟင်”

“ဘာလုပ်ဖို့မေးတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သိချင်လို့”

‘မွေးနေ့က ကျော်ခဲ့တာကြာပေါ့အစ်ကိုရဲ့။ ဘာလဲ၊ မွေး
နေ့ရှိရင် မုန့်ကျွေးခိုင်းမလို့လား’

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ ဒီလိုမျိုးတစ်ခုခုချက်စားကြ
ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“အစ်ကိုမပြန်သေးရင် နီ ချက်ကျွေးပါဦးမယ်ရှင့်။ ဘာ
မှားစားချင်လို့လဲ”

ကြည့်စမ်း!... မပြန်သေးရင်တဲ့။ သူ့ကို ဒီမှာမနေဘဲ

အတင်းကို ပြန်စေချင်နေတာများလား။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ လာ အပါးဒိုနေတဲ့လူလို့ ထင်မှာကိုတော့ သူ့အစိုးရိမ်ဆုံးပါလေ။ ကို ကိုမှာဖြင့် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ အလုပ်များနေပြီး သူလိုလူလွတ် က ယောင်ခြောက်ဆယ်လုပ်နေပုံမျိုးကို။

“ပြန်တာတော့ ပြန်တာပေါ့ နီရယ်။ ကိုယ်က မုန့်ဟင်း ခါးထက် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို ပိုကြိုက်လို့ပါ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ဦးနိုင်နားတဲ့တစ်ရက် ချက်ကွေး မယ်လေ။ ဘယ်လဲ သားသားရဲ့၊ တစ်ခါမှမငြိမ်ပါလားကွာ။ နေ့ လယ် (၁၂)နာရီထိုးနေပြီး တစ်ရေးမှေးသင့်ပြီ ကလေးရဲ့”

ကြည့်! ကိုကိုအားတဲ့နေ့မှတဲ့။ မျက်နှာကလည်း လိုက် လိုက်တာနော်။ အိမ်ကြီးရှင်ကိုကျ Boss ဆိုပြီး သူနဲ့ခွဲခြားခွဲခြား မလုပ်သင့်ပါဘူး။ တကယ်ဆို သူ့မှာလည်း အလုပ်အကိုင်ရှိထား ပြီးသားပါ။ ခုလောက်ဆို ဟိုကောင်ရာဇာတို့အုပ်စု သူ့ကိုအဘယ် ပျံ ကျိန်ဆဲနေပြီလဲမသိ။ သူကတော့ ပုလဲနှင့်မစေ့စပ်ချင်၍ အပြန် ဆုံးနည်းဖြင့် Express စီးပြီး ဒီကိုလစ်လာခဲ့တာကို။

“သူမှမအိပ်ချင်တာကို အတင်းမသိပ်ချင်နဲ့လေ”
“ကလေးဆိုတာ အချိန်နဲ့အိပ်တတ်ကြတာရှင်။ မနက်

တို့ (၅)နာရီ (၆)နာရီလောက် အစောကြီးထရင် (၉)နာရီ (၁၀) နာရီလောက်မှာ ပြန်အိပ်လေ့ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခါ နေ့ခင်း (၁)ချက်တီး (၂)ချက်တီးလောက် တစ်ခါထပ်အိပ်တာမျိုး။ ဒီလူ တလေးကဖြင့် မနက်(၆)နာရီကြီးနိုးပြီး ခုထိ တစ်မှေးမှပြန်မအိပ် လို့ပေါ့”

ကြည့်ပါဦး... တကယ့်ကလေးအမေတစ်ယောက်လို အစစအရာရာကို သိသိနေလွန်းတာလေ။ ဒီအစလေး ဆွဲမိရုံနဲ့ သူမ၏တကယ့်အစစ်အမှန်အရည်အချင်းကို ဘယ်သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူ့ကိုဆက်ကြည့်ကြတာပေါ့ နီနီရာ။

“ဟောကြည့်... ကောင်းကောင်းဖြင့် မထိုင်တတ်သေး ဘူး လမ်းလျှောက်ဖို့ချည်း ပြင်နေတော့တာပါလားကွယ်။ သား မခြေမခိုင်သေးတာ၊ မသိဘူးလား”

အာပူး အာပူးနှင့် စကားပြန်ပြောသည့်ဖိုးသားကြောင့် သူမမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးနုနုထင်လေ၏။

လှတယ်... ဒီကောင်မလေးဆီမှာ ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက် နဲ့ အင်မတန်လှပသည့်အပြုံးမျိုး ပိုင်ဆိုင်ထားတာအမှန်ပါပဲ။ ညီသော် ဘေးမှာရှိနေသည့်သူ့ လိုလူကို မသိမမြင်ယောင်ဆောင်

နေတာကိုတော့ ခံရခက်တာလေ။

“နီနီထိန်းလာတဲ့ကလေး ဘယ်နယောက်လောက် ငြိလဲ”

စပ်စုရန်ကောဟူသည့်အကြည့်က သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာပါ၏။ အနီးနားရှိနေသည့်အလုပ်သမားတွေအကုန် ကိုယ်အလုပ်ကိုယ်သွားလုပ်ကြပြီပို့ သူနှင့်နီနီသာ ကျန်ရစ်တော့တာလေ။ ကလေးအပါအဝင်ပေါ့။

“အများကြီးပေါ့၊ အဲဒီကလေးတွေ ထိန်းဖို့မလိုတော့ဘူး အရွယ်ရောက်မှ နောက်ထပ်အလုပ်ထပ်ပြောင်းတာ”

“ထိန်းခဲ့တဲ့ကလေးတွေထဲမှာ ယောက်ျားလေးများလား၊ မိန်းကလေးများလား”

“အင်း... ယောက်ျားလေး များတာပေါ့”

“နီနီက ကလေးချစ်တတ်ပုံရတယ်နော်”

“ကလေးမချစ်တဲ့လူရယ်လို့ ဒီလောကမှာ ရှိလို့ထင်အစ်ကိုရဲ့။ အဲဒီလိုလူတွေမျိုးသာရှိရင် အစ်ကိုတောင် လူဖြစ်ဖို့ရလာမှာမဟုတ်ဘူး”

နိပ်ကွပ်ပြန်ပြီ။ သူ့ကိုအကွက်ရတာနဲ့ တွယ်လိုက်တာ

ကိုး။ သူ့ပုံစံကိုက ကလေးမချစ်တဲ့ပုံ ပေါက်နေတာလေ။ သူမရှေ့မှာ ဖိုးသားကို ကလူကျီစယ်မှုမျိုး တစ်ကြိမ်မျှမလုပ်ဖြစ်ခဲ့မိတာကြောင့် နောင်တက ရချင်ချင်ပါ။

“ကိုယ် ကလေးချစ်ပါတယ်ကွာ”

တုန့်ပြန်မှုမရှိပါ။ သူ့လို ရုပ်ရည်အဆင့်အတန်းမျိုးကို Welcome အမြဲရှိတတ်ကြပါလျက် ဤဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေး ခဲ့ညပေကွာပြုသလိုဟန်က ရင်ကို ထိထိခိုက်ခိုက်ဖြစ်စေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မင်းဘယ်လိုလဲ မျိုးမင်းသော်။ နီနီဆိုတဲ့ အညတရ မိန်းကလေးကို သာမန်မဟုတ်တဲ့ခံစားချက်တွေနဲ့ ငြိတွယ်ချင်နေပြီလား။ ဘာမှန်းမသေချာတဲ့အခြေအနေနဲ့ မရေမရာဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ရေးချင်နေတာ အရှူးလုပ်ရပ်ဖြစ်မှာပါလေ။

“မယုံဘူးလား”

“နီနီဘာဆိုလို့လဲ အစ်ကိုရဲ့”

“နီကလည်းကွာ ကိုယ့်ကိုဆို ကိုကိုနဲ့မဆိုင်သလို ခွဲခြားခွဲခြားနဲ့ချည်း ဆက်ဆံတယ်”

“အို! နီနီအစ်ကိုတို့က ဒီအိမ်မှ ခင်မင်ရတဲ့ဟာ။ ဘယ်

သူ့ကိုမှ လိုတယ်ပိုတယ်မျိုး မသတ်မှတ်ပေါင်”

“ကိုယ်နဲ့က ကိုကိုထက်အရင်တွေ့ဖူးတာပါ နီရာ။ ကိုယ်ကို ပိုရင်းနှီးသင့်တာပေါ့လို့။ မဟုတ်ဘူးလား”

သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သူ့ကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ သေချာတယ်... ကားပေါ်မှာဆိုခဲ့တာကို သူမလုံးဝမမှတ်မိတာလေ။ ဘာမှမကြာသေးတဲ့ကာလတိုလေးကို ဒီလိုပဲ အလွယ်တကူ သူမမေ့လွယ်တတ်လေသလား။ ခက်ပါရဲ့ နီနီ။

“နီတို့ ဘယ်တုန်းက တွေ့ဖူးလို့လဲ”

“တကယ်မမှတ်မိတာလား”

“နီ ဒီရောက်တာ ဘာမှမကြာသေးဘူးလေ။ ဒီအိမ်ကို ရောက်တာနဲ့ အလုပ်တန်းရတဲ့ဟာကို။ အစ်ကိုနဲ့ဆုံစရာ ဘယ်နေရာမှာရှိလို့လဲ... ပြောပါဦး”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အဟုတ်ကို တကယ်ပင် သူ့ကို သူမ မမှတ်မိတာကို။ ဘယ်လိုပဲ ရုပ်ဖျက်ထားပါစေ၊ ဒီမေးခွေလှလှလေးကို သူ မှတ်မှတ်ရရကြီးရှိနေတာပါ။ ပြီးတော့ ရင်ထဲသို့ အေးမြသွားစေမည့်အသံချိုချိုမျိုးလေးက မိန်းကလေးတိုင်းမှာ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။

“သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦး နီရဲ့။ ကိုပယ်တို့ ဒီရန်ကုန်

မရောက်ခင်မှာ ခပ်ကြာကြာကြီးတွေ့ဖူးခဲ့တာပါ”

“ရန်ကုန်မရောက်ခင်?”

“ဟုတ်တယ်”

“နီ ရန်ကုန်ရောက်တာကို အစ်ကိုက ကြိုသိနေတာပေါ့လေ။ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကိုယ်တို့ Express ကားပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်ခဲ့ဖူးတာလေ။ မင်းတောင်မှ ကိုယ့်ဒူးကို နာအောင်တိုက်သွားသေးတာ မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင်!”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး ဟသွားလျက် အံ့ဩသွားရပါ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ တကယ့်ကို သတိမထားမိခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလို တစ်အိမ်တည်းလာနေရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှထင်မထားဘဲကိုး။ ဘုရားရေ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလူနဲ့နီက နေရာတစ်ဌာနထဲ အတူနေဖြစ်ခဲ့တာပါလဲ။ ဘိုးဘိုးဆီကနေ အရိပ်ဖျောက် ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့နီသတင်းကိုများ သူ့သိနေလေပြီလား။

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်လျက် စိုးရိမ်စိတ်က ရုတ်ချည်းဝင်လာလေသည်။ ဘုရား... ဘုရား... နီကိစ္စတွေကို ဒီအိမ်မှာ

ဘယ်သူမှမသိစေချင်ပါလေ။ နို့ကမ္ဘာကြီးကို ဒီထက်ပိုပြီး မကျဉ်း
စေချင်တာအမှန်ပါပဲ။ ကျေးဇူးပြု၍ နီ ခြေချနိုင်မယ့်နေရာလေး
တစ်ခုလောက်တော့ ချန်ထားပေးလှည့်ပါလား လောကကြီးရယ်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မှတ်မိပြီလား”

“ဟင့်အင်း... နီ မသိဘူး”

“မျက်စိမှိတ်မညာချင်နဲ့နော်၊ ကိုယ်က မင်းကိုကောင်း
ကောင်းကြီးမှတ်မိတယ် နီနီရဲ့။ အထူးသဖြင့် မင်းရဲ့မေးစေ့လေး
ကိုပေါ့။ ကိုယ့် Memory တွေ အကောင်းကြီးရှိသေးတယ် နီနီ”

“မသိဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ပါဘူး။ လာ၊ သား။ တိတိ
တို့ သွားအိပ်ချိန်တန်ပြီ”

ကလေးကို စွေ့ခနဲကောက်ချီလျက် ထထွက်သွားတာ
မို့ သူ မတားဖြစ်တော့ပါလေ။ သေချာပါပြီ။ ဒီကောင်မလေးဆို
မှာ ဖုံးဖိသိုဝှက်ထားတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ တော်တော်များများ ရှိ
နေမှာလေ။

လှေကားမှတက်လာစဉ် အပေါ်ထပ်မံညှိခန်းမှာ အလုပ်
ရှုပ်နေသည့်ဦးနိုင်ကို ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် မြင်လိုက်ရပါ
၏။ တော်ပါသေးရဲ့... နီမျက်နှာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာကို မခိုင်

မိလို့လေ။ သားသားနှင့်အတူ အခန်းတွင်းဝင်လျက် တံခါးကို
စေ့ပိတ်ထားလိုက်မိပါသည်။

အရင်ဆုံး ရေတစ်ခွက် ထည့်သောက်လိုက်ပြီး ရင်ထဲ
ကို အေးမြစေလိုက်၏။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုချပြီးမှ သားသားကို
ပွေ့ချီရင်း ချောသိပ်ရလေတော့သည်။ နေ့ခင်းမှေးချိန်ရောက်ပြီ
ငွေ့ဝန်းသော်တာ၊ တစ်ရေးဖြစ်ဖြစ် အိပ်လှည့်ပါကွယ်။ သားသား
အိပ်သွားရင်လည်း အရင်လို အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူလုပ်လိုတောင်
ရပါတော့မလား။ အခုတလော ဦးနိုင်ရဲ့ညီက နီဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်
မှာ ဝေ့လည်လည်ဖြစ်နေတာကိုး။

“သစ်ပင်ပေါ်မှာ ငှက်ကလေး x x x မေမေအသိုက်လုပ်
၍နေ x x x ဥကလေးနှစ်လုံးအထဲမှာ x x x ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်
ပေါက်လာစွာ x x x မေမေလာပါ ပီပီးပီ x x x အစာကို ခုယူခဲ့
ပါ x x x မေမေလာပါ ပီပီးပီ x x x အစာကို ခုယူခဲ့ပါ x x x

အခန်းထဲမှာ ဟိုဒီလမ်းလျှောက်ရင်း ချောသိပ်လိုက်တာ
နာရီဝက်အတွင်း မျက်ခွံလေးလာသည့်သားသားက သိပ်မကြာ
ခင်မှာ အိပ်ပျော်သွားပါ၏။ ကုတင်ထက်မှာ အသာချပေးလိုက်
ပြီး ဝှမ်းစောင်ပါးပါးလေး ခြုံပေးလိုက်ပါသည်။ လန့်နိုးမှာကို

စိုးရိမ်တာမို့ ခေါင်းအုံးသေးသေးလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အသာ
လေးတင်ပြီးမှ လေကောင်းလေသန့်ဝင်ရန် ပြတင်းပေါက်တွေ
ကို သေချာဖွင့်ထားလိုက်ပါ၏။

တံခါးကိုအသာပြန်စေ့ထားလှိုက်ပြီး ထွက်လိုက်စဉ် ယခု
တိုင် အပေါ်ထပ်ညှပ်ခန်းမှာ ရှိနေသည့်ဦးနိုင်ကြောင့် အံ့ဩမိလေ
သည်။ ဒီအချိန်ရောက်တာတောင် နေ့လယ်စာ မစားသေးပါလား
နော်။

“ဦးနိုင်”

“ဟင်”

“ထမင်းမစားသေးဘူးလား”

“အင်း၊ ဆာတော့ဆာနေပြီ၊ ဒီနောက်ဆုံးစာရင်းက ဒီ
လောက်စစ်နေတာတောင် တစ်ခါပေါင်းရင်တစ်မျိုး၊ နှစ်ခါပေါင်း
ရင် နှစ်မျိုး ပြန်ပြန်ဖြစ်နေလို့”

“နီ ကူပေးရမလားဟင်”

“နေပါစေ... ရပါတယ်”

“Calculator နဲ့ပေါင်းရတာပဲ ဦးနိုင်ရဲ့။ ဒီလောက်တော့
နီလည်း ကူပေးလို့ဖြစ်ပါတယ်”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ Calculator ကို နီဘက်သို့ရွှေ့ပေး
လိုက်တာမို့ ခုံမှာအသာထိုင်လိုက်ပါ၏။ မျက်စောင်းထိုးနေရာမှာ
ထိုင်ဖြစ်တာမို့ လူမြင်မသင့်တာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်တာပါဘဲ။ နီ၊
လက်ထဲသို့ စက်ရောက်စဉ်မှာ ဦးနိုင်က ထိုစာအုပ်လစဉ်စာရင်း
ကို စရွတ်ပြီမို့ လက်ကိုခပ်သွက်သွက်နှိပ်လိုက်မိလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒီနေ့သတင်းစာပါခင်ဗျ”

“ထားခဲ့လိုက် ဖိုးချို”

“ကြီးဒေါ်က ထမင်းခူးရတော့မလားလို့ မေးခိုင်းလိုက်
ပါတယ်”

“စားမယ်လို့ပြောလိုက် ဖိုးချို၊ ဒီမှာပြီးတော့မယ်။ အား
လုံး ဘယ်လောက်ရလဲ နီနီ”

“သုံးရာနှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါရပြီး နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပေါင်း
မှ လွဲကုန်တာ။ ကဲကဲ... စားကြစို့”

“နီ သိမ်းထားပေးပါ့မယ်”

ထမင်းစားရန် ဦးနိုင် ဆင်းသွားပြီမို့ စားပွဲထက်ရှိ စာ
ရွက်စာတမ်းတို့ကို စနစ်တကျ စီထပ်လိုက်ပါသည်။ ယနေ့ထုတ်

ချစ်ခြင်းကိုဦးတည်ပြီး
စစ်ခင်းနေရတဲ့အစိုက်
ဘာမဟုတ်တဲ့ငါ့ကို
ငြိမ်းအေးခြင်းသဝဏ်လွှာနဲ့
ရောပြီးပစ်လိုက်တဲ့မြားတံက
နှလုံးသားကို အဆုံးတိုင်
တိုးဝင် ဈေးစိုက်သွားတာလေ....

အခန်း (၁၅)

အိပ်မက်တွေ မကောင်းတော့ပါ။ ဘိုးဘိုးစိတ်ပူနေသည်
ဟုသည့်စာသားထဲမှာ စိုးရိမ်စရာတွေ ပါနေတာမဟုတ်ပါလား။
အသက် (၇၀)ကျော် သန်သန်မာမာဘိုးဘိုးက တရှောင်ရှောင်
ဖျားနာတာမျိုးမရှိဘဲ ဖြစ်လာရင် ဝန်းဒိုင်းဖြင့် သတိလစ်သွားတာ
နဲ့ တစ်ကြိမ်ဆို ဆိုသလောက် အကြီးကြီးဖြစ်တတ်တာပါ။ အခု
လည်း စိတ်ပူစရာဖြစ်အောင်များ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလား။

'လပြည့်'လေးတစ်ဖက်နှင့် မအားလပ်သည့်မကပင် မနေ
နိုင်ဘဲ ကြော်ငြာထည့်တာက အဆန်းပေပဲကို။ ကြော်ငြာက

ကံစရက်တည်းမဟုတ်ဘဲ တစ်လလုံးလုံး သတင်းစာတိုင်းမှာ ဆက်တိုက်ပါလာတာမို့ ရုပ်စစ်မှာ တုန်လှုပ်မိတာအမှန်ပါပဲ။ ဘိုးဘိုးတော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။ ပထမတော့ နို့ကိုစိတ်ဆုံးပြီး အမွေဖြစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြော်ငြာမည်ဟု ထင်ထားတာပါ။

မမကိုလက်ထပ်ပေးပြီး နီ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတာနှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို အမွေခွဲပေးမည်ဟု သတ်မှတ်ထားတာလေ။ မမအိမ်ထောင်ဘက်ကလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်ဝသည့်လူမို့ အမွေကိစ္စကို နီတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး မမက်မောလှပါလေ။ နှစ်ဖက်ပြေးကြည့်မှ အုပ်ထိန်းသူဆိုလို့ ဒီဘိုးဘိုးတစ်ဦးသာ ရှိတာမို့ အိမ်ခွဲနေရန်လည်း စိတ်ကူးမရှိ။ မမ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ခင်ပွန်းမိနောက် လိုက်သွားစဉ်က လူမမြင်ကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်ကျိတ်သုတ်တဲ့ဘိုးဘိုးကို နီပဲသိမြင်ခဲ့တာပါလေ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဘိုးဘိုးကို အသိမပေးပေမယ့် မမကိုတော့ နီဆက်သွယ်ရတော့မှာအမှန်ပါပဲ။ ဒီအိမ်မှာနေတာကို မသိစေချင်ပေမယ့် နီဒုက္ခရောက်မှာကို စိုးရိမ်နေမည့်မမအတွက် သတင်းတော့ ပေးရမည်သာ။ အင်း... လူတိတ်ချိန်ညှိပိုင်းတော့ Phone ခိုးဆက်ရတော့မှာပါပဲ။

“နီနီ”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ”
နောက်နားဆီမှ ကပ်ခေါ်လိုက်တာမို့ အလန့်တကြား လှည့်လိုက်မိစဉ် ခုံပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်၍ ပြတင်းမှန်ကို ဖုံးသုတ်နေသည့်အဖြစ်ကို မေ့သွားပြီး လူက ယိုင်ခနဲလဲလေ၏။

“အမေ!...”

နီခါးကို ထိန်းကိုင်ပေးလိုက်သည့်အဖြစ်ကြောင့် မျက်နှာခဲခနဲဖြစ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားရပါ၏။ ဖြစ်လိုက်ရင် တစ်လွဲကြီးပါလားနော်။

“ဦး... ဦးနိုင်၊ ကန်တော့... ကန်တော့”

“ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ သားရော”

“အိပ်... အိပ်နေတယ်”

အစီအစဉ်မကျဖြစ်သံက ကတုန်ကရင်။ ဘယ်နှယ်က ဘယ်လို ညနေမစောင်းခင် ဦးနိုင်ပြန်ရောက်လာတာပါလိမ့်နော်။ စိတ်ထဲမှာ ခိုးလုပ်ချင်တာကြောင့် မလုံမလဲဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ

ရင်တုန်ပန်းတုန်ကိစ္စက ဖြစ်ရတယ်လို့။

“ပြောစရာရှိလို့ လာဦး”

ဦးဆောင်ခေါ်ရာ အပေါ်ထပ်စဉ်ခန်းဆီသို့ ဦးနိုင်နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ဦးနိုင်က ခုံမှာအရင်ဝင်မထိုင်ဘဲ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ရေသန့်ဘူးထဲမှရေကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့လိုက်ပြီး နို့ကို ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“သောက်လိုက်လေ၊ လန့်သွားတယ်မဟုတ်လား”

အလို! နီ လန့်သွားတာကိုလည်း သိလိုက်တာပါပဲလား။ အင်းပေါ့လေ၊ ဦးနိုင်အတွက်က အိမ်ထောင်သည်မို့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို အထူးအဆန်းဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။ နို့မှာသာ၊ နို့မှာသာ ရင်ခုန်လှိုက်မောမှုအတိနဲ့ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာတာလေ။

“ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“အင်း၊ ပြောချင်တာထက် မေးချင်တာပါ”

ဘုရားရေ! . . . မေးချင်တာတဲ့။ ဘာမေးမလို့ပါလိမ့်။ နီလျှို့ဝှက်ချက်ကိုများ သိသွားပြီလား။ နီဖုံးဖိသိုဝှက်တဲ့ကိစ္စကိုသာ သိသွားရင် ဘိုးဘိုးဆီအကြောင်းကြားပြီး ကိုဘုန်းလာခေါ်တာနဲ့

ကြုံရတော့မှာကို။

ရေမသီးအောင် ဂရုစိုက်ပြီး သောက်လိုက်ရပါ၏။ ဦးနိုင်က စာအိတ်ဖြူတစ်ခုကို Attache - case ထဲမှထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

“လစာ ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ”

“ရှင်”

“နီနီရောက်ကတည်းက လစာပေးတိုင်း မေးနေကျမေးခွန်းပါကွ။ ဘာကိုလန့်ပြန်တာတုန်း”

“ဟိုလေ . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“နီနီကိုခန့်ထားတာ ကလေးထိန်းဖို့တစ်ခုတည်းပေးမယ့် အိမ်အလုပ်ကိစ္စတွေရော၊ မီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေကအစ ကိုယ့်အဝတ်အစားတွေအထိ လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်ပေးတာ ကြာပြီလေ။ ကလေးထိန်းသီးသန့်လစာတစ်ခုတည်းပဲ ယူနေတာဆိုတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ယူဆပြီး အခုထပ်မေးရတာပဲ”

“နီမလိုချင်ပါဘူး ဦးနိုင်။ ဒီအိမ်မှာ လုံလုံခြုံခြုံနေခွင့် ဝဝလင်လင်စားခွင့်ရရုံနဲ့ နီအတွက် လုံလောက်ပါပြီ ဦးနိုင်။ နီအပေါ် တကယ့်မိသားစုဝင်လို နွေးထွေးမှုပေးနိုင်တဲ့အတွက် လစာ

ထက်ပိုပြီး ဘာကိုမှမလိုချင်လို့ နီ မတောင်းဆိုတာပါ”

ဦးနိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်လေ၏။ ရှေ့မှာ အဆင်သင့်တင်ထားသည့်စားအိတ်ကိုလည်း နီထံသို့ လှမ်းမပေး သေးပါချေ။ ဘာများထပ်ပြောဦးမလို့ပါလဲ။

“ကိုယ်က မတရားသလိုဖြစ်နေပြီလားလို့ ယူဆမိလို့ပါ နီနီ။ ကလေးကို မတန်တဆခိုင်းစားပြီး မစို့မပို့ မဖြစ်စေလောက် လေး ပေးတယ်လို့ချည်း ခံစားနေရတာအမှန်ပဲ”

ကလေးကိုတဲ့လား။ ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲခံစားလိုက်ရလေ ၏။ တကယ့်ကို သိမ့်ခနဲပါပဲ။ နီတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းမြနွေးထွေး သွားစေသည့်ခံစားချက်ကို ဘာကြောင့်များ ဖြစ်စေပါသလဲ။ မပုံ မရဲခိုးကြည့်လိုက်မိစဉ် ဦးနိုင်အကြည့်တို့က စားပွဲထက်မှာ ငြိမ် သက်စွာရှိနေပါသည်။

“မဟုတ်တာဘဲ ဦးနိုင်။ နီအတွက် အပိုသုံးစရာလည်း မလိုအပ်လို့ပါ။ လက်ရှိလစာနဲ့ နီ လောက်ငှပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် နီနီမျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့် လဲ”

“ဟင်!”

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဆောင့်ပြည်လေ၏။ ထင်မထားသည့်မေး နှုန်းက အလစ်အငိုက်ထွက်လာပါရောလား။ ရုတ်တရက်မို့ ဘာ ပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဦးနိုင်ကိုအငေးသား ကြည့်နေမိတာ မိနစ်အတော်ကြာသွားလေ၏။ ဒီတစ်ခါဖြင့် ဦး နိုင်အကြည့်တို့က နီမျက်နှာမှာ တည့်တည့်ကြည့်လျက်သား ရှိ နေလေသည်။

ဖြေပေတော့ နီနီ၊ ကြိုစဉ်းစားထားခြင်းမရှိသည့်အဖြေ ကို မည်သို့စီချပြီး ပြောရပါ့မလဲ။ ဒီလိုမေးချလိုက်မယ်လို့ နီမှ ဆွတ်လင့်မထားမိတာလေ။ မျက်နှာမသာမယာတာတဲ့လား။ ဘယ် ဆိုများသိလိုက်တာပါလိမ့်။ ခုနောက်ပိုင်းမှာ နီအနီးဆုံးမှာ တဝဲ ဆည်လည်ရှိတတ်တာ ဦးနိုင်ရဲ့ညီ၊ မျိုးမင်းသော်သာ ရှိနေတတ် တာလေ။ ဦးနိုင်ကိုက အလုပ်သွားချိန်နဲ့ပြန်ချိန်နှစ်ခါမှာသာ မျက် နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် နီမျက်နှာ မကောင်းတာကို ဘယ်လို ခြင်သွားရတာပါလိမ့်နော်။

“နီနီ”

“ရှင်”

“ဖြေလေ”

“နိဘာမဖြစ်ပါဘူး”

“မညာပါနဲ့ နီနီ၊ ဒီလိုမျက်နှာညှိနေတာကို ကိုယ်သတိပြုမိတာ နှစ်ပတ်ကျော်နေပြီ။ အရင်ကဆို သားကို ချောမြူသံ ကဗျာရွတ်သံ၊ သီချင်းဆိုပြသံနဲ့ အမြဲကြားခဲ့ရတဲ့ နီနီအသံ နှုတ်တလော တိတ်ဆိတ်နေတာ အသိသာကြီး”

အို! တကယ်ပဲ သတိထားမိနေတာပါလား။ စကားတွေ ပေါက်ပေါက်ဖောက်ပြီး လမ်းစမ်းလျှောက်နေပြီဖြစ်သည့် ‘ငွေဝန် သော်တာ’ လေးကိုသာ ဂရုတစိုက်စောင့်ကြည့်နေပါလျက် နီနီ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှုကို ဘယ်လိုများသိသွားရတာပါလဲ။

“ခါတိုင်းက လစာကို ဒေါ်ကြီးကနေတစ်ဆင့် ပေးခဲ့တာ မို့ ကိုယ်နဲ့စကားလက်မဆုံတာ ကြာပေမယ့် မင်းမျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းလဲနေတာကိုတော့ ကိုယ်သိနေပါတယ် နီနီ။ ခဏတာပဲ ဖြစ်မှာပါလေဆိုပြီး ကိုယ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် ဒီညှိုးငယ်တဲ့ ပုံစံက လုံးဝမပြောင်းလဲသွားတာမို့ အခုလိုဖွင့်မေးရတာပဲ”

နှုတ်ဆိတ်နေမိပါသည်။ ရစ်ဝဲလာသည့်မျက်ရည်တို့ကို အသာသိမ်းဆည်းလိုက်မိပြီး ရင်ထဲမှင့်ချင်လာသည့်စိတ်ကို ကျိတ်မှိတ်ဖြေဖျောက်ရတာလေ။ နီ ဘာကြောင့် သတိမထားမိရတာ

လိမ့်။ နီကို ဘာသိဘာသာနေပြီ အပိုစကားသိပ်မပြောဖြစ်သည့် ဦးနိုင်ကို ဘာကြောင့်များ ဂရုမပြုခဲ့မိတာလဲဟု နောင်တက ရင်မှာဖြစ်တည်လာလေသည်။ ခက်ပြီကော နီနီ။

“မဖြေနိုင်တာလား... မဖြေချင်တာလား”

“ဟင့်အင်း”

“ပြောတော့ဖြင့် မိသားစုလိုပဲ နွေးထွေးပါတယ်ဆို။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိသင့်တယ်လို့ ကိုယ်ယူဆတယ် နီနီ။ ဒီမှာမပျော်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အဓိက Reason က ဘာလဲဆိုတာ သေချာသိမှ နီနီအတွက် အခက်အခဲကို ကိုယ်ဖြေရှင်းပေးလို့ ရနိုင်မှာလေ”

“အို! နီ ဒီမှာမပျော်ဘူးလို့ ထင်ရတာလဲ၊ မဟုတ်တာ”

“မပျော်ဘူးဆိုရင် ဘာကြောင့် မျက်နှာညှိရတာလဲ။ ပြော...”

ထပ်မံနှုတ်ဆိတ်သွားရပြန်လေ၏။ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ နီ အခက်အခဲကို ဦးနိုင် ဖြေရှင်းပေးလို့ ရတာမှမဟုတ်တာလေ။ အရှက်လုံးလုံးကြီး ကွဲခဲ့ရတဲ့ သတို့သားဆို နီကို ဘယ်လောက်များ ဒေါသတွေဖြစ်နေမလဲ။ ဘိုးဘိုးခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ဆိုတာက

သတင်းစာထဲမှာသာ ပါတာလေ။ တကယ့်အပြင်မှာ နို့ကိုရိုက် နှက်ဆုံးမတဲ့အထိ ဒေါသတွေဖြစ်တည်နိုင်အောင် နို့ကိုယ်တိုင်က အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့မိတာ တကယ်ပဲကိုး။

“ညှိကြောင့်လား”

“ရှင်...”

“နို့အနေကြပ်အောင် ညီနောင်ယုတ်လို့များလားလို့ ပါ။ အချိန်တန်ရင် မအေအိမ်ပြန်ရမယ့်ကိုယ့်ညီကို ကိုယ်ထိန်း ထားပေးနိုင်ပါတယ် နို့နို့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို့ကြောင့်မဟုတ်ရပါဘူး ဦးနိုင်”

“ဒါဆို ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ ကိုယ့်ကြောင့်များလား နို့နို့ ဟင်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ ဦးနိုင်ကလည်း”

ခေါင်းရောလက်ပါ ခါပြလိုက်တာမို့ ဦးနိုင်မျက်နှာ ဝင်း သွားတာကို သိလိုက်ပါသည်။ ဒုက္ခပဲ... နို့တော့ ဦးနိုင်ရှေ့မှာ တရားခံလို အစစ်ဆေးခံနေရပြီလေ။ မပြောပါရစေနဲ့လား ဦးနိုင် ရယ်။ နို့အပူတွေကို ဦးနိုင်ဆီ ကူးစက်ပူလောင်မှာမျိုးကို မလို လားလို့ပါပဲ။

“ကိုယ့်ကြောင့်လည်းမဟုတ်ပြန်ဘူးဆိုရင် သားကြောင့် လား”

“ပိုတောင်ဝေးသွားသေးတယ်၊ ဦးနိုင်ကလည်း သား သားကို နီဘယ်လောက်ချစ်မှန်း သိသားနဲ့ကို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်လည်းမထင်ပါဘူး။ အခုဆို သား က ကိုယ့်ကို နို့နို့ကိုကပ်သလောက်တောင်မှ မကပ်တော့တာ အသိပဲလေ။ ဒါဆိုရင် မဟုတ်မှလွဲရော့၊ အိမ်ပြန်ဖို့များ”

“ဟင်! ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ။ မပြန်ပါဘူး။ နီ လုံးဝမပြန် ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ်ကလည်း အတင်းကြီးမနှင်ပါဘူး နီနီရဲ့။ စကားအဖြစ်မေးလိုက်မိတာပါ။ ကဲပါလေ၊ အခုမဖြေနိုင် ရင်လည်း ရှိပါစေတော့။ နီနီစိတ်ထဲ အလိုလိုပြောချင်လာတဲ့အခါ အချိန်မရွေး ကိုယ့်ကိုပြော... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

“လိုအပ်တာရှိရင်လည်း အားမနာဘဲပြောဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးနိုင်”

“မျက်နှာညှိုးနေတာချည်းမြင်ရတော့ ကိုယ်လည်း ဘယ်

နေသာပါမလဲ နီနီ။ ကိုယ်တို့အိမ်က နီနီရောက်လာမှ ရယ်သံတွေ
ဝေစီခဲ့ရတဲ့အိမ်ပါ။ နီနီကိုယ်တိုင်မပျော်ရင် ကျန်တဲ့လူတွေလည်း
ဘယ်စိတ်ချမ်းသာပါ့မလဲ”

“စိတ်ချပါ ဦးနိုင်”

“ဒီမှာ ဒီလအတွက် လစာပါ”

“လမှမကုန်သေးတာ”

“နှစ်ရက်လောက် စောပေးလို့ ဘာမှပိုမထူးပါဘူးနီနီ
ရယ်။ ရော့”

ကမ်းပေးလိုက်သည့်စာအိတ်ကို ကမ်းယူမိစဉ် ဦးနိုင်နှင့်
မတော်တဆ လက်ဖျားချင်း ထိသွားပါတယ်။ နွေးခနဲဖြစ်သွားသည့်
အသိကြောင့် သတိထားမိသွားရပြန်လေသည်။

“ဦးနိုင်လက်...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ နေလို့သိပ်မကောင်းတာနဲ့ စောပြန်
ခဲ့တာ”

“အို! ဦးနိုင်ကလည်း နေမကောင်းတာကို အရင်မပြော
ဘဲ မဆိုတာကို အရင်မေးရတယ်လို့။ အဲဒါဆို ညနေစာ ထမင်း
မစားနဲ့တော့နော်။ တခြားတစ်ခုခုစားပြီး ဆေးသောက်ရမှာပေါ့”

“ပင်ပန်းပြီးဖျားတာပဲနေမှာပါ နီနီရာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့။ ကိုယ်
က ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့လူပဲဟာ။ ရပြီ... နီနီနားပါတော့”

သူကပဲ ပြောရတယ်လို့။ ကိုယ်နေမကောင်းတာကို ဂရု
မထားဘဲ နို့အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိတာကြောင့် ရင်ထဲမှာ တငြိမ်ငြိမ်
နွေးလာရင်း စိတ်ပူသွားရပါတယ်။ လူတစ်ဖက်သားကို ဦးစားပေး
တတ်တဲ့စိတ်ထားကိုက ဘယ်လောက်များ အားကျစရာကောင်း
လိုက်ပါသလဲ။ စိတ်ရင်းဖြူတယ်ဆိုတာကို မြင်တာနဲ့ သိစေတာ
အမှန်ပါပဲ။

နားတော့လို့ပြောတဲ့ ဦးနိုင်ကပင် နို့အနားမှထသွားပြီး
အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီမို့ ခုံမှထကာ သားလေး အိပ်နေသည့် နို့
အခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ခုနောက်ပိုင်း လမ်းစမ်းလျှောက်ပြီး စကား
တတွတ်တွတ်ပြောတတ်လာသည့်သားသားက အိပ်ရင်လည်း
မောပြီး အိပ်တာမို့ အိပ်ချိန်ကြာပါလေသည်။

အလုပ်ထွက်ချင်တယ် ထင်ရတယ်လို့။ လစဉ်ကြာလာ
သည်နှင့်အမျှ ကလေးနှင့်တစ်သားတည်းဖြစ်လာပြီး သံယောဇဉ်
တွယ်တာလာတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီကလေးကို နို့တူအရင်းလေးလို
ပဲ ထပ်တူချစ်တာမို့ ခွဲခွာရမှာကို တစ်ကြိမ်မှမတွေ့ဖြစ်ခဲ့။

ကြီးတကာကြီးထဲမှာ ဒီလိုသံယောဇဉ်ကြီးက အသေး
မျှင်ဆုံးနဲ့ အခိုင်ခံဆုံးဆိုတာကို နီလည်းအသိဆုံးပါလေ။ သွေး
သားရင်းချာ ဘိုးဘိုးကိုစွန့်ခွာခဲ့မိတဲ့နို့အတွက် လောကကြီးဒဏ်
ခတ်တာတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ရှင်။

အခန်း (၁၆)

ညက တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေပါ၏။ ညဘက် နို့ဆာ
တတ်သည့်သားသားဖို့ ဓာတ်တူးထဲမှရေနှေးဖြင့် နို့မှုန့်ဖျော် အအေး
ခံပြီး နို့ဘူး(ဆေးပြီးသားအသစ်)ထဲသို့ထည့်ကာ ဗီဂိုပုလေးပေါ်
မှာ တင်ထားပေးလိုက်ပါသည်။ နာရီလက်တံက သန်းခေါင်ယံ
အချိန် (၁၂)နာရီကို ညွှန်ပြနေတာမို့ အားလုံးအိပ်ပျော်ကြပြီမှန်း
ခန့်မှန်းမိလိုက်၏။

တံခါးမှ အသာဖွင့်ချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။ လူရိပ်
သော်မျှ မမြင်ရတာမို့ စိတ်ချစရာပါလေ။ မီးရောင်ခပ်မှိန်မှိန်ထွန်း

ထားသည့် အခန်းပြင်ကို အသာထွက်လိုက်၏။ ဖြေဖွဲ့လျှောက်
လာသည့်ခြေလှမ်းတို့က အပေါ်ထပ်ညှို့ခန်း Phone စင်ရှိရာ
သို့။

တစ်နေ့နီး ထလေ့ရှိသည့်ဦးနိုင်က အလွန်ဆုံး ည (၁)
နာရီနှင့် (၂)နာရီကြားမှာပါ။ ညက ဘာမှမစားဘဲ အစောကြီးအိပ်
သွားသည့်ဦးနိုင် နေမကောင်းတာမို့ မထလောက်တော့ပါဘူးဟု
တွက်ဆထားမိလေ၏။ Phone စင်အနီးမှ သက်မကိုခိုးရှိုက်လိုက်
ပြီး လေမှုတ်ထုတ်လိုက်မိတာက ပထမဦးဆုံးပါပဲ။ ဝန်းကျင်ကို
မျက်စိဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ Phone ခွက်ကို အသာလေး ‘မ’ယူ
လျက် ခလုတ်တို့ကို ခပ်သွက်သွက်နှိပ်လိုက်မိလေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသည့်အိမ်ထဲမှာ Phone နှိပ်သံကပင်
ကျယ်နေသယောင်။ ခွင့်မတောင်းဘဲ Phone ခိုးဆက်တာကို
မိသွားရင်တော့ ပြဿနာပါပဲ။ မေးတုန်းကတော့ မဖြေဘဲ လူ
ကြီးမသိအောင် ခိုးလုပ်တာကြောင့် အနည်းဆုံးတော့ အဆူခံရ
မှာ အသေအချာပါလေ။

သုံးခါမြောက်ခေါ်အပြီးမှာ Phone ကိုင်လိုက်သံကိုကြား
လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားရပါ၏။ မမပဲ ပြစ်ပါစေစေ၏။

“ဟဲ့လို”

သေချာတာပေါ့။ ခဲအိုဖြစ်သူ ကိုင်လိုက်ရင် Phone
ချလိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားတာမို့ နှုတ်ခမ်းကိုအသာကိုက်ရင်း
ပြုံးမိသေးသည်။ ချက်ချင်းမထူးဖြစ်တာကို မမ နားလည်ပါစေ
လား။

“ဟဲ့လို၊ ညအချိန်မတော်ကြီး ဘယ်သူလဲ”

“မမ... နီယီ”

“ဘယ်လို! နီနီ၊ ညီမလေးလား။ ဘယ်ကိုရောက်နေတာ
လဲ။ ဒီမှာ မမတို့ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေတယ်ထင်လဲ။ နင်နဲ့တော့
ခက်ပါရဲ့ဟယ်။ ကိုဘုန်းကိုမယူချင်ရင်လည်း မမကိုပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းပြောမှပေါ့။ ဒီမှာ ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲရတယ်ထင်တုန်း။
ကိုဘုန်းဆို ရှက်လွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် ကျရတာဟဲ့”

တရစပ် မေးလည်းမေး ပြောလည်းပြော ဆူလဲလည်းဆူ
နေသည့်မမက မမောပေမယ့် နားထောင်နေသည့်နီက မောနေ
ချေပြီ။ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့ နီအပေါ် မ
အဘယ်မျှချစ်သလဲဆိုတာ နီအသိဆုံးမဟုတ်လား။

“ဘာလဲ ကို၊ ဩတ်၊ နီနီဆက်နေတာ။ အင်းပါ၊ ဖြူ

လည်း ပြောချင်တာများလို့ ပြောနေမိတာပါ။ မဟုတ်ပါဘူး၊ နိနီ ညီမလေး”

“မမ”

“ပြောလေ၊ ပြန်လာတော့မလို့မဟုတ်လား”

“မလာချင်ပါဘူး။ သတင်းစာထဲမှာ မမ ကြော်ငြာထည့် ထားတာမြင်လို့ အဲဒါနဲ့ Phone လှမ်းဆက်ဖြစ်တာပါ”

“ခု ဘယ်မှာရောက်နေတာလဲ”

“ရန်ကုန်”

“ဟဲ့၊ အဝေးကြီးမှာ ဘာလုပ်နေလဲ”

“နီ အလုပ်ဝင်နေပြီ၊ အခု အဲဒီကပဲ လှမ်းဆက်တာ”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“နာနီ”

“ဟဲ့! လုပ်စရာရှားလို့ ကလေးထိန်းအလုပ်ကိုမှ ရွေးလုပ် ရလား နီနီရဲ့။ နင်ရထားတဲ့ဘွဲ့တွေ Diploma လက်မှတ်တွေ က အလကားချောင်ထိုးစရာလား... ဟင်”

ကရုဏာဒေါသနှင့် ဆူနေသည့်မမကြောင့် လက်ရှိအခြေ အနေကို နီမေ့နေလေ၏။ ခဲအိုပါ နီးပြီထင်ပါရဲ့။ မမစကားလှည့်

ပြောသံကို ကြားလိုက်ရတာကိုး။ မမရဲ့ယောက်ျားကတော့ တစ် ဦးတည်းသောသားမို့ နီကိုပါ ညီမအရင်းလိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။ မုန့် ဇိုးပေးရင်တောင် မမထက် ပိုပေးပြီး အလိုလိုက်ရင်လည်း မမ ထက်ပိုသည့်အစ်ကိုတစ်ယောက်ပါလေ။

အစ်မရင်းထက် ပိုအလိုလိုက်ရမလားဆိုပြီး နီကြောင့် နောက်ကွယ်မှာ မကြာခဏစကားများရတာ နီအသိဆုံးပါပဲ။ သား သားလပြည့်လေး ရလာမှသာ နီအပေါ် နည်းနည်းအချစ်လျှော့ သွားကြတာလေ။

“ရေငုံနှုတ်ပိတ်မနေနဲ့လေ”

“နီက ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ မမရဲ့”

“ဟဲ့၊ ဒီလောက်ပညာတတ်ထားတာကို အလုပ်ကောင်း ကောင်းလုပ်ရမှာပေါ့ နီနီရဲ့”

“မမရယ်၊ ပြောတော့ အလွယ်လေးပဲ။ နီက ဘိုးဘိုး လိုက်ရှာမှာကိုကြောက်လို့ ပုန်းနေရတာလေ။ အလုပ်လျှောက်တာ နဲ့ ရမယ်လို့မထင်ပါနဲ့။ ခုလျှောက် ခုရမှာမှမဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ နီထွက်ခဲ့တဲ့နားက မှတ်ပုံတင်ကလွဲပြီး ဘာအောင်လက်မှတ်မှ ယူ ခဲ့တာမရှိဘူး။ ကားစီးတာတောင် မေမို့မှတ်ပုံတင် Copy နဲ့စီး

ဲ့ရတာ။ နေတော့လည်း တည်းခိုခန်းမှာ အကြာကြီးနေလို့မရဘူး။ ဒီလိုအိမ်ထဲမှာရတဲ့အလုပ်မှ နို့အတွက် လုံခြုံမှုပေါ့မမရဲ့။ နေရာရော၊ စားစရာပါ အပိုမကုန်ဘဲ လစာအပြည့်အဝရတဲ့ အလုပ်လောက် အဆင်ပြေတာ ဘာရှိတော့မှာလဲ”

“ဘယ်လောက်ရလို့တုန်း”

“စားစရိတ်ငြိမ်း၊ ငါးသောင်း”

“အမယ်လေးတော်!... နင် ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်တုန်းက တောင် တစ်သိန်းကျော်ရတာ။ ဒီလောက်လေးနဲ့ ဘာသွားသုံးမှာတုန်း။ နဂိုကတည်းက လက်ဖွာတိသနဲ့”

မမ ညည်းသလိုပြောတာကို သဘောကျလျက် ပြုံးလေသည်။ လက်ရှိအခြေအနေကိုပင် နီ မေ့လျော့နေသည့်အဖြစ်ပါ။ ထားပါတော့... ဘိုးဘိုးစိတ်ဆိုးပြေတော့မှ အလုပ်ထွက်ပြီး အဲဒီကိုပြန်လာရမှာကိုး။

“အခု နီ လက်မဖွာတော့ပါဘူး”

“ပြောတာပဲ”

“သားသားရော”

“အေး၊ ကျန်းမာတယ်”

“ဒါဆို ဘိုးဘိုးရော”

“နင့်ကို အသေသတ်ချင်နေတာလေ”

မျက်နှာလေး ရှုံ့တွသွားမိတော့၏။ ဟုတ်မှာပါ။ ဒီပြေးအငယ်ကို တုန်နေအောင်ချစ်သလောက် ရိုက်စရာရှိရင်လည်း သက်မနေေးသည့်အဘိုးပေကိုး။

“သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်ခိုင်းတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“နင်တစ်ခုခုဖြစ်နေမှာစိုးရိမ်လို့ပေါ့ဟဲ့”

“နီ အဆင်ပြေပါတယ်”

“လိပ်စာပြောလေ”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ တော်ကြာ နီကိုခေါ်ခိုင်းရင် ပြဿနာသက်သွားမှာပေါ့”

“အေး၊ ကိုတုန်းကတော့ မရမကလိုက်ရှာမှာ ကျိန်းသေအသေအချာပဲ”

“ဖွဲ့မလျော့သေးဘူးလား”

“ဪ၊ ကိုယ်ချင်းမစာပြောပြန်ပြီ။ နင့်အပေါ် ဒီလောက် ချစ်တဲ့ဟာကို နီနီရယ်။ နင်တော့ ကောင်းကောင်းဝင်္ဂ့လည်မယ်လား”

“နောက်မှပဲ နီ ထပ်ဆက်သွယ်မယ်နော်၊ မမ၊ အဆင်ပြေတယ်၊ စိတ်မပူခဲ့လို့ပဲ ဘိုးဘိုးကိုပြောထားပေးနော်။ စိတ်ဆိုးပြေလောက်တဲ့အချိန်ကျ နီ ပြန်လာမှာပါ။ ဒါပဲနော်”

‘ဟဲ့’ ဆိုပြီး မမအလန့်တကြားဖြစ်သွားစဉ် Phone ကို အသာချလိုက်မိလေ၏။ နောက်ကိုအသာလှည့်ပြီး ခြေဖွင့်မင်းနော် ပြင်လိုက်စဉ် ခါးထောက်ပြီး ရပ်နေသည့်လူရပ်ကြောင့် လန့်ပြီး အော်ရန် အသံထွက်လာစဉ် နီပါးစပ်ကို ဖျတ်ခနဲအုပ်ပိတ်ထားခဲ့ရလေသည်။

“အသံမထွက်ခဲ့လေ၊ ကိုကိုနိုးရင် မင်းဖုံးထားတဲ့ကိစ္စတွေ အကုန်သိသွားတော့မှာပေါ့။ အဲဒါဆို မင်းကို ဒီကနေ ချက်ချင်းပြန်ခိုင်းမှာ အသေအချာပဲ။ ကိုကိုက လိမ်ညာတာမျိုးနဲ့ သေအောင်မှန်းတာ နီရဲ့”

တကယ်ပင် သေချင်စော်နံ့သွားတာ အမှန်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်နော်။ ခါတိုင်း တစ်ရေးနိုးလေ့ရှိသည့်ဦးနိုင်က ဒီည ထမလာဖြစ်ဘဲ နိုးလေ့မရှိသည့်သူကမှ နီကိုဖမ်းမိရတယ်လို့။ သေစမ်း... နီနီ၊ ဒီညတော့ နီအတွက် သေကိန်းကြုံတဲ့ ဖြစ်ရတာလေ။

“အစ်ကို... နီ... နီ”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ကားအတူစီးခဲ့တာပါဆိုတာကို မျက်စိမှိတ်ငြင်းနေတာကို။ လက်စသတ်တော့ မင်းက အိမ်ပြေးလေးပေါ့။ ဟုတ်လား နီ”

“ဦးနိုင်ကိုပြန်မပြောပါနဲ့နော်၊ နီ တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

လက်အုပ်ချီပြီး ခပ်တိုးတိုးတောင်းပန်မိလိုက်စဉ် သူက ဝီလီနိမင်းသားလို ခပ်ညညရယ်လျက် နီလက်ဖျားကို စုကိုင်လိုက်လေ၏။ ဘာလဲ... နီ ဒီလိုတောင်းပန်တာကို လက်မခံတဲ့ သဘောမျိုးပါပဲလား။

“ဟင်းဟင်း... ဒီလိုဘယ်ရမလဲ နီရဲ့။ Give and take. ဆိုတာ အမြဲဒွန်တွဲနေတဲ့အရာမှန်း မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

အလို! အပေးအယူတဲ့။ အခုမှပဲ ရုပ်ရှင်တွေထဲက မှောင်နီဂိုဏ်းရာဇာမျိုးနဲ့ ကြုံရတယ်လို့။ စိတ်ကြီးနဲ့ငါနဲ့ ညစ်လိုက်တာနော်။ လဲသာသေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။

“ရှင်”

“သိပ်လည်းလန့်မသွားပါနဲ့ကွ။ ကိုကိုကို စာရင်းတွေ မင်း ဝိုင်းတွက်ပေးကတည်းက သေချာ ကိုယ်သိနေခဲ့တာ။ နီက မပြောချင်မှန်းသိလို့ အတင်းကြီးမပေးတာဘဲ”

လက်ကိုရုန်းလိုက်ပေမယ့် သူက မလွှတ်ပေးဘဲ ခပ်တင်း တင်းဆုပ်ထားမြဲပင်။ ခက်တော့တာပါပဲနော်။

“လွှတ်ပါ”

“အဲဒါဆိုရင် ကိုယ်လိုချင်တာကိုပေးပေါ့။ ဒါဆိုရင် လွှတ်ပေးမယ်”

“ဟင်! နီက ဘာကိုပေးရမှာလဲ”

“အချစ်”

အမယ်လေးနော်၊ ဦးနိုင်မေးတုန်းကတော့ဖြင့် နီအပေါ် မှာ အစ်ကို ဤသို့ဤနယ်မရှိုးသားမှုမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူးဟု ပြောခဲ့ပုံ လျက် ခုတော့ ထိုအရာက နီကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေပြီလေ။ ဘယ်လိုရှောင်ရှားရပါ့မလဲ။ ဒီအိမ်မှာ ခဏတာခိုလှုံခွင့်ရှိတုန်း ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက် ကောက်ခါငင်ခါ တာတော့ မဖြစ်သင့်တာအမှန်ပါလေ။

“ပြောလေ၊ ပေးမှာလား”

“အစ်ကိုနော်၊ ဦးနိုင်က၊ ဟို...”

“ကိုကိုက ဘာတဲ့လဲ”

“ဟိုလေ၊ နီကို အဲဒီလိုမျိုးအထင်သေးတာမျိုး မဖြစ်စေ ချင်လို့”

“အာ... ကိုယ်က နီကိုအထင်သေးပြီး ဒီလိုပြောတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်နေတာမို့ ဖွင့်ပြော ရတာပါ နီ။ ယုံပါ”

‘နှစ်နှစ်ကာကာ’ တဲ့လား။ ပြောတော့ဖြင့် လျှာဖျားလေး နဲ့ အလွယ်လေးပါပဲလားနော်။ ဒါဆိုရင် ဒီအိမ်ကို စရောက်တုန်း တ နီကို ဘာလို့အဖက်မတန်သလိုဟန်မျိုးနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့ သေးလဲ။ အဲဒီတုန်းကတည်းက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ဖွင့်ပြောပါတော့ လား။ နီ မယုံခဲ့ပါဘူးအစ်ကို။

“နီ”

“နီ မယုံဘူး”

“ကိုယ်က”

“နီ ဒီကိုရောက်တာ သုံးလပဲရှိသေးတာပါ အစ်ကို။ နီ အကြောင်းလည်း အစ်ကိုမသိ၊ အစ်ကိုအကြောင်းလည်း နီမသိ

ပါဘဲ အစ်ကိုပြောသမျှ နီ ဘယ်လိုယုံဝံ့ပါ့မလဲ”

“နီအကြောင်း အခု အစ်ကိုသိပြီလေ”

“နီဘဝက ရေမှမရေရာဘဲ အစ်ကို၊ အချိန်တန် အိမ် ပြန်ရမယ့်နီအတွက် အခု အစ်ကိုပြောနေတဲ့ကိစ္စက လုံဝမသက် ဆိုင်တာကို အစ်ကိုနားလည်မှာပါ”

“မသိဘူးကွာ... ကိုယ့်ကိုအဖြေမပေးဘူးဆိုရင် လုံးဝ မလွှတ်ဘူး။ ဒါပဲ”

မလုံခြုံပါတော့လား။ ဦးနိုင်အရိပ်မှာ နွေးထွေးလုံခြုံစွာ နားခိုခွင့်ရပြီဟု ယူဆထားနိုင်ခဲ့ပါလျက် အခုတော့ လွဲပြီလား။ သူလိုချင်လို့တောင်းတာကို ပေးလိုက်ရင် နီကို ဦးနိုင်စိတ်ခုခံမှု တော့မှာပေါ့နော်။ လောလောဆယ်မှာ နီက ဦးနိုင်ရဲ့အုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာ ရှိနေရတဲ့အလုပ်သမားလေးပါလေ။

“နီတောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုယ်လိုချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးလေ၊ နီ”

“နီ အဲဒီကိစ္စကိုမစဉ်းစားချင်လို့ ဒီလိုမျိုးထွက်ပြေးလာ ရတဲ့လူပါရှင်”

“သနားအောင်ပြောနေတာများလား နီ။ အချစ်နဲ့သနား

ခြင်းက တစ်ကဏ္ဍစီပါကွာ”

မဖြစ်တော့ပြီပဲ။ ဒီတိုင်းသာ ဆက်နေနေရင် တစ်ရေး နိုးလာမယ့် ဦးနိုင်နဲ့တိုးတော့မှာလေ။ မေးတုန်းကတော့ NO!ဆို ပြီး ခေါင်းခါပြခဲ့ပါလျက် ဒီလိုမျိုး ရင်ချင်းအပ်အနေအထားမျိုးနဲ့ ကြုံရပါလျှင် နီ မည်သို့ဖြေရှင်းပြနိုင်ပါမည်နည်း။ ခက်တော့ခက် နေပြီ နေနီနီ။

“နီက ဒီအရိပ်မှာ ခဏလော့ခိုနေရတဲ့သူပါ အစ်ကို”

“အဲဒီတော့”

“ဦးနိုင် စိတ်ခုမယ့်ကိစ္စမျိုးမလုပ်မိရင် အကောင်းဆုံး လို့ ယူဆသင့်တာပေါ့”

“ဘယ်လို!”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးနိုင်ရဲ့ညီနဲ့ နီက ဒီလိုဒီလိုပါဆိုပြီး နီ အပေါ် အထင်တသေးပြောဆိုတာမျိုးတော့ နီလက်မခံပါရစေနဲ့။ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာ တော်ဆိုတာ အလကားရှိခဲ့တဲ့စကားပုံ မဟုတ်မှန်း ပညာတတ်ဖြစ်တဲ့အစ်ကိုလည်း သိနေမှာပါ”

“ဒါက ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ငြင်းဆန်လိုက်တာ လား နီ”

“နားလည်ပေးစေချင်တာပါ အစ်ကို”

“ဟင့်အင်း၊ ကိုယ်ကတော့ နီ အချိန်ဘယ်လောက်ပဲ ယူယူ စောင့်နိုင်ပါတယ်”

ဖြေလျော့သွားသည့်လက်များကြားမှ ရုန်းထွက်လိုက်မိ
၏။ ဗရမ်းဗတာ ထူပူခုန်ပေါက်နေသည့်ရင်ခုန်သံကို လက်ဖြင့်
ဖိအုပ်ကာ အခန်းရှိရာဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်ခဲ့မိလေသည်။ နီ
မှားပြီထင်ပါရဲ့။ လူမသိအောင် Phone ခိုးဆက်မိရာကနေ ဒီလို
လူသိမခံနိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာလေ။

သတိ၊ နေနီနီ၊ ခိုမိတဲ့ဂူမှာ ထွက်ပေါက်အပိတ်မခံရပါ
စေနဲ့။

အခန်း (၁၇)

မှေးခနဲအိပ်ပျော်နေရာမှ ညည်းသံကြောင့် လန့်နိုးသွား
ရပါ၏။ နံဘေးမှာ တရူးရှူးအိပ်မောကျနေသည့် သားသားကိုယ်
နှင့်နဖူးလေးကို အသာစမ်းလိုက်မိသည်။ ကလေးက တွန့်ခနဲ
တစ်ချက်ဖြစ်သွားကာ ပြန်ငြိမ်သွားလေ၏။ သားသားဖျားတာ
မဟုတ်ရင် ဘယ်သူများလဲ။

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ဟော! ဟိုဘက်ခန်းကပါလား။ ညအိပ်မီးပါလေး ထွန်း
ထားသည့်စားပွဲပုလေးထက်မှ စားပွဲတင်နာရီထံ အကြည့်ရောက်

သွားတော့ မနက်လေးနာရီစွန်းစွန်း။ ဦးနိုင်တော့ ဖျားပြီထင်ပါရဲ့။

အခန်းထဲမှ ခြေဖွထွက်လာကာ တစ်ဖက်ခန်းတံခါးကို အသာခေါက်လိုက်မိ၏။ တုန်ပြန်သံမကြားရပါချေ။ ဒေါ်ကြီးက ငါးနာရီခွဲလောက်မှ ထလေ့ရှိတာမို့ အိပ်မောကျနေဦးမည်သာ။ မထူးပါဘူးလေ... ဦးနိုင်အခန်းထဲဝင်ဖို့သင့်မသင့်တွေ့ပြီး ချင့်ချိန်နေတာထက် နေမကောင်းဖြစ်သူ့ကို ကူညီတာက အဖြစ်သင့်ဆုံးမဟုတ်လား။

တံခါး Door Lock ကိုအသာလှည့်ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ညအိပ်မီးပြာလေး ထွန်းထားသည့်အခန်းတွင်းသို့ အရဲစွန့်၍ ဝင်လိုက်မိသည်။ တအင်းအင်းညည်းညူသံ ထွက်နေသည့်ကုတင်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းလှမ်းလာခဲ့၏။ နီလာရာဘက်ကို ကျောပေးပြီး အိပ်ရာထက် ပုစွန်ထုပ်ကွေးသလိုမျိုး စောင်ခြုံလျက်သား ကွေးနေသည်က ဦးနိုင်ရယ်လေ။

“အင်း... ဟင်းဟင်း”

“ဦးနိုင်... ဦးနိုင်”

ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်ပေမယ့် ပြန်မထူးပါလေ။ နဖူးကို စမ်းမိစဉ် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည့်ကိုယ်က ရေခွေးအိုးတဖျပ်

ပဲလား။ ခက်တော့တာပဲ။ ညနေကတည်းက ဆေးသောက်လိုက်ပါဆိုတာကို နို့စကားနားမထောင်ဘဲ ဒီလိုချည်း ထိုးအိပ်လိုက်တာထင်ပါရဲ့။

“ဦးနိုင်”

“ဟင်”

ယောင်ရမ်းလိုက်တာလား၊ ထူးတာလားမသိသည့် ညည်းသံက သဲ့သဲ့။ ညဉ့်ယံက အအေးဓာတ်လွှမ်းနေသော်ငြား ဦးနိုင်တိုယ်က မီးလိုပူနေတာလေ။ မဖြစ်တော့ဘူး... ရေပတ်တင်၊ အဝတ်လဲပေးရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးတော့မှပါလေ။

“ဦးနိုင်၊ နီးလားဟင်၊ တစ်ကိုယ်လုံးပူနေတာ ရေပတ်တိုက်မှဖြစ်တော့မယ်။ နီ ခေါ်နေတာ သိရဲ့လား”

“အင်း”

တကယ်ပဲကြားတာထင်ပါရဲ့။ အဝတ်မိမိုထဲမှ ခွေးသုတ်ထိနစ်ထည်သုံးထည်ကို ယူလိုက်ပါ၏။ စတီးလေ့ထဲသို့ ရေထည့်သယ်လာပြီး ကုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပုလေးပေါ်တင်ကာ မျက်နှာထက်မှခွေးတို့ကို ဦးစွာသုတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“ခွေ”

ဘုရားရေ! ယောင်ပြီး 'တ'လိုက်တာက 'နွေ'တဲ့လား။
စားပွဲထက်ထောင်ထားသည့် အနီးကပ်ရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံထံ
အကြည့်ရောက်သွားမိစဉ် နီလက်ကိုဆွဲယူလိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရ
လေ၏။

“နွေ... နွေ”

“အို!”

ဒီနီးခနဲရင်ခုန်သံမြန်လာခြင်းနှင့်အတူတူ ပုဂ္ဂိုလ်အမ်းမှု
တို့က အဆန်းတကြယ်။ ဘယ်လိုများလုပ်လိုက်ပါလိမ့်နော်။ နီ
ကို သိမ်းကျုံးဖက်တွယ်ထားသည့်ဦးနိုင်ပုံစံက သတိလက်လွတ်
မဟုတ်ပါလား။

“ဦးနိုင်... နီ... နီနီပါ”

“အင်း... နွေ... နွေ... ချမ်းတယ်, ရေ”

ကယောင်ခြောက်ခြားရွတ်သံက ဟိုတစ်ပေါက်ဒီတစ်
ပေါက်ရယ်လေ။ ရှိသမျှအားဖြင့် ဦးနိုင်ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ဖယ်လျက်
ထထိုင်လိုက်ရ၏။ ဖျားနေသူက အသိစိတ်ရှိမနေပေမယ့် နီက
လူကောင်းမို့ အသိစိတ်ရှိရမည်ကိုး။

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ရေပတ်တိုက်

အဝတ်အစားလဲပေးတာကို ခပ်မြန်မြန်လုပ်ပေးလိုက်မိ၏။ နဖူး
ဆက် ရေပတ်တင်ကာ ဆေးဗီရိုရိုရာဆီ ဆင်းခဲ့စဉ် အိပ်ချင်မှူး
ဘူး ထလာသည်ဖိုးချိုနှင့် တိုးလေသည်။

“အစ်မလေးလား”

“အင်း, ဖိုးချို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဦးနိုင် ဖျားနေလို့ ဖိုးချိုရဲ့။ အဲဒါ ကော်ဖီခွဲဆေးတိုက်
အေးမလို့ ဆင်းလာခဲ့တာ”

“ဟောဗျာ! ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကိုနှိုးလိုက်ရောပေါ့
အစ်မလေးရဲ့။ ရှုထပေါက်ရင်း ဒီမှာမီးလင်းနေလို့ လန့်သွားတာ

“နီလည်း နှိုးမလို့ ပြင်နေတာလေ။ ကိုယ်က ခုထိ
ဘောင်းကောင်းမအေးသေးတာ ရေပတ်ဝတ် ဆက်တင်ဖို့ လို
တယ်”

“ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါ့မယ်ဗျ”

“တက်နှင့်, တက်နှင့်, နီကော်ဖီဖျော်ပြီးရင် လိုက်လာ
မယ်”

ဖိုးချိုကို ဦးနိုင်အနား သွားစောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပြီး ကော်ဖီဖျော်တာကို သွက်သွက်လေး လုပ်လိုက်ပါ၏။ အဖျားကြောင့် နိုးတစ်ဝက်ဖြစ်နေသည့်ဦးနိုင်တစ်ယောက် ဒီညအဖြစ်အပျက်ကို မှတ်မိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဟုတ်တယ်၊ နီပြုစုပေးတာကို ဦးနိုင်သိလို့မဖြစ်ပါလေ။

“အစ်မလေး အဝတ်အစားလဲပေးထားတာလား”

“အင်းပေါ့၊ ဒီလောက်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲနေတာ မလဲလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အဲဒီချွေးနဲ့ပြန်အအေးပတ်ပြီး အဖျားတက်တာဖြစ်မှာ”

ကော်ဖီခွက်ကို နွေးအောင်လုပ်ပြီးမှ ဆေးကတ်ထဲ ဆေးကိုဖောက်လိုက်ပါ၏။ အခုမှပဲ နီအဖြစ်က ကလေးပါမက လူကြီးပါ ထိန်းပေးနေရသည့်အဖြစ်ပါလေ။

“ဖိုးချို”

“ဗျာ”

“ဦးနိုင်မေးရင် အဝတ်အစားကို ဖိုးချိုလဲပေးတယ်လို့ ပြောပေးနော်”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ”

“ဪ၊ တော်ကြာ ဦးနိုင်သိရင် အားနာနေမှာစိုးလို့ နီလည်း မျက်နှာပူစရာမရှိရအောင် ကူပြောပေးလေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကဲ၊ ဦးနိုင်ကိုနှိုးပြီး ဆေးတိုက်ကြစို့”

ဖိုးချိုက ဦးနိုင်နားကပ်ကာ လှုပ်နှိုးနေသော်ငြား တုပ်တုပ်မှုမလှုပ်ပါချေ။ ဘုရားရေ! အပူများပြီး သတိပင် လစ်သွားပြီ ဆား။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဦးနိုင်လက်ကိုကိုင်ကာ ခပ်သာသာလှုပ်၍ နှိုးရပြန်ချေ၏။

“ဦးနိုင်”

“အစ်ကိုကြီး”

“ဦးနိုင်”

“အင်”

“ဆေးသောက်ရအောင်နော်၊ ခဏလောက်ထပေးပါ။

ကော်ဖီနဲ့နွေးနွေးလေးပဲ”

မျက်လုံးက ဖွင့်တာလား၊ မှေးတာလား သေချာမသိပေမယ့် အနည်းငယ်ဖွင့်ကြည့်လေ၏။ ဖိုးချိုကိုလက်ပြလိုက်တာ ဦးနိုင်ကိုအသာပွေ့ကာ မတ်စေလိုက်ပါသည်။ ကော်ဖီခွက်ကို

ကိုင်၍ တိုက်စဉ် မသောက်တာမို့ အိပ်ပျော်နေတုန်းမှန်း သိလိုက်ရ၏။

“ဦးနိုင်”

“...”

“ဦးနိုင်”

ဖိုးချိုက ဦးနိုင်ကျောကို သူ့ရင်ဘတ်မှာ မှေးစေလိုက်လေ၏။ ဒီလောက်တစ်ကိုယ်လုံး ထူပေးနေတာတောင်မှ သင်္ဃာတ်လစ်ချင်သလိုဖြစ်နေတာမို့ ဖိုးရိုင်စိတ်က ငယ်ထိပ်သို့တိုင် ရောက်သွားရပါသည်။ ဒုက္ခပါပဲ... ရိုးရိုးဖျားတာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါစေလား။ ကြီးကြီးမားမား ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေသာ ဖြစ်ကုန်ရင် သားသားအတွက် ရင်နင့်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာလေ။ ဘုရားသိကြား ‘မ’လို့ ဦးနိုင်အမြန်သက်သာပါစေသား။

“ဦးနိုင်”

“နွေ...”

“နွေမဟုတ်ပါဘူး ဦးနိုင်ရဲ့။ နီပါ... နီနီလေ၊ မှတ်သိရဲ့လား”

“အင်း”

မျက်လုံးကို အားတင်းဖွင့်လိုက်ပေမယ့် အပူရှိန်ကြောင့် ခေါင်းနေဦးမည်သာ။ နှုတ်ဖျားမှရေတောင်းလိုက်သံကြောင့် ကော်ဖီခွက်ကိုပြန်ချကာ ရေဖန်ခွက်ကို အရင်တိုက်လိုက်ရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ပူနေတာထင်ပါရဲ့။

“ဆေးသောက်ရအောင်နော်၊ ဦးနိုင်။ အဖျားတွေအရမ်းတက်ပြီး ညည်းတောင် ညည်းနေပြီ”

“သားရော”

“သားသားအိပ်တုန်းပေါ့ ဦးနိုင်ရဲ့။ အခုမှ မနက်ငါးနာရီလောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဆေးသောက်ရအောင် ပါးစပ်ဟ”

ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးပြားကို အသာထည့်ပေးလိုက်ပြီး ကော်ဖီကို နှုတ်ခမ်းဝမှာ အသာတွေပေးလိုက်၏။ ဦးနိုင်လက်တစ်ဖက်က နီကော်ဖီခွက်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တာမို့ ခွက်ကိုမဖိတ်အောင် သတိထားကိုင်ရလေသည်။

“တော်ပြီ”

ဖိုးချိုက ဦးနိုင်ကို ကုတင်ထက် အသာပြန်လှဲစေစဉ် နီကော်ဖီခွက်ကို ဦးနိုင်ရင်ဘတ်အထိ လှမ်းခြံပေးလိုက်ပါ၏။ စောင်ထူက ချွေးတွေခွဲနေပြီမို့ လျှော်တောင်းထဲ သွားထည့်လိုက်

ရသည်။

“ခြေလက်တွေ ကိုက်နေလားဟင်။ နှိပ်ပေးရမလား”

“ရတယ်”

“ကျွန်တော်နှိပ်ပေးပါမလို့ အစ်ကို”

ဖိုးချိုက ကုတင်ခြေရင်းဘက် ပြောင်းထိုင်လျက် ဦးနိုင် ခြေထောက်ကို အသာနှိပ်ပေးပါ၏။ နီက ဦးနိုင်နဖူးကို စမ်းလိုက် စဉ် ခေါင်းကိုရှောင်ရှားလိုက်တာမို့ ပြုံးမိသွားရပါသည်။ ခုနက ဖြင့် အရုပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်နေပြီး အခုမှ ဖြစ်နေလိုက်တာနော်။ ငွေ နဲ့အအေးပြန်မပိရလေအောင် နီပဲ အဝတ်လဲပေးရတာကိုသိရင် ဘယ်နယ့်ဖြစ်မည်မသိ။

“ရတယ်၊ နီနီသွားတော့”

“သွားမှာပါ ဦးနိုင်၊ လိုရင်ခေါ်လိုက်နော်၊ ဖိုးချို၊ နီ ဟင် ဘက်ခန်းမှာပဲရှိမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချွေးစို့လာရင် ရေပတ်ထပ်တိုက်ပြီး အဝတ်ထပ်ပေးပေးလိုက်နော်”

ရေပတ်ဖလှုံကိုဆေးကာ ရေအသစ်ပြန်လဲပေးလျက်

နှိုင်းနဖူးထက် ရေပတ်ဝတ် အသာတင်ပေးပြီးမှသာ နီ ထွက်ခဲ့ပါ ၏။ အိပ်ချိန်က သုံးနာရီကျော်ကျော်သာရှိသေးတာမို့ ခေါင်းကိုက် လိုက်တာနော်။ ပြန်အိပ်ဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိသလို မျက်လုံးလည်း ကျယ်နေတာမို့ ပြတင်းတံခါးတစ်ခြမ်းဖွင့်လျက် ပြင်ပလေကို ရှူ ရွိုက်လိုက်ရပါသည်။

ဦးနိုင်ကို တစ်ယောက်တည်းအားဖြင့် အဝတ်အစားလဲ ပေးလိုက်ရတာမို့ နီနဖူးမှာ ချွေးစို့ခဲ့တာအမှန်ပါ။ ရင်ချင်းအပ်မိ တဲ့အဖြစ်အပျက်က ဒီနေ့တစ်နေ့မှာပဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး နဲ့ နီကြုံရတယ်လို့။ ရင်မောစရာပါလားနော်။

သက်ပြင်းပူကိုမှုတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထား လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်အောက်နားဆီမှ ခုန်ပေါက်စီး မျောနေသည့် နှလုံးသားသံစဉ်ကို စည်းချက်မြန်စွာ ပြန်ကြားနေ မိသည်။ ဘာကြောင့်များလဲ။

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဆီမှ ကြက်သီးဖြန်းခနဲထမိစဉ် မျက် လွှာကို ဖျက်ခနဲဖွင့်လိုက်မိသည်။ အို! နီကို ဒီလိုမျိုး သူညီလည်း တရင်းတနီးကြီး ဖက်တွယ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းကဖြင့် ခိုးလုပ်မိတဲ့ အပြစ်နဲ့ ကြောက်စိတ်သာ ဖြစ်ခဲ့မိတာလေ။ သူနဲ့ကျမှ... သူ

နို့ကို အားပါးတရဖြင့် မသိစိတ်နဲ့ ထွေးဖက်လိုက်ကာမှ ဒီလိုမျိုး ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရတာလေ။

ဘုရားရေ! နီတော့... နီတော့, ကလေးအဖေ မုဆိုးနဲ့ တစ်ယောက်ကိုများ ရုတ်တရက်ချစ်မိသွားပြီလား။ မဖြစ်သင့်ပါဘူး၊ နီနဲ့မက်လာဆောင်ပေးတဲ့ကိုဘုန်းကမှ သူ့ထက် အရင်လည်း ပိုမြင့်ပြီး ပိုကြည့်ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်လေ။ ဒါနဲ့များတောင် နို့ကိုမှန်တန်းပြောဆိုဆက်ဆံလေ့ရှိတဲ့သူကိုမှ ဘာကြောင့် ဒီလိုခံစားနေရတာပါလိမ့်။

'နို့မျက်နှာညှိုးနေလို့ မနေသာဘူး' တဲ့။ မနေညနေကလဲ သူ့ မျက်နှာလွှဲပြီး ပြောခဲ့သည်စကားကြောင့် ရင်ထဲသိမ့်ခနဲနေသွားခဲ့တာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါလေ။ နို့ကို အရိပ်လိုများ သတိထားကြည့်နေလေသလား။ အလုပ်သွားချိန်တိုင်း ဘာမှ ချင်သေးသလဲဟု နေ့တိုင်းမေးလေ့ရှိတာကရော ဂရုစိုက်တာမဟုတ်လား။

သားသားအတွက် အဝတ်အစားတွေ အရုပ်တွေ ဝယ်လာပေးတိုင်း နီနို့ဖို့ဆိုပြီး အဝတ်အစားနှစ်စုံလောက် အမြဲဝယ်ပေးတာကရော ဘာကြောင့်လဲ။ လစာတိုးပေးချင်ပေမယ့် နီ လက်

မခံလို့ ဒါလေးပဲ ဝယ်လာပေးတာဆိုပြီး ခေါင်းစည်းဆံညှပ်က အစ တစ်ခုမက သုံးလေးခု ထည့်ဝယ်လာပေးတတ်တာကြောင့် မယူချင်ပေမယ့် အားနာသမှုနဲ့ လက်ခံဖြစ်ရတာလေ။

'တုတ်တုတ်' ဆိုပြီး သားသားကို အပြင်ထွက်ခိုက် နှုတ်ဆက်လေ့ရှိတာကရော လက်ပြန်မပြုတတ်သေးသည့်ကလေးကို ဒီလိုမျိုးနှုတ်ဆက်စရာလား။ နို့ကိုပဲ နှုတ်ဆက်သလိုမျိုးဖြစ်နေတာမို့ သားသားငွေဝန်းသော်တာလက်ကိုကိုင်ပြီး ပြန်နှုတ်ဆက်မိတိုင်း နှစ်လိုဖွယ် မိန့်မိန့်ကြီးပြီးလိုက်တဲ့အပြားကိုက ကျေနပ်တဲ့အပြား နဲ့ပါလေ။

အို! နီတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူ့အကြောင်းတွေကို တစ်ခုချင်း တစ်စုံစုံတွေးနေပြီး တသိမ့်သိမ့်ခံစားနေမိတာ အပြစ်များဖြစ်ကုန်လေမလား။ အိမ်ကို မကြာခဏရောက်ရောက်လာ တတ်လေ့ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်တွေလည်း ရှိနေတတ်ပါလျက် ဧည့်ဝတ်ကျောသဘောထက်မပိုတဲ့ သူ့အပြောအဆိုကို နီ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိမြင်ခဲ့တာအမှန်ပါ။

နို့စိတ်ထဲပဲ တစ်ဖက်သပ် ထင်နေမိတာများလား။ ဟင့်အင်း... ထူးကိုထူးခြားနေတာ အမှန်ပါပဲ။ နို့ကိုဆို သတိထား*

ပြီး တမင် ခပ်ရှောင်ရှောင်မျက်နှာထားနဲ့ ပြောတတ်လေ့ရှိတာ ကလည်း သူပါပဲ။ ဒါနဲ့များတောင်မှ သူ့အပေါ်မှာ နီ ဒီလိုမျိုး ရင်ခုန်မိတာပါလိမ့်။

ဦးနိုင်၊ နီနလုံးသားကိုသာ ကိုင်လှုပ်ခဲ့တာမှန်ရင် ဒီဘဝ မှာ ဦးနိုင်နဲ့နီးစပ်ဖို့က ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်တာ အမှန်ပါကွယ်။ နီရင်မောရအောင်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာနဲ့ မပြုစားပါနဲ့လား။

အခန်း (၁၈)

သားသားကို သန့်ရှင်းပေးပြီး အဝတ်အစားလဲပေးမှ သနပ်ခါးသွေးကာ ပါးကွက်လေး လိမ်းပြီးသည်အထိ လှလှပပ ဆင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကလေးပေါင်ဒါအနံ့နှင့် ရှင်မတောင်သနပ် ခါးအစစ်အနံ့ဖြင့် မွှေးကြိုင်နေသည့်ကလေးလေးကို ချစ်စနိုးစိတ်ဖြင့် နဖူးလေးကိုမွှေးလိုက်မိစဉ် ခပ်ခနဲရယ်သံနှင့်အတူ အသံက ထွက်လာလေသည်။

“ခပ် ခပ် ခပ်... မေ့!”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ! မေမေလို့များ ခေါ်လိုက်လေသလား။ တစ်နှစ်မပြည့်ခင် အရွယ်ကလေးနဲ့ စကားစပြောပြီလား။ ထိုင်ဖို့ထက် လမ်းလျှောက်ဖို့ ကျုံးထတတ်တဲ့သားသားကြောင့် အံ့သြစရာတွေ ချည်း ဖြစ်နေရတာလေ။

“ဘယ်လို! တီတို့ကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်သလဲ သားသား ပြောပါဦး”

“မေ... မေ... မေ... မေ”

လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ရိုက်လျက် မေမေဆိုတာကို ပီပီ သာသရွတ်နေပြီမို့ အသက်ရှူရပ်မတတ် နို့ ဖြစ်သွားရလေ၏။ အဟုတ်ကိုပဲ သားသားတစ်ယောက် နို့ကို မေမေထင်ပြီး စကား စပြောပါရောလားလေ။ ဝမ်းသာလို့က်လို့မှုနှင့် ကလေးကိုပွေ့ဒို့ လိုက်မိ၏။

အို! သားသား စကားစပြောတာကို ဦးနိုင်သိရင် အဘယ် မျှဝမ်းသာလိုက်လေမလဲ။ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ဦးနိုင်အဖို့ အင်အားတစ်ရပ်ဖြစ်စေမှာအမှန်ပေကို။ သားသားရယ်... နီနီက သားရဲ့မေမေမဟုတ်ရပါဘူး။ တီတီဆိုတာကို သားခေါ်တတ်အောင် ဘယ်လိုသင်ရပါနော်။

“နီ”

လှေကားမှဆင်းစဉ် လှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် ခေါင်းကိုက်နေသည့်စိတ်က ပိုဆိုးသွားရပါ၏။ စောစောစီးစီးနိုးပြန်ပြီလား။ နီက ညတုန်းက ဖျားနေသည့်ဦးနိုင်အတွက် (ဆေးသောက်ရန် စားဖို့အတွက်) တစ်ခုခုလုပ်ပေးဖို့ စိစဉ်မလို့ပါဆိုနေမှ ဒီလူက အစောကြီးနိုးရတယ်လို့။ ခက်လိုက်တာနော်။

“ကိုယ်ပြောထားတဲ့... ”

“ဟယ်! မမကြီးတို့ အစောကြီးပြန်လာပြီ”

အောက်ထပ်ထပ်အသံတို့ကြောင့် သူပြောလက်စ စကားက ရုတ်တရက်ရပ်သွားလေ၏။ နီပါးကို သားသားလက်ကလေးက တဖတ်ဖတ်နှင့်ရိုက်နေတာကို မနာတာမို့ ပြုံးမိကာ လှေကားထစ်တွေကို မြန်မြန်သွက်သွက်ဆင်းခဲ့ပါသည်။

“သားရေ”

“မနိုးသေးပါဘူး ဆရာကြီး”

“ဟေ! ဘယ်လိုလဲ၊ ညတုန်းက မြေးကိုထိန်းနေရလို့ ထေနိုင်တာလား”

“ဦးနိုင် ဖျားနေလို့ပါ ဘဘ”

ပစ္စည်းတွေကို ဝိုင်းကူသယ်နေသည့်နေရာအထိ ထွက်ကာ နီ ပြောလိုက်ပါ၏။ ဘာနှင့်ကြီးကြီး၏မျက်လုံးအစုံက နီထံရောက်လာလေသည်။

“သမီးက”

“မေမေ... မေ... မေ”

“ဟေ့! ငါ့မြေးက စကားတောင် ပြောနေပါရောလား။ လာပါဦး၊ ဘိုးမြေးကြီးရာ။ အား... မွှေးလိုက်တာကွာ။ ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ။ သမီးကိုတယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်၊ မေမေဟုတ်လား”

“နီနီက သားသားကိုထိန်းတဲ့သူပါ ဘာ။ သားသားစကားစပြောတာ အဲဒီလိုပဲပြောလို့ပါ”

“ကောင်းကွာ၊ ဘယ့်နယ် ဒီလိုမျိုး စပြောရတာလဲကွ မြေးရ။ ကြည့်ပါဦး... ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား ကမ္ဘာပတ်နေတုန်း ထွားလာလိုက်တာကွယ်”

ဘာက နီလက်ထဲမှ သားသားကို အသာယူချီလိုက်ပါ၏။ ကြီးကြီး၏အကြည့်က နီကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကျလာသည်မို့ မျက်လွှာကိုအသာချကာ ရပ်နေမိသည်။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်

နော်။ အသည်းထဲထိ စိန်ဝင်သွားသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရတာလေ။

“ဒါနဲ့ သားက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖျားရတာတုန်း။ ကျားကိုးစီး စားမကုန်တဲ့ Body ကြီးနဲ့ ပျော့လှချည်လား”

“ဟို... မနေ့ညနေကတည်းက သိပ်နေလို့မကောင်းဘူးဆိုပြီး စောပြန်လာပါတယ်ဘာ။ အဲဒါ ဘာမှမစား၊ ဆေးမသောက်ဘဲ ဝင်အိပ်တယ်ထင်တာပဲ။ လေးနာရီလောက်မှအဖျားတွေတက်သံကြားတာနဲ့ နီနဲ့ဖိုးချိပ် ဦးနိုင်ကို Cleaning လုပ်ပေးပြီး ဆေးတိုက်ထားတာပါ”

“ဒါဆို ဆရာဝန်ခေါ်ရမှာပေါ့။ သားငယ် ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာ”

“ဒေါက်တာသန့်ဇင်ကိုပဲခေါ်လိုက် မင်းမင်းရေ့”

သားသားက ဘိုးအေပေါ်မှာ ကြာကြာမနေဘဲ နီကိုသာ ထောက်ကမ်းပေးနေတာမို့ ဘာက သားသားကို နီထံပြန်ပေးလိုက်လေ၏။ ခါတိုင်းလိုပဲ ကလေးကို နေပြလမ်းလျှောက်ချိန်ဖြစ်ပေမယ့် လူကြီးတွေ ပြန်ရောက်ချိန်မို့ အားနာစိတ်ဖြင့် နေရခက်သည်မှာ အမှန်ပါ။

“သားအတွက် ဘာလုပ်ထားလဲ မသောင်း”

“ဘာမှမလုပ်ရသေးပါဘူး မကြီး။ ဖိုးချိုက ခုနလေး ကမှပြောလို့ ဘာလုပ်ပေးရမယ်မှန်းမသိလို့ပါ”

“တစ်ခုခုလုပ်ပေးလေကွယ်၊ အစ်ကိုလည်း ကုမ္ပဏီကို Phone ဆက်ရဦးမှာနော်”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သားကို တက်ကြည့်ဦးမှပါ”

ဖိုးချိုက ပစ္စည်းတွေ အပေါ်ထပ်သို့တင်ပြီးပြီမို့ ပြန်ဆင်း လာသဖြင့် နီက မေးဆတ်ပြ၍ မီးဖိုခန်းဘက် ခေါ်ခဲ့ပါ၏။ လူ ကြီးတွေ မောမောပန်းပန်းပြန်လာတုန်း ဦးနိုင်ကြောင့် ရင်မော စရာခွဲကြုံနေရတာကို။

“အစ်မလေး ဘာပြောမလို့လဲ”

“သားသားကို ခဏချီထားပေးဦးနော်၊ နီ၊ ဦးနိုင်အတွက် ရော ဘာတို့ဖို့ပါ တစ်ခုခုပြင်ပေးချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်ဗျ”

အရင်ဆုံး ကြက်သားကို ရေဆေးလျှက် ချင်းကြက် သွန်ဖြူထောင်းကာ ပြုတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ထမင်းအိုးထဲ မှ ထမင်းကို ဇွန်းကြီးဖြင့်သုံးလေးဇွန်းခပ်ကာ ဆန်ပြုတ်မပြစ်

ကျေလေး ပြုတ်လိုက်၏။ ကြက်သားနူးတာကို အအေးခံပြီးမှ အသားမျှင်ကာ ဆန်ပြုတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး ကြက်သွန်ဖြူကို ပါး ဝါးလှီးလျက် ဆီသပ်ပါသည်။ ကြက်သားမှုန့်နှင့်ဆားကို လိုအပ် လိုသလောက်ထည့်ပြီးစဉ် ဦးနိုင်အတွက် ဆန်ပြုတ်က ပြီးချေ၏။

ဘာတို့အတွက် Berakfast ကို ထမင်းမစားတာမို့ ခေါက်ဆွဲချောင်းကို ရေခဲခွေးဖျောလျက် ကြက်သား၊ အသီးအရွက်၊ ကြက်ဥတို့ဖြင့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပူပူခွေးခွေးလေး ပြုတ်ပြီးမှသာ သားသားကို ဖိုးချိုထံမှခေါ်လိုက်ပြီး ဦးနိုင် နီးမနီးသွားကြည့်ခိုင်း လိုက်ရ၏။ ဒေါ်ကြီးကို ဘာတို့ဆင်းလာရင် Breakfast ဝိုင်း ငြင်ပေးဖို့ မှာပြီးမှ အိမ်ဘေးဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ရန် ထွက် ထာခဲ့ပါသည်။

ခဏအကြာမှာ ကားတစ်စီးက အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာ လေ၏။ ဦးနိုင်ကိုဆေးကုမည့်ဒေါက်တာ ရောက်လာပြီထင်ပါရဲ့။ လူကြီးတွေ ပြန်ရောက်လာပြီမို့ နီအတွက် အနေကျင့်သွားသလို ဝါပဲ။ နီအကြောင်းကိုသိတာ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းပေမယ့် အစ်ကိုသာ နှုတ်မလုံပါက တစ်အိမ်လုံးအရေးအမြန်သိကြတော့ မှာ အမှန်ပါပဲ။

နို့ရဲ့ကမ္ဘာက ဒီလိုပဲကျဉ်းကျဉ်းသေးသေးပဲလားဟင်၊ ရင်မောလိုက်ရတာကွယ်။ မင်္ဂလာခန်းမကိုသွားခါနီး ထွက်ပြေး တဲ့သတို့သမီးရဲ့အကြောင်းကို သိသွားရင် နောက်ပိုင်းမှာဖြစ်မယ့် ပြဿနာတွေကို မလိုလားဘူးဆိုပြီး နို့ကို ဒီအိမ်ကနေ အမြန်ဆုံး မောင်းထုတ်ကြရင် ဘယ်လိုများလုပ်ရပါ့မလဲ။

“နို့...”

ရောက်လာပြန်ပါပြီ။ ဘယ်လိုပဲရှောင်ရှောင်၊ နို့နောက် ကို အမြဲလိုလိုလိုက်ပြီး ကပ်နေတဲ့အရိပ်ပဲ ဖြစ်တော့မှာပါလား ရှင်ရယ်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့လဲ၊ ကိုယ်ခေါ်နေတာ သုံးလေး ခွန်းရှိနေပြီ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ခုချိန်မှာ နို့ အတော်လေးစိတ်ရှုပ်နေမယ်မှန်း ကိုယ် သိနေပါတယ်”

ဒါနဲ့များတောင်မှ လူမမာ အမဲခြောက်တောင်သလို ခဏ ခဏပြောနေတောင်းနေတာ ကောင်းမလား။ စဉ်းစားတတ်ရင် ဆင်ခြင်သင့်တာပေါ့ရှင်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က နို့ကိုမှချစ်မိနေတာမို့ ခက်သားပဲ”

“နီက အဲဒီအချစ်ကို မလိုချင်လို့ ဒီရန်ကုန်အထိ ထွက်

လာရင့်”

“ဘာလဲ၊ Engage လုပ်တာကို ရှောင်ပြေးခဲ့တာလား”

“Engage မဟုတ်ဘူးရှင်၊ Wedding! ဆိုတာကို စိတ်

မကပ် ပြောမိပါ၏။ ဘာဘတို့ပြန်ရောက်တာကို သိရဲ့သားနဲ့ နို့

အနားမှာ လာဝဲနေတာကို မကြောက်မလန့်ပါလား။ ဘယ်လိုလူ

သေခဲ့နော်။

“မသိချင်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုနဲ့ဘာမှမဆိုင်တာကို”

“မဆိုင်ဘဲရှိပါ့မလားနီရဲ့။ ကိုယ်က...”

“နီနီရေ”

“ရှင်”

“ခဏကွယ်”

ဟော! ခေါ်သံက ဒေါ်ကြီးအသံမဟုတ်ပါလား။ ကြီးကြီး

အသံမို့ လန့်ဖျပ်သွားမိပါ၏။ သားသားက မနက် (၉)နာရီကျော်

တစ်ရေအိပ်ချင်ပြီး မျက်တောင်မှေးချိန်မှ နို့ကိုခေါ်ရတယ်

“လာပါပြီ ကြီးကြီး”

“ဟောတော်၊ မြေးက အိပ်ချင်နေပါရောလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီး။ သားသားက ဒီအချိန်ဆို တစ်
ရေးပြန်အိပ်တတ်လေ့ရှိလို့ပါ”

“အေးအေး... ဒါဆိုလည်း ကလေးကို အရင်သွားသော်
လိုက်ပါကွယ်”

“ဘာများခိုင်းစရာရှိလို့ပါလဲ ကြီးကြီး”

“မရှိပါဘူးသမီးရဲ့၊ ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာပါ။ သူ
သွား...”

သားသားကို အခန်းထဲမှာပဲ ဟိုဒီပြန်လျှောက်ကာ ထ
ပါးလေးကို ခပ်ဖွဖွလေးပုတ်ပြီး သိပ်ရင်း ခဏအကြာမှာထေ
အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ အိပ်ရာပေါ်မှာ အသာလေးချကာ သိပ်လို
ပါသည်။ လမ်းစလျှောက်တဲ့အရွယ်ရောက်ပြီမို့ နီက ကုတင်
မအိပ်တော့ဘဲ ဖျာအထက်မှာ မွေ့ရာထူထူဖြင့်အိပ်တာမို့ သ
သားအတွက် အပေါ်မှလိမ့်ကျစရာမရှိတော့ပါလေ။

အခန်းတံခါးကိုစေ့ပြီး ထွက်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်အသ
ထဲမှထွက်လာသည့်ဆရာဝန်နှင့်အတူ ဦးနိုင်ကိုတွေ့ရပါ၏။ ဇိုး

တ ဆရာဝန်ကြီး၏ Attache-case ကိုသယ်လျက် ရှေ့မှ ခပ်
ဆုတ်ဆုတ်ဆင်းသွားလေပြီ။

“နီနီဆိုတာ သူလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“Nurse သင်တန်းတွေဘာတွေများ တက်ဖူးသလား
ကွယ်”

“ရှင်! မတက်ဖူးပါဘူးဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲရှင့်”

“ဪ၊ Patient ကိုပြုစုပေးထားတာ တော်လွန်းလို့
မေးကြည့်တာပါကွယ်။ Fever က Hundred တောင် မရှိတော့
လို့လေ”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့တာမို့ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြမိပါ
၏။ အောက်ထပ်ညှော်ခန်းမှာ ခဏမျှစကားပြောအပြီးမှာ ဆရာဝန်
ပြန်ကြွသွားလေသည်။ ဦးနိုင်ကတော့ နည်းနည်းသက်သာတာ
နဲ့ အောက်ကိုဆင်းလာတော့တာပါပဲလား။

“သား၊ ဒီနေ့ အလုပ်မလာနိုင်ဘူးလို့ အနင်းဆီ ဖေဖေ
Phone ဆက်ထားပေးတယ် နိုင်ရဲ့”

‘ကျေးဇူးပါ ဖေဖေ’

“နေမကောင်းဖြစ်နေတာ အခန်းထဲ ဝင်လို့နေပါလား သားရယ်”

“တစ်ညလုံး အိပ်နေရတာ ကျောပူလွန်းလို့ပါ အန်တီ”

“ဒါတော့ဟုတ်တာပဲ”

“နီနီကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သားရော”

“ပြန်အိပ်နေပါပြီ ဦးနိုင်”

“အေး၊ သားပြောမှပဲ အန်တီလည်း နီနီကိုပြောမင်း သတိရသွားပြီ။ ဒီလိုကွယ်၊ ကြီးကြီးပြန်ရောက်တာနဲ့ ဘုရားနော် ကစပြီး သတိထားကြည့်မိလို့ပါ။ နီနီက တကယ့်ကို အိမ်ရှင်ပီသတဲ့ကလေးပါပဲ”

“အင်း၊ နနက တော်ရုံလောက်နဲ့ ချီးမွမ်းစကားမပြော တတ်တာအမှန်ပဲ နီနီရဲ့။ ဘာဘာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကွယ်”

“မဟုတ်တာရှင်၊ နီက သားသားကို ဝိုင်းထိန်းပေးရင်း အားတဲ့အချိန်ပဲ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးဖြစ်တာပါ။ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လုပ်တာမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး ဘာဘာနဲ့ကြီးကြီးရယ်”

“စေတနာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးရဲ့ထက်သန်တဲ့စေတနာ

က လုပ်ပေးတဲ့အလုပ်ကို ပိုပြီးပေါ့လွင်စေတာ သိသာတာပေါ့။ ဇီးဖိုချောင်ကိစ္စကအစ ကူလုပ်ပေးတာ တော်ရုံစေတနာမှမဟုတ် တာဘဲ”

အားလုံးဝိုင်းချီးမွမ်းနေတာမို့ နေရခက်စွာဖြင့် နီခေါင်း ငုံ့ထားလိုက်မိပါ၏။ နီကို ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ သည့်အစ်ကိုက အလယ်ခန်းနံရံကိုဖို့လျှက်သား ရပ်နေလေသည်။ အဖျားသိပ်မစင်သေးတာမို့ ဦးနိုင်မျက်နှာက ခပ်ခွမ်းခွမ်းဖြစ်နေ ပါ၏။

လူကြီးတွေကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကာ အတွင်းခန်းဘက် လှမ်းခဲ့စဉ် နီလက်ကို အစ်ကိုက ဖျတ်ခနဲဆွဲလိုက်လေသည်။ ဒုက္ခပဲ... လူကြီးတွေမြင်သွားရင် တစ်မျိုးစာစ်မည်ထင် တော့မှာကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အမြန်ရုန်းလိုက်ရပါ၏။

“မင်းမင်း!...”

ဦးနိုင်၏အသံက နီအနောက်နားမှာ ထွက်လာတာမို့ တွန့် ခနဲဖြစ်ကာ ကြက်သီးထသွားစဉ် ရင်ထဲမှာကတော့ ဒိန်း!ခနဲမြည် တော့တာပါပဲ။

အခန်း (၁၉)

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲကိုကိုရ”

“မင်းဘာလုပ်သလဲဆိုတာ ငါမမြင်ဘူးလို့များ ထင်နေ
သလား။ အချိုးကိုပြင်စမ်း!”

အမယ်လေးနော်။ အစ်ကိုကိုဒေါသထွက်မိတဲ့ နို့ဒေါသ
က ဘယ်ကိုထွက်ပြေးသွားပြီမှန်းမသိပါ။ အလယ်ခန်းထဲထိ လိုက်
မိလာသည့်လူမမာလေသံက မာတောင့်နေတာမှ သံချောင်းတမျှ
ပါပဲလား။

“အဲဒါ ကိုကိုနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဘာကွ!”

“ဦး... ဦးနိုင်”

“မထားနဲ့ နီနီ၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဒီလိုမျိုးနောင်
ယှက်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ မင်းကို ဒီလိုထိကပါးရိကပါးလုပ်
တာကို သည်းခံစရာလား နီနီ”

“ညီအစ်ကိုချင်း နို့ကြောင့်တော့ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်
လို့ပါ ဦးနိုင်။ နေမကောင်းတဲ့ကြားထဲက”

“ငါရင်ပူလွန်းလို့ ရေသောက်မလို့ဝင်လာခဲ့တာ”

“ဒါဆိုရင် နီ သွားယူခဲ့မယ်လေ။ ဦးနိုင် ရေအေးသောက်
လို့မဖြစ်တာနဲ့ ရေကျက်အေး ကြိုပေးထားပါတယ်”

လှစ်ခနဲ မီးဖိုခန်းဘက် အပြေးဝင်လာခဲ့မိ၏။

ဘုရားရေ! ဘာဘတိုပြန်ရောက်ကာမှ အကျယ်အကျယ်
တွေ မဖြစ်ပါစေနဲ့လား။ နီက ပြဿနာပွားတဲ့မီးစတော့ မဖြစ်ပါ
ရစေနဲ့လား ဦးနိုင်ရယ်။

ရေပုလင်းယူ၍ ပြန်ထွက်လာတော့ ဦးနိုင်ရော သူညီ
ပါ လူကြီးတွေနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေကြလေ၏။ ပြဿနာ
တော့ မဖြစ်လောက်ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ရေ ရပါပြီ ဦးနိုင်”

“ခဏထိုင်ဦး နီနီ”

“ရှင်!”

ဘဘကပါ ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်တာမို့ တစ်ယောက်ထိုင်
ဆက်တီမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ဦးနိုင်က နီထည့်ပေးထား
သည့်ရေဖန်ခွက်ကို ကုန်အောင်ပင် မော့သောက်လိုက်လေသည်။
ရင်အတော်ပူနေတာထင်ပါရဲ့။

“ကဲ၊ ပြော... ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားများရတဲ့
ကိစ္စ”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ ဘဘရဲ့။ ကိုကိုနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“မင်းအဲဒီလိုလက်လွတ်စပယ်မပြောနဲ့ မင်းမင်း။ နီနီက

ငါ့အရိပ်ကိုခိုနေတဲ့ကလေးကွ”

“ဟယ်... တိုးတိုးလေ သားရယ်။ နေမကောင်းရတဲ့

ကြားထဲ ဒေါသကိုလျော့မှပေါ့”

“မင်းမင်းက နီနီကို”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘာ၊ ကျွန်တော် နီနီကိုချစ်နေတဲ့ကိစ္စက ကိုကိုနဲ့မှမဆိုင်တာ”

“ပြောပြန်ပြီလား”

“အဲဒါ ကာယကံရှင် ရှင်းနိုင်တဲ့ပြဿနာပါ ကိုကိုရဲ့။ ဝင်ပါစရာမှမလိုတဲ့ဟာ”

အလိုလေးနော်၊ ခေါင်းခဲလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ခေါင်းပေါ်ကို ရေစင်ကြီး လာပိနေသလိုမျိုး တကယ့်ကိုမှ အလေးကြီးပါပဲလား။ ဒုက္ခမီးဆိုတာ ရွာရင် ဘယ်နေရာမှာပဲ ပုန်းပါစေ၊ ခေါင်းပေါ်မှာပဲ အဆက်မပြတ်စိုတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါလေ။

“ညီ”

“ကဲကဲ... မင်းမင်းရော သားပါ တော်တော့။ ဒီကိစ္စကို ဖေဖေပဲရှင်းပေးမယ်။ ပြော၊ နီနီ၊ သမီးပြောမှ ဒီပြဿနာက ပြီးမှာ”

လူကြီးတွေရှေ့မှာမို့ ပိုဆိုးလေ၏။ ဦးနိုင်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ နီနီကွဲအတွက် ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာကို သိသာနေတာလေ။

“နီနီအစ်ကိုက ရိုးရိုးသားသားပါ ဘာဘ”

“ဩ၊ မင်းလက်ကိုဆွဲလားရမ်းတာ ရိုးတာလား”

“နေပါဦး သားရာ၊ ဆက်ပြော နီနီ”

“ဟိုလေ၊ အစ်ကိုက နီနီကိုစိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ပြောဖူးပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“နီဘက်က လက်မခံပါဘူးရှင်၊ နီအဆင့်ကို နိနားလည်ပါတယ်။ ထမင်းအိုးရိုက်ခွဲသလိုဖြစ်စေမယ့်လုပ်ရပ်မျိုးကိုတော့ နီ မလုပ်ဝံ့ပါဘူး။ အစ်ကိုကို နီ အပြတ်ငြင်းထားပြီးသားပါ ဘာရှင်”

ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက် လေးစားဖွယ်ကောင်းတဲ့စိတ်ထားလေးလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နီနီချပြောတတ်တာလေးကိုက စိတ်ရင်းကိုမြင်သာစေတာလေ။ ညီညီတစ်ယောက်ကတော့ နီနီကို မြင်ခါစတုန်းကလို အထင်တသေးမဟုတ်တော့ဘဲ လက်တည့်စမ်းပါရောလား။

နီနီရှိနေလို့ သူ့အတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေတာလေ။ ခုဆို ကလေးငိုသံမျိုးမကြားရတော့ဘဲ သားရဲရယ်မော

သံ၊ ကလေးမြူသံ၊ ကဗျာတွေသီချင်းတွေရွတ်သံ၊ လက်ခုပ်သံ တို့ဖြင့် သူတို့အိမ်ဟာ ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံနေတာပါ။

ဒါကို ညီက ဖျက်ချင်နေသတဲ့လား။ နီနီအပေါ် ဤသို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေ ဖန်တီးနေရင် ဒီအိမ်မှာ နီနီ ဘယ်ပျော်ပါတော့မလဲ။ အဲဒီအခါ သားကိုထားရစ်ပြီး ဒီအိမ်ကို စွန့်ခွာထားရစ်ခဲ့ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ။

အို! ဒီလိုတွေ တွေးမိရုံလေးနဲ့တင် သူ့ရင်ကို တုန်ရင် နွမ်းလျသွားစေတာလေ။ တကယ်သာ နီနီထွက်သွားရင် သား မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း။ ဒါဖြင့် သူကရော၊ ရင်မောစရာပါပဲလား နိုင်ရဲဇော်။

“ဟုတ်လား မင်းမင်း”

“ကျွန်တော်၊ နီကိုတကယ်ချစ်တာပါ ဘာဘ။ အပေါ်ယံ သဘောနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီးပြောတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ယုံရမှာလား မင်းမင်း။ ဟိုမှာလည်း ကောင်မလေးတွေ နဲ့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်၊ ဒီမှာ ကျောင်းလာနေခဲ့တုန်းကလည်း ဒီလိုမျိုးပဲ။ မအေက ခြေငြိမ်အောင် စေ့စပ်ပေးမယ်ဆိုတော့လည်း မဟုတ် ပြန်။ ဒီလာပြီး ယောင်ဝါးဝါးလုပ်နေလို့ ဘာအကျိုးရှိတုန်း”

“ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်မှာပါ”

“ခုထိလုပ်မှာပဲ ရှိသေးလား။ ယောက်ျားဆိုတာ ဆိုခဲ့ စေ၊ မြစေနဲ့ ဇွဲဆိုတာ ရှိရတယ်။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကိုရောက် အောင် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မယ့်ယုံကြည်ချက်ကို လက်ထဲ မှာ မြမြမြမြဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်ရတာမျိုးကွ”

“ကျွန်တော့်မှာ ပန်းတိုင်ရှိပြီးသားပါဗျ”

“အေး၊ ပန်းတိုင်ထက် လျှောက်နေတဲ့လမ်းက ပိုပြီး အဓိကကျတယ် မျိုးမင်းသော်။ အမှားအမှန်ကိုမသိဘဲ စမ်းတဝါး ဝါးလျှောက်နေရုံနဲ့ လိုရာပန်းတိုင်ကို ဘယ်တော့မှမရောက်ဘူး နတ်”

“ဘာပြောနေပုံက နီကို ကျွန်တော်ချစ်နေတာ မှား နေသလိုမျိုးကြီးပဲ”

“အေးလေ၊ နီနီကမှ မင်းကိုမနှစ်သက်တာ သိရဲ့သား နဲ့ ဘာလို့ရှေ့ဆက်တိုးချင်တာလဲ”

ညီက မကျေနပ်သလိုဖြင့် နီနီထံအကြည့်ရောက်သွား ဧည့် ဟိုမိန်းကလေးက ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေဆဲပါလေ။ ရှက်ရှာ လေပေပေါ့။ ခမျာ ကလေးထိန်းလာလုပ်ပါတယ်ဆိုမှ ထိကပါးရိ

ကပါး အပြုမူခံရရှာတာကို။

“ပြောလို့ဘယ်ရပါ့မလဲ ဘာဘရဲ့။ ဒါ ကျွန်တော်တို့လူ
ငယ်ချင်းပဲ နားလည်နိုင်တာမျိုးပါ”

“မင်းကို ကိုဘတိုးရဲ့သမီးလေး ပုလဲဖြူနဲ့စေ့စပ်ပေးထား
တာလေ။ ကလေးမလေးက လှလှပပ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး
ကို ဘာလို့ရှောင်ပြေးခဲ့ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်မှမနှစ်သက်တာကိုး ဘာဘရဲ့။ အဲဒီလိုပြော
ရင် နီလည်း သူနဲ့စေ့စပ်ပေးတဲ့လူဆီကနေ ရှောင်ပြေးခဲ့တာပဲ
လေ”

“ဘာရယ်”

ခေါင်းတွေရော နားတွေပါ ထူပူကုန်ချေပြီ။ မပြောဘူး
ထင်ထားပါလျက် ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း အားလုံးရှေ့မှာ ဘွင်း
ဘွင်းကြီးပါလားနော်။ နင်တော့ သေပြီ နီနီ။

“ဟုတ်လား နီနီ”

“ဟောတော်! ဒါဆို သမီးက အဲဒါကိုရှောင်ပြီး ဒီအလုပ်
ကို ရရာဝင်လုပ်နေတာမျိုးလား နီနီ”

ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ။ နီကန္တာက အဟုတ်ကို ကျဉ်းလှည့်

နေတာပါလေ။ ဟိုကနေ ကြောက်ပြီးပြေးလာသမျှ သဲထဲရေသွန်
အရာမထင်တော့ပြီပဲ။ ဒဲလေသမျှ သဲရေကျပေါ့ နေနီနီရယ်။

“မေးနေတာ ပြေလေ”

ဦးနိုင်အသံထွက်လာလေပြီ။ ဒုက္ခပဲ... နီကို ဘယ်သူ့
သားသမီးပြေးဆိုတာကို သိသွားရင် ဒီအိမ်ကနေ အမြန်ဆုံးနှင်
ထုတ်တော့မှာ အမှန်ပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ... ကူညီကြပါ
ဦးလားရှင်။

“နီနီ”

“နီတောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ဒီအိမ်ကိုလိမ်ညာပြီး ရောက်
လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ နီ အမှန်တရားပြောတာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ... သမီးပုံစံလေးကိုမြင်ရုံနဲ့ လူလိမ်မဟုတ်
လောက်မှန်း ကြီးကြီးတို့ မှန်းဆလို့ရပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဖြင့် သမီးက တကယ်ပဲ စေ့စပ်ပွဲမလုပ်ချင်လို့ ထွက်
ပြေးခဲ့တာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်မိစဉ် ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်က
ဆက်ဆန်ကြွလေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ဝန်ခံရပြီပဲ။ အမှန်တရား
ဆိုတာ ကြာကြာဖုံးကွယ်ထားလို့မရနိုင်ပါပဲလား။ နံဘေးမှာ ဖေးမ

ကူညီသူမဲ့တဲ့ဘဝပါလားနော်။

“စေ့စပ်ပွဲမဟုတ်ပါဘူး ဘဘ၊ မင်္ဂလာပွဲကပါ”

“ဘာ! . . .”

“ဘုရားရေ. . . ဘယ့်နယ်”

သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ရချေပြီ။ ညို့လိုမျိုးပဲ မစေ့စပ်ချင်လို့ ရှောင်လာတယ်ထင်ထားတာ ခုတော့မဟုတ်ပြီ။ မင်္ဂလာပွဲကတဲ့လား။ အတော်ကြီးလေးတဲ့အပြစ်ပါပဲ။ လက်ထပ်ထားတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘုမသိဘမသိနဲ့ သူ့အိမ်မှာ လက်ခံထားမိတဲ့အဖြစ်လေ။

သက်ဆိုင်သူသာ သူ့ကိုပြဿနာလာရှာရင် သူမည်သို့ဖြေရှင်းရမည်နည်း။ အခန့်မသင့်ရင် မယားခိုးမှုအဆင့်ထိ အကြီးကြီးဖြစ်သွားနိုင်တာလေ။ ဘုရားရေ! သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ဖောက်တိုးမိုးမျှော် အမှောင်ကျမယ့်အဖြစ်ပါပဲလား။ သားရဲ့အနာဂတ် သူ့ဘဝလမ်းပျောက်ရမယ့်အန္တရာယ်ကြီးဖြစ်နေပါလား နီနီရယ်။

“မဖြစ်ဘူး၊ သမီးဒီမှာဆက်နေလို့မဖြစ်ဘူး နီနီ။ မင်္ဂလာပွဲအမျိုးသားသာ လိုက်လာရင် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်တော့မှာ ခက်တော့တာပဲ”

“နီတောင်းပန်ပါတယ် ဘဘရယ်။ သားသားကို. . .”

“တော်ပြီ နီနီ၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးနိုင်၊ နီအရင်ရှင်းပြပါရစေဦး”

“ငါကတော့ ငါ့သားလေးအပေါ် စေတနာထားကြည့်ပေးလို့ ကျေးဇူးတွေတင်နေမိတာ။ မင်းက မဖုံးသင့်တာကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့သူပါလား”

“ဦးနိုင်”

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ သမီးအကြောင်းကို ဘဘတို့ အကုန်သိသင့်ပြီ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် နောက်ဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စတွေကို ရှင်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ ကြီးကြီးတို့သားကို ဖျားယောင်းသွေးဆောင်မှုခေါင်းစဉ်မျိုးနဲ့တော့ အရိပ်မည်းကြီး မဖိုးပါစေနဲ့ သမီးရယ်”

“မဟုတ်. . . မဟုတ်ရပါဘူး ကြီးကြီးရယ်”

အထင်တွေ လွဲကုန်ပြီပဲ။ နီတော့ မှားလေပြီ။ ငယ်စိတ်နဲ့ မလုပ်သင့်မလုပ်အပ်တာကို လုပ်ခဲ့မိတာ အလွဲကြီးပါပဲလား။ ဦးနိုင် အခုလို နီအပေါ်စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တာက နီရင်ကို ထိခိုက်

ကြော့စေတာလေ။ နေပါဦး... နီရှင်းပြတာကို နားထောင်ပေး
ပါဦးလားရှင်။

“သမီးမိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“နီမိဘနှစ်ပါးစလုံး နီတို့ညီအစ်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက
ဆုံးသွားကြပါပြီ ဘဘ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့နေကြတာလဲ”

“ဘိုးဘိုးနဲ့ပါရှင်”

“သမီးဘိုးဘိုးနာမည်က”

“ဦးကောင်းဖံပါ ဘဘ”

“ဘယ်လို! ဦးကောင်းဖံ မော်လမြိုင်က ပွဲရုံထောင်
ထားတဲ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အလို! ဒါဖြင့် သမီးက ကိုအာကာနဲ့မမြင့်မိုရ်တို့ရဲ့သီး
လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘဘ၊ နီက အငယ်ပါ”

“ဒါဖြင့် နေနီနီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆိုရင် အကြီးမလေးကရော”

“မမနာမည်က တိမ်ဖြူဖြူပါရှင်”

“ကြုံရပေလေ၊ ဘဘက ကိုအာကာနဲ့သူငယ်ချင်းမိတ်
ဆွေတွေ ဖြစ်ခဲ့တာကွယ်။ အာကာသမီးလေးနဲ့မှ လာပြန်တွေ့ရ
တယ်လို့”

ဝမ်းသာရမှာလား ဝမ်းနည်းရမှာလားပင် မသိတော့ပါဘဲ
နီမျက်ရည် တိခနဲရပ်လေ၏။ ဖေဖေတို့ရေ၊ ရောက်ရာဌာနကနေ
ပြီး နီကိုမြင်ပေးလှည့်ပါရှင်။ နီဒုက္ခတွေကိုလည်း ကူညီဖြေရှင်း
ပေးကြပါလား။

“လေးလေးကောင်းက သမီးဆန္ဒကိုမမေးဘဲနဲ့ အဲဒီ
မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပခဲ့တာပေါ့။ ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဖြစ်ရလေ၊ ဒါဆိုရင်လည်း သမီးက သေသေချာချာ
ရှင်းပြထားပေါ့ကွယ်။ ဖြူဖြူနဲ့တိုင်ပင်မှပေါ့”

“မမမှာလည်း ကလေးတစ်ဖက်နဲ့မို့ နီကိစ္စကို လှည့်
မကြည့်အားခဲ့လို့ပါ။ ပြီးတော့ ဘိုးဘိုးကလည်း မြန်းစားကြီးထ
စံစဉ်ပေးတာဆိုတော့ နီလည်း ကြံမိကြံရာ ထလုပ်ခဲ့မိတာပါ”

“အင်း... ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ရုံပဲ ရှိတာပေါ့သမီး
ရယ်။ လေးလေးကောင်းဆီကိုတော့ ဆက်သွယ်အသိပေးရတော့
မှာပဲ”

“နီ မပြန်ချင်ဘူး။ မပြန်ပါရစေနဲ့ ဘဘရယ်”

“မဖြစ်ဘူး ကလေးရဲ့၊ သိသိကြီးနဲ့ ဖုံးဖိထားရင် ဘဘ
တို့ပါ အပြစ်ဖြစ်ကုန်မှာ”

“နီ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

စကားက တိခနဲရပ်သွားရပါ၏။ ရင်ပူစရာကြုံနေပေမယ့်
မသိစိတ်ရဲ့အဇ္ဈတ္တအာရုံက သားသားငိုသံကို သဲ့သဲ့မျှကြားလိုက်
ရလေသည်။

“သားသား နိုးနေပြီ”

ဆတ်ခနဲထပြေးပြီး လှေကားထစ်တွေကို အမြန်တက်
သွားသည့်သူမကို အံ့အားတသင့်ဖြင့် အားလုံးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့
ပါ၏။ အဲဒါပဲ၊ ဘယ်လိုအာရုံမျိုးကများ သားနဲ့သူမကို ဆက်သွယ်
ထားတာပါလိမ့်။ သူမသာ မရှိတော့ရင်...

အခန်း (၂၀)

“ဆေးရုံသွားကြမယ်”

သားက သူခေါ်ပေမယ့် မလိုက်ဘဲ နီနီကိုသာဖက်တွယ်
ထားလေ၏။ ထားခဲ့တော့မယ်ဆိုတာကိုများ ကြိုသိနေသည့်နယ်
လေ။ ဖအေဖျားတာနဲ့ လိုက်ဖျားတာ သဘာဝတော့ မကျပါဘူး။
သို့သော် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသည့်နီနီငိုသံနှင့် ထပ်တူလိုက်
ငိုနေတာကတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။

“နီ ချီခဲ့ပါ့မယ် ဦးနိုင်”

“နေပါစေ... နေခဲ့”

ကလေးကိုယ်ပူနေတာကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကလေး
ဆေးရုံခေါ်သွားတာ အကောင်းဆုံးပင် မဟုတ်ပါလား။ သားက
ဒီလိုမျိုး ဖျားလေ့ဖျားထမရှိတာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပါလေ။

“နီ လိုက်ပါရစေ”

“ဒီမျက်ရည်စက်လက်နဲ့ လိုက်မလို့လား။ ဘယ်ဖြစ်မှ
လဲ”

“သား... ကားအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

ဖေဖေက တံခါးဝမှာ လာရပ်ခေါ်နေပြီ။ သူမအိမ်-
လည်း Phone ဖြင့် လှမ်းအကြောင်းကြားပြီးပြီပို့ ဟိုကလေး
တာကို စောင့်ရုံပဲရှိတော့တာမဟုတ်လား။ မလွဲသာမရှောင်-
ဝင်လုပ်ရတဲ့ဒီကလေးထိန်းအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ခိုင်းစရာမှမ-
အပ်တော့တာလေ။

ကြည့်ရတာ နေ့လယ်ရေချိုးပေးချိန် ကြာသွားလို့ သား
ဖျားတာပဲထင်ပါရဲ့။ အိမ်မပြန်ချင်တဲ့စိတ်က များနေလို့ ကလေး
ထံ အာရုံလျော့နေခဲ့တာများလား။ မင်းကို ဒီလိုမျိုးမဖြစ်အောင်
ပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်ရအောင် မင်းက လုပ်ခဲ့တာပါနီနီရယ်။

“သွားကြစို့လေ”

“ဖေဖေမလိုက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမှာ သားကိုခေါ်
နေတာ မရလို့”

“နီနီပါ ခေါ်သွားလေ”

“ဒီမျက်နှာနဲ့ လိုက်လို့တယ်ရပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်
ကလာခေါ်ရင် မရှိလို့မကောင်းဘူးလေ”

“ဖေဖေ ကြည့်ပြောထားပါ့မယ် သားရာ။ သားလည်း
နေသိပ်ကောင်းသေးတာမှမဟုတ်တာ။ ခေါ်သွားလိုက်”

ခွင့်ပြုမိန့်ရသည်နှင့် အဝတ်ပင်မလဲတော့ဘဲ သားကို
အရင်ဆုံးပွေ့ချီသယ်သူက နီနီပါပဲ။ သူက သားနဲ့မသက်ဆိုင်
သလိုနယ် အနောက်မှလိုက်ရသည့်အဖြစ်ပါလေ။ ဆေးရုံရောက်
စဉ် ဆရာဝန်တွေ Nurse တွေကပါ ပူပန်ပြီး ရှိုက်သံထွက်နေ
သည့်နီနီကို ကလေးအမေဟု ထင်မှားတာကို သူ့ရော နီနီပါ
မငြင်းမိခဲ့ပါချေ။

“သွေးလွန်တုတ်ကွေးဆန်ဆန် ဖြစ်ချင်တာပဲ။ ဆေးရုံ
တင်ထားရမယ်”

“ရှင်!...”

“ဗျာ!”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဒီရာသီမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ရောဂါပါ။ ကလေးက ဆေးရုံကိုစောပြီးရောက်တာ ကံကောင်းပါတယ်။ အားလည်းပြည့်တာမို့ သွေးတွေဘာတွေလည်း မလိုပါဘူး။ ဆေးရုံမှာ နားခိုင်းတာက စိုးရိမ်စရာမရှိစေချင်လို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်”

“ကလေးက မအေကိုအတော်ချစ်ပုံပဲနော်။ အိပ်တာတောင် အမေ့လက်ညှိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားတုန်းပဲ”

နာစ်မလေးက သားကိုချစ်စနိုးဖြင့် ပြုံးကြည့်ရင်းပြောလေ၏။ နီနီယုက်နာထက်မှာ ယခုတိုင် အပြုံးတစ်ချက်မတွေ့ရသေးပါလေ။ ခါတိုင်းလို ကဗျာတွေရွတ်ရင်း ရယ်မောနေတတ်တဲ့ပုံရိပ်တွေ ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။

သားအတွက် လိုအပ်တာတွေကို ဖိုးချိုကိုပဲ အိမ်ပြန်ယူခိုင်းလိုက်တာမို့ သားအနီးမှာ သူ့ရောဂီနီနီပါ ရှိနေပါ၏။ သူမအပေါ် စိတ်ဝင်စားဆိုးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရင်တွင်းမှာ တနံ့နံ့စားနေရတာကြောင့် အရင်လိုစကားကောင်းတစ်ခွန်းတစ်လေမှ မဟာဖြစ်ပါလေ။

“အိပ်နေပါစေ၊ Nurse မကြာမကြာလာကြည့်ပေးပါ”

လိမ့်မယ်။ လိုအပ်ရင် ခေါ်လိုက်ပါ နီလာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

Nurse က ကလေးလက်မောင်းလေးကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်ရှုကာ ခဏအကြာမှာ အခန်းတွင်းမှထွက်သွားလေ၏။ Special Room ထဲမှာ သူမနှင့်သူတို့နှစ်ဦးသာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့်အခန်းထဲမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည့် သူမအသံတိုးသဲ့သဲ့ကလေးမှလွဲ၍ အရာရာခြောက်သွေ့နေဆဲပါ။

“နီတောင်းပန်ပါတယ်”

ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ။ သူ့အိမ်ကို လိမ်ညာပြီးရောက်လာတဲ့ကိစ္စကိုလား။ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မထိခိုက်စေလိုပေမယ့် ကိုယ်က အိမ်ရှင်ဖြစ်နေတာဆိုတော့ မင်းလုပ်ရပ်က ကိုယ့်ခေါင်းကိုပဲ တည့်တည့်လာဆောင်စေခဲ့တာပါ နေနီနီ။

“ခါတိုင်းလိုပဲ ရေခွေးခွေးလေးနဲ့ ချိုးပေးတာပါ။ အချိန်လည်း သိပ်မကြာပါဘူး။ ဘာ Sign မှမပြဘဲ ကောက်ခါငင်ခါ

ထဖျားရတာ သားသားကို နီ ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ ဦးနိုင်”

သားအတွက်တဲ့။ လက်ရှိပစ္စက္ခအခြေအနေက သူမ ကိုယ်သူမ စိုးရိမ်ရမှာမဟုတ်လား။ ဆေးရုံအချိန်မီရောက်လာတဲ့ သားအတွက် စိုးရိမ်ဖော်ရတာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား နီနီ။

“နီကို အတော်လေး စိတ်ခုနေပြီလားဟင်”

တိုးသဲ့သဲ့အသံလေးက သူ့ရင်ကို မွန်းကြပ်စေလေ၏။ ဆေးရုံမှန်ပြတင်းအနီး သွားရပ်ကာ သက်ပြင်းကိုခိုးရှိုက်ချလိုက် မိသည်။ ညီက သူမကိုမှစိတ်ဝင်စားသတဲ့။ သူမကရော ညီကို ပြန်စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ပြောနိုင်မှာတဲ့လား။ လောလောဆယ်လုပ် နေတဲ့အဆင့်ကြောင့်သာ သိက္ခာငဲ့ပြီး ငြင်းဆန်နေတာမျိုးဖြစ်နိုင် တာပဲလေ။

အို... သူမမှာ ကာမပိုင်ယောကျ်ားတစ်ဦး ရှိနေတာကို က သူတို့အတွက် ရောမပြဿနာကြီးပါပဲလား။

“ဦးနိုင်”

“...”

“နီတောင်းပန်နေတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

ဘယ်လိုပြောလိုက်တာပါလဲ။ မင်းလုပ်ရပ်က ခွင့်လွှတ် ပေးနိုင်စရာကောင်းလို့လား နီနီ။ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါ ဦးလား။ ဖေဖေဆူတာနဲ့ မျက်နှာပြင်မရအောင် ပျက်ပြီး ညီတောင် မော်လမြိုင်ကို ချက်ချင်းထပြန်သွားရတာလေ။ မင်းမှာ ဒီလိုပဲ ယောကျ်ားတွေကို လိုသလိုညှို့ငင်ပြီး မလိုရင် မောင်းနှင်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေများ ပိုင်ဆိုင်ထားလေသလား။

အင့်ခနဲရှိုက်ပြန်လေ၏။ ပိုပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။ သူမကိုရောက် စကတည်းက ခပ်မာမာလေးလို့ ယူဆထားခဲ့မိတာ မှားပြီလား။ ထစ်ခနဲရို မျက်ရည်ကျတတ်ကျင့်က ဘယ်လိုများရောက်လာရ တာလဲ။ အငိုလွယ်ပေမယ့် အရှိုက်ခက်တာကို မင်းနားလည်ပါရဲ့ လား နေနီနီ။

“သားသားကို နီတူလေးလိုမျိုး ချစ်တာကို ဝန်ခံပါတယ် ဦးနိုင်။ အခုလိုမျိုးမဖြစ်စေချင်တာကို ယုံပါ”

“တိုးတိုး... ကလေးနီးသွားဦးမယ်”

ကျောပေးထားလျက်မှ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြောလိုက်စဉ် သူမမျက်ဝန်းတို့က လက်ခနဲဖြာလင်းသွားလေ၏။ အလို!... သူ ကောားပြောတာကိုပဲ မျှော်လင့်တကြီးစောင့်ဆိုင်းနေသလိုမျိုးပါပဲ

လာ။ မင်းဘယ်လိုလဲ နီနီ။

“နီကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မှာလားဟင်”

ထပ်ပြောပြန်ပါရောလား။ သူ့ခွင့်လွှတ်မှုက ဤမျှအထိ အရေးပါနေလေရောလား။ အခုချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲရော ခေါင်းထဲ မှာပါ ပူပင်သောကတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေရတာကို သူမ ဘာကြောင့် မသိနိုင်ရတာလဲ။

“မင်းလုပ်ပုံက ခွင့်လွှတ်စရာကောင်းလို့လား။ စဉ်းစဉ်း စားစားလည်းပြောပါဦး”

“ဦးနိုင်”

“သားဖျားတဲ့ကိစ္စကို ငါမဆိုလိုဘူး။ ကလေးက စိုးရိမ် စရာမှမရှိတော့တာဘဲ”

“ဦးနိုင်... နီ”

“တကယ်ဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆိုတိုင်ပင်သင့်တာ ပေါ့ နေနီနီ”

ဘုရားရေ! နေနီနီတဲ့။ စိမ်းသက်တဲ့အခေါ်အဝေါ်ပါပဲ လား။ ခါတိုင်းလို နီနီဆိုတဲ့တရင်းတနီးပေါဟာရမျိုးကို ဘာလို့ များ ဦးနိုင်မသုံးတော့တာလဲ။ နီအပြစ်က သေမိန့်ပေးသင့်တဲ့

တရားခံနီးနီးအပြစ်ကြီးဖြစ်နေပြီလားရှင်။

“ဒီလောက် ငါ တရင်းတနီးလမ်းဖွင့်ပေးထားပါလျက် နဲ့ မင်း ဆက်ဖုံးထားနိုင်တာ အံ့ဩတယ်။ မင်းမျက်နှာကို မြင်နေ ရလို့ ဘာဖြစ်လဲဆိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးခဲ့တာ။ ဘာမှတုန့်ပြန် မလာဘူး။ ညီနှောင်ယုက်လားဆိုတော့လည်း...”

“အစ်ကိုက ဦးနိုင်မေးတဲ့ညကပဲ နီကို ဖွင့်ပြောခဲ့တာပါ ရှင်။ နီ တမင်ဖုံးကွယ်ထားတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မသင့်တော်လို့ ငြင်းဆန်ခဲ့တာအမှန်ပါ ဦးနိုင်ရယ်”

အလို! အဲဒီညကပဲတဲ့။ အဲဒီညမှာ သူ့အသည်းအသန် ဖျားနေခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ နီးတစ်ဝက်အိပ်မက်ထဲမှာ ပျောက် ကွယ်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ နွေပုံရိပ်ကိုလိုလို၊ လက်ရှိအပြင်မှာရှိနေတဲ့သူမ လိုလို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ အတင်း ကြီး သူဖက်တွယ်ထားခဲ့မိတာလေ။

နှုတ်ဖျားက ဘာတွေရေရွတ်ခဲ့မှန်းမသိပေမယ့် ရင်ထဲ ပူပြင်းတဲ့ဝေဒနာကြောင့် ရေစင်တစ်ပေါက်မျှ တောင့်တမိစဉ်မှာ ‘ဦးနိုင်’ ဆိုတဲ့ခေါ်သံသဲ့သဲ့က သဲပူမှာ လူးလို့မိနေမိတဲ့ ဝေဒနာ သည်ကို နီးထစေခဲ့တာပါပဲ။

ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီညက သူ့ကိုပြုစုတာ နိနီဆိုတဲ့သူမ ပါ။ ဖိုးချိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ နာဝမှာ စွဲကျန် ရစ်တဲ့သနပ်ခါးရနံ့ကို သူကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိသိရှိနေခဲ့ တာလေ။ ဘုရားရေ! အဲဒီညက... အဲဒီညက သူမကိုများ...

အတွေးကို ချက်ချင်းမောင်းထုတ်ကာ ခေါင်းခါလိုက်မိ ၏။ ဧည့်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရပြီပါ နီနီ။ ခဏ တာ ခိုင်နားခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ကိုယ့်မိမိမှာနသစ်ကိုင်းကိုတော့ ပျက်စီး စေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ မချိုးဖဲ့ခဲ့ပါနဲ့လား။

“ညီကို ကံကြီးထိုက်စေမယ့်အဖြစ်မျိုး ပေးခဲ့တာတော့ လွန်တာပေါ့ နေနီနီရယ်”

ကံကြီးထိုက်စေမယ့်အဖြစ်တဲ့လား။ အိုကွယ်... နီက တရားဝင်လင်ယောက်ျားရှိနေတဲ့သူမဟုတ်တာ။ ဦးနိုင် အထင် လွဲနေပါပြီ။ မဟုတ်ရပါဘူး... မဟုတ်ဘူးနော်။ နီက... နီက ပိုင်ရှင်မရှိသေးတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ဦးနိုင်ရယ်။

ဦးနိုင်နားလည်အောင် မည်သို့ရှင်းပြပါ့မလဲ။ နီက လူ မှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်မှာ ညံ့ဖျင်းတဲ့သူပါလေ။ စကားလုံးတွေ ကိုလှပအောင် တန်ဆာဆင်တဲ့နေရာမှာလည်း အနိမ့်ဆုံးကျောင်း

သူလေးပါပဲ။ ဒါကို ဦးနိုင်သိနိုင်ပါ့မလား။

“နီ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

“မင်းအတွက်ကတော့ နှုတ်ဖျားက ပေါ့ပေါ့လေး ထွက် တာပါ နီနီ။ ခံရမှာက ငါတို့ပါ။ ဖေဖေနဲ့သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေတာမို့ ပြဿနာမကြီးကျယ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းနေရ တယ်။ ကျစ်... စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲခံစားလိုက်ရပါ၏။ စိတ်ပျက်ပြီတဲ့လား။ နီက ဤမျှထိ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့သူပေါ့လေ။ ညည်းညူ သလိုရေရွတ်လိုက်ပေမယ့် ဦးနိုင်စကားက နီရင်ဝကို နာနာကျင် ကျင်ကြီးထိခိုက်စေခဲ့တာပါ။ ဒါကို ဦးနိုင်သိပါရဲ့လား။ ပြောတော့ ဖြင့် နီကို နှုတ်ဖျားကထွက်ရုံ ပေါ့ပေါ့လေးဆို။ ဦးနိုင်ပြောတာ ကမှ နီအပေါ် မိုးပြိုကျသလိုနယ် ဖြစ်စေတာအမှန်ပါလေ။

“နီ ထပ်ဆင့်တောင်းပန်ပါတယ်”

“တော်ပါတော့၊ ထပ်မကြားချင်တော့ဘူး”

ပြောပြန်ချေပြီ။ နီအသံကိုတောင် မကြားချင်တော့ဘူး တဲ့လား။ ပြောပြီပေါ့။ ယောက်ျားဆိုတဲ့အမျိုးက ပြတ်သားပြီဆို ရင် နောက်လှည့်မကြည့်စတမ်းတဲ့လေ။

နီတို့မိန်းမသားတွေမှာသာ...

“ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းမျက်နှာကိုပါ မမြင်ပါရစေနဲ့တော့”

ပြောရက်ပါရဲ့။ ရက်စက်လိုက်တာဦးနိုင်ရယ်။ သားသား အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ နို့သံယောဇဉ်ကိုတောင် အသိအမှတ်မပြု နိုင်တော့ဘူးလား။ ဦးနိုင်ကိုပြုစုပေးခဲ့တဲ့ကရုဏာကိုရော မငဲ့ညှာ ပေးနိုင်ဘူးတဲ့လား။ နီက... နီက ပျော်ရာမှာမနေဘဲ တော်ရာ ကိုလွင့်ခဲ့ရတဲ့ ရွက်ဝါလေးတစ်ရွက်ပါ ဦးနိုင်ရယ်။ လေနဲ့အတူ ပါခဲ့ရတဲ့အဖြစ်မို့ လေအငွေ့မှာ ဦးနိုင်နဲ့အဝေးဆုံးကို လွင့်ပျံသွား ရမှာ ဓမ္မတာပါလေ။

ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ အခုလို ဦးနိုင်နှုတ်က ဖွင့်ပြောလာ တဲ့အထိတော့ မရက်စက်သင့်ပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆို၊ နီကို အိမ်မှာအသုံးဝင်တဲ့ အကူအညီရတဲ့ကောင်မလေးဆိုပြီး အသိ အမှတ်ပြုပေးခဲ့သမျှ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပဲ မမှတ်မိလိုက်ပြီလား။ ဒါတိုင်းလို့ ပြီးယောင်ယောင်နှုတ်ခမ်းမျိုးနဲ့ ညင်ညင်သာသာလေး စကားမဆိုနိုင်တော့လောက်အောင် နီအပေါ် အမုန်းကြီးမုန်းလိုက် ပြီလားကွယ်။

အို... ဒီလိုအတွေးနဲ့တင် နီရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲကွဲအက်စေ

ဘာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ မမြင်ချင်တော့ဘူးဆိုရုံလေးနဲ့ ဒီလိုကြီး ကြေကြေကွဲကွဲ လှိုက်လှဲခံစားရတဲ့ တနင့်တပိုးဝန်ကို နီ မထမ်း ခဲ့တာအမှန်ပါပဲလေ။

“ဦးနိုင်မတွေ့ချင်တော့ဘူးဆိုရင် နီ ထွက်သွားပါတော့ ရယ်”

မျက်ရည်ပေါက်က ထိန်းမရနိုင်ခဲ့။ တာကျိုးသည့်နှယ် ကျေးဇူးကျလာသည့်မျက်ရည်တို့ကို ကူသုတ်ပေးနိုင်မယ့်သူရယ်လို့မရှိ။ ဥပေက္ခာပြုခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ နှလုံးသားတစ်ခု ကျကွဲ ပျက် စီးသွားတာကို ဘယ်သူက သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“မင်းအမျိုးသား လာခေါ်မှပြန်ပါ နေနီနီ”

ကျောပေးထားတာကို မော့ကြည့်မိသည့်အမြင်က ဝိုး ဘဝါ။ ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးနိုင်တဲ့အထိ ဦးနိုင်နှလုံးသား က ရေခဲတမျှ အေးစက်နေတာပါလားကွယ်။

“နီ ဘယ်သူ့ကိုမှ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင်လက် ဆုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

အခန်း (၂၁)

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပါ၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက် စကားပြောသံပင် မကြားရသလောက်ပါ။ သားသား နေကောင်း တဲ့အထိတော့ နေပါရစေဟု ခွင့်ပန်ခဲ့တာမို့ ဒီရက်အထိ နီ ရှိနေ သေးတာပါပဲ။ ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းနေရင်း ပါးပြင်ထက်မှ မျက် ရည်တို့ကို ကျိတ်သုတ်လိုက်မိပါ၏။

နာကျင်ခြင်းဆိုတာ နို့ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှမရှိခဲ့တဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခုပါပဲ။ သို့သော် အဲဒီအရာကို နီပွေ့ပိုက်ထားမိတာ နီကိုယ်နီ အသိဆုံးပါလေ။ အနီးဆုံးနေခွင့်ရတဲ့ကာလက တို

တောင်းလွန်းလှသည်လား။ ဝေးကွာခြင်းဆိုတာ စတင်ဆုံးစည်းစဉ်ကတည်းက ကပ်ပါလာတဲ့ Virus တစ်မျိုးပဲဖြစ်နေမယ်ထင်ပါရဲ့။

လုံးဝမသုံးဖြစ်ခဲ့တဲ့ (ဦးနိုင်ဝယ်ပေးထားသည့်) ပစ္စည်းပစ္စယအဝတ်အစားတို့ကို အိပ်ရာထက်မှာ သေသေသပ်သပ်လေးတင်ပေးထားလိုက်ပါ၏။ ဒီကိုရောက်လာတုန်းက အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်တွေကိုပင် နီသိမ်းဆည်းထားဖြစ်တာလေ။

ကြိုးဆိုတာ ဆက်ရခက်ပေမယ့် ဖြတ်တာတော့ လွယ်လွယ်လေးပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ အခုလိုမျိုး ဦးနိုင် တီခွေဖြတ်ပစ်နိုင်တာပေါ့။ မိုးလင်းက၊ မိုးချုပ် နီနှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရအောင် ရှောင်ရှားနေတဲ့အတတ်ပညာကလည်း ကျွမ်းကျင်ပုံနီမှာသာ... နီမှာသာ... အဝေးဆုံးကိုလှမ်းဖို့ ခြေလှမ်းတွေက တွန့်ဆုတ်နေမိတာပါလေ။

အခုလည်း မရှိဘူးမဟုတ်လား။ သားသားကို ဘာနဲ့ကြီးကြီးက တွန်းလှည်းလေးဖြင့် ခြံထဲမှာ နေပြရင်း တွန်းပေးတာကို ပြတင်းဝမှ လှမ်းမြင်နေရပါ၏။ စကားတပြောပြောဖြင့် ကွန်ကရစ်လမ်းထက်မှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်နေကြတာပင်။

နေရာတဲ့...။ စကားလုံးလေးနှစ်လုံးတည်းရယ်ပါ။ နီအတွက် ဒီအိမ်မှာ နေရာမရှိဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်... နီအတွက် ဦးနိုင်ရင်ထဲမှာတောင် နေဖို့နေရာမရှိတဲ့အဖြစ်ရယ်လေ။

ဘယ်သူယုံဝံ့မှာတဲ့လဲ။ ဒီလိုကလေးတစ်ယောက်အဖေမှဆိုးဖိုတစ်ယောက်ကို နီလိုမိန်းမပျိုလေးက နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာလေ။ အချစ်ဆိုတာ ကရုဏာသက်ခြင်းနဲ့များ ဆက်နွယ်နေလေသလား။ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ အစစအရာရာပြီးပြည့်စုံနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုမှ နီက မည်သို့သော ခွန်အားမျိုးနဲ့ တနင့်တပိုးချစ်မိသွားခဲ့ရပါသလဲ။

ခုတော့ ဝေးချေပြီ။ ချစ်ခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဥပေက္ခာပြုခြင်းက ခေါင်းနဲ့ပန်းလို ကပ်လျက်ရှိနေတာကို နီမှမမြင်ခဲ့တာလေ။ အချစ်သင်ခန်းစာကို မကျေညက်သေးတဲ့ကလေးအဆင့်မှာပဲ နီရှိနေသေးတာပါ ဦးနိုင်ရယ်။ အတွင်းစိတ်တံခါးဝဖြစ်တဲ့ နီမျက်ဝန်းတွေကတစ်ဆင့် နီရင်ထဲကို မမြင်ဘူးတဲ့လား။

ကျောပေးထားတဲ့ သုံးနဲ့လေးဆိုတာ တကယ်တော့ တဲ့ဘက်တွေပါပဲ ဦးနိုင်။ နှလုံးသားရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို ဦးနောက်က မထောက်ခံလေမှတော့ နောက်ကောက်ကျတယ်ဆိုတာ ဆန်း

ကြယ်ပါတော့မလား။ ခဏတာ လာလည်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် အမှတ်ရနေဦးမှာပါရှင်ရယ်။

လစဉ်ပေးထားသည့် လစာစာအိတ်တို့က ဖောက်ထားခြင်းမရှိဘဲ ဒီအတိုင်း အသစ်စက်စက်သာ။ စာအိတ်ရှည်လေးခုကို ခပ်ဖွဖွထိလျက် အိပ်ရာထက်မှာ စီထပ်ထားလိုက်ပါ၏။ နို့ဖို့ မလိုအပ်လို့ပါ။ ဦးနိုင်ရဲ့ချစ်ခြင်းမှတစ်ပါး ဘယ်အရာကိုမှ နီအလိုမရှိတော့ပါလေ။

“တီး!... တီး!...”

ခြံဝမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ရင်ထဲထိတ်ကာ ပြတင်းဝမှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဦးနိုင်ကားမှမဟုတ်တာဘဲ။ ဒါဆို ဘယ်သူများလဲ... ဧည့်သည်လေလား။

ကားက ဆင်ဝင်အောက်ထိ လာရပ်ပြီမို့ တော်တော်ကြာကြာညှိခံရမည့်ဧည့်သည်မှန်း သိလိုက်ပါသည်။ ကောင်းပဲတယ်... ဦးနိုင်မပြင်ချင်မှတော့ ဦးနိုင်ပြန်မရောက်ခင် ဒီကထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါလေ။ မုန်းတယ်ဆိုမှတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ နေလိုက်ကြတာပေါ့ကွယ်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“အစ်မလေး၊ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဟင်!”

နို့ဧည့်သည်တဲ့လား။ ဘုရားရေ! ဘိုးဘိုးသိက အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ဘာမှမတွေးဘတ်တော့ဘဲ လှေကားကို ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းခဲ့စဉ် နို့ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခန်ရပ်သွားရလေ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘာဘနှင့်စကားပြောနေသည်က ‘ကိုဘုန်းမြတ်ကို’ ရယ်လေ။

“လာလေ သမီး၊ မောင်ဘုန်းက သမီးကိုလာကြိုတာတဲ့”

အခေါ်လွှတ်ချေပြီပဲ။ မျက်နှာပူရတဲ့လူကိုမှ လွှတ်ရတယ်လို့ ဘိုးဘိုးရယ်။ ဒီလူနဲ့တစ်လမ်းလုံး နီဘယ်လိုမျက်နှာထားပြီး လိုက်ရမှာတဲ့လဲ။ ခက်ရချည်ရဲ့။

“ကိုဘုန်း”

“လာလေ နီ၊ ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဘိုးဘိုးနေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“အင်း၊ ပထမတော့ နို့ကြောင့် ဒေါသဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲသွားသေးတယ်။ ပြီးမှ ဖြူပြောလို့ သက်သာသွားတာ။

အန်ကယ် လှမ်းအကြောင်းကြားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း ဘိုးဘိုးမှာလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ နောက်မှ Phone ဆက်ပြီး သေချာပြောပါဦးမယ်တဲ့”

“ရပါတယ်ကွယ်... အန်ကယ်တို့က မသိတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ခရီးဝေးက လာရတော့ ခဏနားဦးလေ။ စားသောက် ပြီး နေအေးမှ ထွက်ကြပါ”

“နေပါစေ အန်ကယ်”

“ဘယ့်နှယ်နေပါစေလဲကွယ်။ ကဲကဲ... သမီးနဲ့ စကား လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောကြပါ”

ဘဘက ရှောင်ပေးသည့်နှယ် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွား လေ၏။ ကြီးကြီးနှင့်အတူ သားသားကို ဖိုးချိုချိုလာစဉ် ကလေး ထံမှ အသံထွက်လာလေသည်။ နို့ကို ဧည့်ခန်းမှာ မြင်သွားပြီကိုး

“မေ! မေ! မေ! မေ!”

ပါးစပ်ဟာသွားသည်အထိ အံ့ဩသွားသည်ကိုတုန်းထံ နို့ အကြည့်လွှဲလိုက်မိ၏။ နို့ထံ လက်ကမ်းပေးနေသည့်သားသား ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တို့က စို့ဝဲတက်လာလေသည်။ ခွဲရတော့ မယ် ‘ငွေဝန်းသော်တာ’။ သားသားကို ရင်ငွေပေးပြီး မှေးစ-

ခွင့် နို့မှာမရှိတော့ဘူး။

သီချင်းဆိုပေးရင်း ကဗျာတွေ ရေရွတ်ပြရင်း ကျောပွတ် သပ်ပေးရင်း တင်ပါးလေး အသာပုတ်သိပ်ခွင့်မရတော့ဘူး။ သား သားနဲ့ တီတီတာတာ ပေါက်တတ်ကရတွေ ဘာသာပြန်ရင်း စကားပြောခွင့်မျိုးလည်း မရှိတော့ဘူး။

မှေးစက်အိပ်ပျော်နေတုန်း သားသားနူးလေးနဲ့ ပါးပြင် လေးတွေကို ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းရှိုက်ခွင့်မျိုး နို့မှာမရှိတော့ဘူးလေ။ ခြံထဲမှာ နေရောင်ပြရင်း လမ်းလျှောက်တာမျိုး၊ ငှက်ကလေးတွေ ရဲ့သီချင်းဆိုသံကို လိုက်တုအော်ရင်း ရယ်မောခွင့်လည်း မရှိတော့ ပါဘူး။

နို့ရင်ထဲမှာ... နို့ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို ဟာလာဟင်း လင်းကြီးဖြစ်ပြီး ဗလာသက်သက်သာ ကျန်နေခဲ့ရသလို ခံစားနေ ခဲ့ရတာပါသားလေးရယ်။ ဒါကို စိတ်ချင်းဆက်နွယ်နေတဲ့သားနဲ့ တီတီသာ နားလည်ဆုံးပဲမဟုတ်ပါလား။

“အင့်!...”

“ဟာ... နို့နို့”

ပါးစပ်ကိုပိတ်လိုက်ပေမယ့် နို့ငိုချလိုက်သံက ထိန်းမရ

ခဲ့ပါလေ။ သားသားရဲ့ပါးခနဲငိုချလိုက်သံက နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ညှစ်ချေလိုက်သည့်နှယ် ခံရခက်လေစွ။ ထိုင်နေရာမှ အိမ်ရှေ့သို့ ထပြေးခဲ့စဉ် ကိုဘုန်းခေါ်သံက စိုးရိမ်တကြီးနှင့်ပါလေ။

“နီ”

မြက်ခင်းစင်ရိုခုံတန်းမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ချုံးပွဲချ ငိုကျွေးလိုက်မိ၏။ ‘ရင်ကွဲလုမျှ’ဆိုတဲ့စကားလုံးကို နီဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာပဲ မြင်ခဲ့သိခဲ့ရတာပါ။ တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ အဲဒီခံစားချက်က နီနှလုံးသားကို တစ်စစီ ဆွဲဖဲ့နေသလိုမျိုးပါပဲလား။

“နီရယ်၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ထိ ဝမ်းပန်းတနည်းငိုနေတာတုန်း”

ငိုပါရစေ... ကျေးဇူးပြုပြီး ငိုပါရစေဦး ကိုဘုန်းရယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်တော့အောင် ငိုချလိုက်ပါရစေ။ မျက်ရည်တွေ ရိုရှိသမျှ အကုန်အစင် ခမ်းခြောက်သွားမယ့်အထိ ငိုပါရစေလားရှင်။

“နီ”

“နီ... နီ... သားသားနဲ့မခွဲနိုင်... ဘူး”

ဗလုံးဗထွေးပြောသံက ရှိုက်သံနှင့်ရောနေပါ၏။ သားသားနဲ့မခွဲနိုင်လို့တဲ့။ သေချာရဲ့လား... ဖြူသားလေးလည်း ရှိနေပါလျက်နဲ့ တူကိုတော့ သတိမရဘဲ ဒီသွေးမတော်၊ သားမစပ်ကလေးကိုမှ တွယ်တာနေပါသတဲ့။ ဘာတွေလဲ နီရယ်။

“ဘိုးဘိုးက နီကိုမပါပါအောင် ခေါ်လာဖို့မှာလိုက်တာ နီရဲ့”

ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါရမ်းပြလေ၏။ ငြင်းဆန်သတဲ့။ ဒါအခုမှမဟုတ်ဘဲ မင်္ဂလာပွဲကိုရောက်မလာဖြစ်တဲ့သတို့သမီးကို မျှော်လင့်တကြီးစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့မိတဲ့ အရှူးလို့အဖြစ်မျိုး သူကြိုခဲ့ဖူးတာလေ။ လူကြီးတွေသဘောကျ လက်ခံခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့တာကို နီ မမြင်ဘူးတဲ့လား။

နီအပြု။ နီဟန်ပန်၊ နီရယ်သံလေးတွေကိုက အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ချစ်စဖွယ်ဖြစ်နေတာမို့ မေမေတို့စဆုံပေးစဉ်ကတည်းက ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး ခေါင်းညှိတ်လက်ခံဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ချက်ခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ကျဆင်းသွားခဲ့ရတဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် လျော်ကြေးက ဘယ်မှာလဲ။

မုန်းတီးသင့်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ချစ်ခြင်းရဲ့တွန်းအားက စိုး

ရိမ်မှုကိုပဲ ဖြစ်တည်စေခဲ့တာပါ။ အခုတော့... သူ့နှလုံးသားကို ချုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးက သူမဟုတ်တဲ့သူစိမ်း(တွေ)အတွက် ရင်ကွဲပက်လက်ငိုကျွေးနေရတယ်လို့။

“နီ... မလိုက်ဘူး... မလိုက်... နိုင်ဘူး”

“နီရယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့။ နီမှာ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိနေပေမယ့် ပြောလို့မှမဖြစ်တာလေ။ တစ်ခါလေး ရူးရှူးမိုက်မိုက်ထွက်ပြေးခဲ့မိတာ ခုနောက်ထပ်တစ်ခါ ဘယ်ကိုပြေးရဦးမှာလဲ။ ဟုတ်တယ်... ဘယ်သူမှရှိမနေတဲ့ တစ်နေရာရာကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်နီ ထွက်ပြေးရဦးမှာလေ။

“နီပြောပြီးပြီလေ၊ သားသားနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ပါ... ဆို”

“ခက်တာပဲ၊ ဒီမှာက သူစိမ်းတွေလေ နီရယ်။ ကြာကြာနေလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ။ စဉ်းစားပါဦး”

သူစိမ်းတဲ့လား။ နီအမုန်းဆုံး စကားလုံးကိုမှ သုံးရတယ်လို့။ ဟုတ်ပါတယ်... နီက ဒီအိမ်ကလူတွေနဲ့ သူစိမ်းသက်သက်၊ ပါပဲလေ။

“ကိုဘုန်းလည်း နီအတွက် သူစိမ်းပဲဟာ”

“ဟာ! နီ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ကိုယ်နဲ့နီက”

“ကိုဘုန်းကို နီမချစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးခဲ့တာ”

“ကိုယ်နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် နီရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့တော့ နီပြန်လိုက်ခဲ့ပေးပါနော်”

“ဟင့်အင်း”

ဘုရားရေ! ပြတ်သားလွန်းလှသည်လား။ သူနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါလျက် မည်သို့သောဆွဲအားမျိုးက နီကို ဒီနေရာက ခွာမရအောင် ဆွဲငင်သိမ်းပိုက်ထားတာပါလိမ့်။ ရင်မောရပါလား နီရယ်။

“နီ ဟိုကိုပြန်မလိုက်ဘူး။ အဲဒါ နီဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီမှာပဲ...”

“ဒီမှာလည်း မနေပါဘူး။ နေခွင့်လည်း နီမှာ ရှိမှမရှိတာ”

အလို! လေးနက်လှသည်လား။ နီစကားထဲမှာ အဘယ်သူ့ ခံစားနေရသလဲဆိုသည့် နက်နဲမှုတို့ သိသာထင်ရှားစေတာလေ။ နီ၊ ကလေးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ သံယောဇဉ်လောက်နဲ့တော့ ဤမျှအထိ နီခံစားနေစရာမရှိဘူးလို့ ကိုယ်ယူဆချင်ပါရဲ့။

“ဒီကလည်း နီ့ထွက်သွားမှာပါ”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ နီ့အတွက် တစ်ယောက်တည်း မလုံခြုံဘူးလေ နီ့ရဲ့”

“မသိဘူး!... သိလည်းမသိချင်တော့ဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ် သွားချင်ရာကိုပဲ ထွက်သွားချင်ပြီ။ ဒါပဲသိတယ်”

မျက်ရည်ကို ပွတ်သုတ်ပြောလိုက်ပုံက ကလေးဆန်ဆန် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တဲ့။ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ နီ့စိတ်အစုံကို လေလွင့်စေတဲ့တန်ခိုးရှင်က ဘယ်သူများပါလိမ့်နော်။

ကားမောင်းဝင်ခဲ့စဉ် ခုံတန်းမှာ အတူထိုင်လျက်သားရဲ့ နေသည့်နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ တိုက်ရှေ့၌ ကားရပ် လိုက်စဉ်မှာ ကြားလိုက်ရသည်က သား၏ရင်ကွဲတမျှ ငိုကျွေးသံ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သားရယ်။ သားတွယ်တာမိနေတဲ့သူက သား ကို... ဖေဖေတို့ကို ချန်ရစ်ခဲ့တော့မှာလေ။

“အဲဒီလိုတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့”

နီ့ နီ့ ပြန်မလိုက်ချင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ်အတင်းမခေါ် ဘာ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရိပ်မဲ့နေတဲ့ မလုံခြုံတဲ့နေရာမျိုးကိုတော့ သွက်မသွားသင့်ဘူးလေ။ ကဲ၊ ကိုယ် အန်ကယ်တို့ဆီမှာပဲ နီ့ကို အပ်ခဲ့ပါ့မယ်... ထ”

အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် သားသားငိုသံက အဆက် မပြတ်။ နီ့ထားခဲ့တော့မှာကိုများ သိနေလေသလား။ ဖိုးချိုလက် ခဲမှ သားသားကို ဦးနိုင်လှမ်းယူသော်ငြား သားကမလိုက်ဘဲ နီ့ ခံကိုသာ ခါးညွတ်လိုက်ချင်နေတာလေ။

“ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် အန်ကယ်”

“ဘာရယ်”

“နီ့ကို အန်ကယ်တို့ဆီမှာပဲ စိတ်ချလက်ချအပ်ခဲ့ပါရစေ”

“မောင်ဘုန်း”

“အစစအရာရာအတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါ ဘယ် ကိုယ်သွားပြီ၊ နီ့”

သူ့ကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည့် ထိုလူ့မျက်ဝန်းတို့ က ကြေကြေကွဲကွဲ။ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားကာ ကားကိုစက်နှိုး ထုတ် မောင်းထွက်သွားချေပြီ။ ဘာဆုံးဖြတ်ချက်ပါလိမ့်။ သူမက

ဖေဖေနဲ့အန်တီရှေ့ ကော်ဖောထက်မှာ ပုဆစ်တုပ်လျက် ထိုင်သူ
ကာ တရိုတသေ လက်အုပ်ချီထားလျက်ပါလား။

ဖေဖေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ စိုဝဲနေသလို အန်တီက
တရှုံ့ရှုံ့ကျိတ်ငိုနေလေ၏။ ဦးမျိုးနဲ့ဒေါ်ကြီးလည်း ကျိတ်ရှိုက်နေ
ကြတာပါပဲ။ ဒါဆို သူကရော... သားလိုအာမြဲကြီးနဲ့ မငိုချုပ်
မယ့် ရင်ထဲပေါက်ကွဲလှတမျှ ခံစားနေရတာ သူ့ကိုယ်သူသာ
အသိဆုံးပါလေ။

“နို့ကို... နို့ကို”

“ခွင့်ပြုပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ သမီးနေချင်သ
ဆိုလည်း တစ်သက်တာနေခွင့်ကို ဘာပေးနိုင်ပါတယ်။ သား
သာ လက်သင့်ခံရင်ပေါ့”

သူမ၏မျက်ရည်ပြည့် အိုင်ထွန်းနေသည့်အကြည့်တို့က
သူ့ထံသို့ မဝံ့မရဲရောက်လာလေ၏။ သူသာ လက်သင့်ခံရင်တ
ဘာသဘောပါလိမ့်။ ဖေဖေက အပြုံးနှင့်အတူ ခေါင်းဆတ်
လိုက်စဉ် သူမကို သူ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိတော့၏။

ဖိုးချိုလက်ထဲမှသားကို သူမ ပြေးပွေ့ချီလိုက်စဉ် သ
ငိုသံက တိခနဲရပ်သွားလေသည်။ မျက်ရည်ခက်လက်နှင့် ပြုံးလို

သည့်သူမအပြုံးက သက်ဝင်တောက်ပလို့ပါလေ။ သားက သူမ
လည်တိုင်ကို အားကိုးတကြီးဖက်တွယ်ထားလိုက်လေသည်။

သားကိုရော သူမကိုပါ လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးစိတ်ဖြင့်
သူ ကျစ်ကျစ်ဖက်တွယ်လိုက်မိစဉ် ရယ်သံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်ပေါ်လာ
လေ၏။ အချစ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောဖို့မလိုအပ်တဲ့ နားလည်မှုဆိုတာ
ကိုတော့ သူနှင့်သူမ အသိဆုံးပါပဲလေ။ ။

ပြီးပါပြီ။

လေးစားလျက်...

မေတ္တာမောင်
2nd Feb. 2012
PM 4:28

[ကြေကွဲနေ 'ကမ်းလင့်ခြင်းနှင့် မညီမျှခြင်း'ကဏ္ဍတို့ကို ပေးပို့ခဲ့သည့် ဖွန်ပြည်နယ်၊ ဖုခုံမြို့မှ 'နေခ(စေတ္တလူ့ပြည်)အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။]

ပရိသတ်များထံမှ ပေးစာ'

အေးသန္တာမြင့်

သို့

'မမသဒ္ဓါမောင်'

'မမ'ကို ချစ်စနိုးလေးနဲ့ 'မမသဒ္ဓါ'လို့ ခေါ်မယ်နော်။

'မမ'က (၂၀၀၈)ခုနှစ်မှာထွက်တဲ့ ကလောင်လေးနော်။

'မမသဒ္ဓါ'ရဲ့အရေးအသားတွေက လုံးဝ Heart ထိတယ်။ နောက် ပြီး English အသုံးအနှုန်းတွေ တော်တော်များများလည်း ပါ တယ်။ 'မမ'က E-major ကလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆေးကျောင်း သူလား။ ဖြေပေးပါနော်။ 'မမ'ရဲ့ ထာဝရပရိသတ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ သိချင်လို့ပါ။

'မမ'စာအုပ်ကို ညီမ စဖတ်ဖြစ်တာ 'ညီမလေး'တဲ့လား ကွယ်'ပါ။ အဲဒီစာအုပ်ကနေ 'မမ'အရေးအသားကိုကြိုက်လို့ ဆက် ဖတ်ဖြစ်တယ်။

'မမ'က အောင်မြင်တဲ့စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ် နေပါပြီ။ ဒီထက် အဆပေါင်းများစွာ အောင်မြင်ပါစေ။

'မမ'ရဲ့ ပရိသတ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင် ပြန်စာလေး နဲ့အတူ 'မမ'ရဲ့ပုံလေး ထည့်ပေးလိုက်ပါဦး။

'မမ'ရဲ့ထာဝရပရိသတ်

အေးသန္တာမြင့်

စက်မှု (၁)

မန္တလေးမြို့

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး

သို့

မင်္ဂလာပါ 'မမသဒ္ဓါမောင်'

'မမ'ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို သဘောကျနှစ်သက်ပြီး ပထမဦးဆုံး အကြိမ် မိတ်ဆက်စာရေးဖူးခြင်းပါပဲ။ 'မမ'ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို တော်တော်များများ ဖတ်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ 'ပါးပါးလေးနဲ့ဆတ်ဆတ်လေး' 'ပြားနှစ်စင်း၏ဆုံမှတ်တစ်နေရာ' 'မမမှန်းတဲ့မောင်' 'သူ့ချန်ထားရစ်တဲ့နေရာမှာ' 'ကြည်ဖြူပါရစေ' 'တိတ်တဆိတ်လေး' 'ရင်ထဲမှာ ထာဝရ' 'ရှေ့ ယူပါ ၁၅၀၀' 'အနားသတ်မညီသော'နဲ့ 'အသည်းကို ချမ်းသာပေးပါ'ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။

'မမ'က အရေးအသားအရမ်းကောင်းပါတယ်။ ခေတ်နဲ့အညီလည်း သရုပ်ဖော်ရေးနိုင်ပါတယ်။ 'မမ'ရဲ့ဝတ္ထုထဲမှာပါတဲ့ ကဗျာတွေကိုလည်း နှစ်သက်ပါတယ်။

'မမ' တစ်လကို စာအုပ် ဘယ်နှအုပ်ရေးလဲ။ 'မမသဒ္ဓါမောင်'ဆိုတာ နာမည်အရင်းလား။ 'မမ'အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ Phone နံပါတ်လည်း ပြောပြပါနော်။

'မမ'ရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ ပြန်စာကို ထည့်ပေးပါ။ ညီမလေးက မိတ်ဆက်စာ တစ်ခါမှမရေးဖူးလို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ 'မမ'ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို အမြဲအားပေးနေမှာပါ။

'မမ'ရဲ့ထာဝရပရိသတ်
စုနှင်းသူ
မြို့မရပ်ချေးအနီး၊ အင်းနွာ
ကသာမြို့နယ်
စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး

မင်္ဂလာပါ 'မမ'

'မီး'နာမည်က 'ခိုင်လေး'ပါ။ 'မီး'က 'မမ'ရဲ့စာအုပ်တွေကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ 'ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း'ဝတ္ထုကနေ 'တကယ်ဆို တစ်ခုတည်းလိုပါတယ်'ဝတ္ထုအထိ ဖတ်ပြီးခဲ့ပါပြီ။

'မမ'ရဲ့ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို လက်ကမချနိုင်အောင် နှစ်ခေါက်လောက် အနည်းဆုံးဖတ်ခဲ့တယ်။ 'မမ'ရဲ့ Brain က အရမ်းကောင်းတယ်။ ဇာတ်လမ်းတွေမရိုးအောင် ရေးနိုင်လို့လေ။

ဆိုင်မှာ 'မမ'စာအုပ် ထပ်ထွက်သေးလားမေးတော့ ရောက်တယ်။ သူများငှားသွားတယ်ဆိုလို့ အခုအသစ်ထွက်တဲ့ စာအုပ် မဖတ်ရသေးဘူး။ 'မီး'ကို 'မမ'ရဲ့အမာခံပရိသတ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးပါလို့ တောင်းဆိုရင်း 'မမသဒ္ဓါမောင်'ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက် အောင်မြင်မှုများစွာကို ရင်ဝယ် သိမ်းပိုက်နိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။

ကရင်ပြည်နယ်၊ ဇွဲကပင်မြေမှ

ခိုင်လေး

'တင်တင်ညိုညို' ဆေးစတိုး၊
ဈေးကြီး၊ ကော့ကရိတ်မြို့၊
ကရင်ပြည်နယ်။

ယဉ်ယဉ်

၁၆

'မမသဒ္ဓါမောင်'

ညီမ လေးစားစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ 'မမ'ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေက လူငယ်သဘာဝနဲ့လိုက်ဖက်တော့ ပရိသတ်တွေ တော်တော်များများကြိုက်ကြပါတယ်။ ညီမလည်းကြိုက်တယ်။ 'မမ'ကို လေးလည်းလေးစားပါတယ်။

'မမ'ရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေထဲက 'ညီမလေးတဲ့လားကွယ်' 'ကြည်ဖြူပါရစေ' 'ရော့ ယူပါ ၁၅၀၀'နဲ့ 'ဆိုးနွဲ့ခွင့်'ဆိုတဲ့ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်ပါတယ်။ အချို့စာရေးဆရာတွေက ဝတ္ထုရေးရင် ဇာတ်လမ်းထပ်တယ်၊ 'မမ'က ဇာတ်လမ်းမထပ်အောင် ရေးပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။

ညီမက 'မမ'ရဲ့ပရိသတ်ဆိုတော့ 'မမ'ရဲ့စာအုပ်တွေကိုပဲ အများဆုံးဖတ်ဖြစ်တော့တယ်။ 'မမ'ရဲ့နောက်ထွက်မယ့်စာအုပ်တွေကိုလည်း စောင့်ပြီးဖတ်ပေးပါ့မယ်။

ယခုထက်မက အောင်မြင်အောင် ဆက်လက်ကြိုးစားပါနော်။ 'မမ'ကိုအားပေးတဲ့ညီမလေးကို ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် အသိအမှတ်ပြုရင် စာလေးတစ်စောင်လောက် ပြန်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ စာပြန်တဲ့အခါ ဓာတ်ပုံလေးပုံထည့်ပေးစေချင်ပါတယ်။

'မမ'ရဲ့ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုသရဖူကိုဆောင်းပြီး ဘဝ

ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ရောက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

'မမ'ကို လေးစားအားပေးနေတဲ့

ယဉ်ယဉ်

'သိန်းထိုက်' စတိုး။ (၁)လမ်း။

လက်ပံတန်းမြို့။

ပဲခူးတိုင်း အနောက်ပိုင်း။

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး။

သို့

'မမသဒ္ဓါမောင်' မင်္ဂလာပါနော်

သမီးက 'မမ'ရဲ့အမြဲတမ်းပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ 'မမ'ကို သမီးရဲ့အစ်မတစ်ယောက်လိုချစ်လို့ 'မမ'လို့ခေါ်မယ်နော်။

'မမ'ရဲ့စာအုပ်တွေက အရမ်းကောင်းတယ်။ ဖတ်ပြီးရင်း ဖတ်ချင်နေမိတယ်။ သမီးအနှစ်သက်ဆုံး စာရေးဆရာမနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒါက 'ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်'နဲ့ 'ဆရာမ မမသဒ္ဓါမောင်'တဲ့။ 'မမ'ကို သမီး အမြဲအားပေးနေတယ်နော်။

'မမ' စာအုပ်တွေကိုဖတ်တာ အခုဆို (၁၂)အုပ်ဖတ်ပြီး သွားပြီ။ ပထမက 'အသည်းကို ချမ်းသာပေးပါ' အခုနောက်ဆုံးအဖြစ် 'အနားသတ်မညီသော'ကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ 'မမ'စာအုပ်တွေက အကုန်ကောင်းတယ်။ သမီးအကြိုက်ဆုံးက 'သူ့ချစ်ထားရစ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ' 'အနားသတ်မညီသော' 'ပါးပါးလေးနဲ့ဆတ်ဆတ်လေးနဲ့' 'ညီမလေးတဲ့လားကွယ်' ဆိုတဲ့စာအုပ်တွေပါပဲ။

သမီးကို 'မမ'ရဲ့ဇာတ်ပုံနဲ့ ပြန်စာလေး ထည့်ပေးလိုက်ပါနော်။ 'မမ'စာပေလောကမှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလျက်။

ထားဝရအားပေးနေမယ့်

သွယ်သွယ်မွန်
အောင်သိဒ္ဓိလမ်းသွယ် (၂)
အမှတ်(၁)ရပ်ကွက်၊
ထန်းတပင်မြို့၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

မင်္ဂလာပါ 'မမ'

'မမ'လို့ပဲ ခေါ်ပါရစေ

'မမ'ရေ၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကစပြီး ပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး။ စာပေလောကမှာ 'မမ'ပေါ်ထွက်လာတာ ကျွန်တော့်အတွက် ကံကောင်းသလို 'မမ'ကိုအားပေးနေတဲ့ စာပေဝါသနာရှင် ပရိသတ်တွေလည်း ကံကောင်းကြမှာပါ။

ပညာသားပါတဲ့ 'မမ'ရဲ့စကားလုံးအဖွဲ့အဖွဲ့တွေနဲ့ ခေတ်မီတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေက ကျွန်တော်အပါအဝင် 'မမ'ရဲ့ပရိသတ်အားလုံးအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ အဆင်ပြေတဲ့နည်းဗျူဟာတွေ ပေးနေသလိုပါပဲ။

'မမ'ရဲ့စာအုပ်တွေကိုဖတ်ရတာ အကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ ကြည့်လို့ကောင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ကိုကောင်းပြီး ဆန်းသစ်လွန်းလို့ ကောင်းနေတာပါ။

ကဗျာတွေပါတာလည်း ကဗျာဝါသနာရှင်တွေအတွက် စိတ်ခံစားမှုတစ်မျိုး ပေးနိုင်ခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်တော် အပါအဝင်ပေါ့ 'မမ'ရယ်။

တစ်ခုတော့ စိတ်ပူမိတယ်၊ ကျွန်တော်ကသာ 'မမသဒ္ဓါမောင်'ရဲ့စာအုပ်တွေကို အမြဲတမ်းအားပေးနေရတာ၊ 'မမ'ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆက်စာလေးကို အသိအမှတ်ပြုနိုင်ပါ့မလားလို့။

တကယ်လို့ 'စွဲမက်'ဆိုတဲ့ကျွန်တော့်ကို 'မမ'ရဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ရှေ့လထုတ်မယ့် စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ကျွန်တော်နှစ်သက်တဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ရယ် အမှတ်တရ လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့ပေးပါလား။

'မမ'တစ်ယောက် စာပေလောကမှာ အနှိုင်းမဲ့ ထွန်းလင်းတဲ့ လတစ်စင်းလို လှပစွာ ထွန်းလင်းနိုင်ပါစေ။

စွဲမက်
(တစ်ဆင့်) ထိပ်တန်းစာပေ၊
ရန်နိုင်ရပ်ကွက်၊
စဉ်းကိုင်ခြို့၊
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး။

**ရွှေပဒေသာစာပေ (ပုန်း-၃၀၄၉၂၄) နှင့်
စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများတွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။**

မောင်ကောင်းထိုက်(နိုးဒေါ)	ထွေလီကာလီ(၁)	၂၀၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်(နိုးဒေါ)	ထွေလီကာလီ(၂)	၁၇၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်(နိုးဒေါ)	သူတို့လည်းရယ်စရာ ပြောတတ်သည်	၁၇၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်(နိုးဒေါ)	အပြုံးလက်သောင်	၉၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်(နိုးဒေါ)	နာစရီဒင် (အရှေ့တိုင်းဟာသ)	
မောင်ကောင်းထိုက်	ဟာသပဒေသာ အမှတ်(၁)	၁၀၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်	ဟာသပဒေသာ အမှတ်(၂)	၁၄၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်	ဟာသပဒေသာ အမှတ်(၃)	၁၀၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်	ဟာသပဒေသာ အမှတ်(၄)	၇၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်	ဟာသပဒေသာ အမှတ်(၅)	၇၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်	ဟာသပဒေသာ အမှတ်(၆)	၇၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်	ဟာသပဒေသာ အမှတ်(၇)	၇၀၀
မောင်ကောင်းထိုက်	ဟာသပဒေသာ အမှတ်(၈)	၇၀၀